

ВЛАДИМИР МЕГРЕ СЪТВОРЕНИЕ

Част 4 от „Звънтящите кедри на Русия“

Превод от руски: Зоя Петрова-Тимова, 2003

chitanka.info

ВСИЧКО ТОВА СЪЩЕСТВУВА И СЕГА

— Ще ти разкажа аз за сътворението, Владимире. Тогава сам ще можеш ти на своите въпроси отговори да дадеш. Аз моля те, изслушай ме и напиши за сътворението на Създателя велико. Послушай и с Душата си опитай стремежите на Божията мечта да разбереш.

Анастасия произнесе тези фрази и замълча объркано. Гледа ме и мълчи. Вероятно се смути, защото почувства или видя на моето лице недоверие към това, което би могла да каже за Сътворението и за Бога.

А защо всъщност да не възниква в мен или в другите хора недоверие? Какво ли не би могла да изфантазира пламенната отшелница. Тя няма никакви исторически доказателства. Ако някой би могъл изобщо да говори с доказателства за миналото, това са историците и археолозите. За Бога се говори в Библията и в книгите на другите вероизповедания; в най-различни книги. Само че там, неизвестно защо, за Бога се говори по различен начин. Причината не е ли в това, че никой няма убедителни доказателства?

— Има доказателства, Владимире, — изведнъж уверено и развълнувано произнесе Анастасия в отговор на моя ням въпрос.

— И къде са те?

— Всички доказателства и Истини Вселенски в човешката Душа завинаги са съхранени. Неточността, лъжата не могат дълго да живеят — Душата ги отхвърля. И затова множество трактати разни се подхвърлят на човека. Отново и отново на лъжата ѝ е нужен облик нов. Затуй периодично човечеството сменя своето обществено устройство. В него то изгубената Истина стреми се да намери, а вместо туй от нея се отдалечава.

— Но от кого и как доказано е, че у всеки Истината вътре се съдържа? В Душата му или на друго място нейде в човека? И ако я има, защо така се крие?

— Напротив, всеки ден, пред всеки взор стреми се тя да се разкрие. Животът вечен е наоколо и на живота вечността от Истината се създава.

Анастасия бързо притисна дланите си към земята, прокара ги по тревата и ги протегна към мен.

— Владимире, ти погледни, те може би съмненията твои ще прогонят.

Погледнах. На протегнатите длани аз видях на тревички семенцата, малко орехче от кедър, а между тях там буболечица пълзеше. Попитах:

— Е, и какво означава всичко туй? Например орехчето?

— Погледни, съвсем е мъничко зрънцето, а щом в земята го посееш, величествен и силен кедър ще израсне. Не дъб, не клен, не роза, само кедър. И кедърът отново ще роди такова зрънце, и в него пак както в първото ще бъде цялостната информация на Първоизточника. И както е било преди милион години, така и занапред това зрънце щом до земята се докосне, единствено и само кълн на кедъра там ще израсне. В него, във всяко семенце на съвършените Божествени творения изцяло е заложена на нашия Създател информацията. Минават милион години, но те не могат да изтрият информацията на Създателя. А на човека, своето висше творение, Създателят е дал в мига на сътворението всичко. И всички Истини, и бъдещите всички сътворения в своето дете любимо е вложил нашият Отец, от своята мечта велика вдъхновен.

— И как все пак да се сдобиеш с тази Истина? Отнякъде в себе си ли? От бърбреците, от мозъка или от сърцето?

— От чувствата. Чрез чувствата си Истината се опитай да определиш. На тях се довери. От постулати меркантилни се освободи.

— Добре, но ако знаеш нещо, говори. И може би така, чрез чувствата ще може някой да те разбере. Все пак какво е Бог? И биха ли могли чрез някаква научна формула да го изпишат учените?

— С научна формула? Тя ще бъде толкоз дълга, че около Земята неведнъж ще трябва да се завърти. Когато първата завърши, веднага нова ще се породи. Та Бог е тук и там, навсякъде, където мисъл някаква се ражда. И Бог не е по-малък от това, що в нея се поражда. Той е материя и вакуум, и туй, което се не вижда. И няма смисъл все да се опитваш с разума си да Го разбереш. Ти всички земни формули и информацията цяла на Вселената вземи, в малко зрънце в Душата си сгъсти, в чувства всичко превърни и дай на чувствата да се разкрият.

— Какво би следвало все пак аз да чувствам? По-просто, по-конкретно и по-ясно говори.

— О, Боже, моля Те, Ти помогни! Да мога аз от днешните слова достоен образ да създам.

— Сега пък думите са малко. Да беше попрочела някой свестен речник. Там всички думи се намират, що...

— Днешните, да. Всичките. Но няма ги в съвременните книги тез слова, с които прародители твои за Бога са говорили.

— Старославянските слова ли?

— Дори по-ранните. Преди старославянското писмо е имало друг начин, по който хората пред своите потомци мислите си са излагали.

— За какво говориш, Анастасия? Всички знаят: писмеността нормална е тръгнала от двамата монаси православни. Тях ги наричат... Е, как ги наричат съм забравил.

— Може би искаш да кажеш Кирил и Методий.

— Ами да. Нали те са ни създали писмеността.

— По-точно би било да се каже, че те са изменили писмеността на нашите майки и бащи.

— Как са я изменили?

— По заповед — завинаги да се забрави славянската култура.

Така от паметта човешка са си отишли остатъците от знанията на първоизточниците и се родила новата култура, за да се подчинят народите на чуждите жреци.

— Какво общо има тук новата култура с писмеността?

— Това, което би се случило, ако днешните деца се учеха да пишат и говорят чужд език, ако им бяха забранили на родния да контактуват. Кажи, Владимире, откъде биха научили внуците за деня сегашен? Най-лесно е, лишавайки от знания за миналото, да внушаваш новите науки, като ги представяш за най-значими. Тогава е възможно да се говори за родителите, каквото е изгодно. Изчезнал е езикът — с него и културата. Точно такава е била и сметката. Но тези, що такава сметка са си правили, изглежда, не са знаели, че кълнчето на Истината, макар да е невидимо, завинаги остава в човешките души. И само капчица от чистата роса да пийне, веднага ще порасне, възмъжее. Владимире, аз моля те, словата мои приеми, почувствай ти какво зад тях се крие.

Анастасия говореше, ту бавно произнасяйки думите, ту бързо, сякаш цели фрази с длето изсичаше, замлъкваше, като се замисляше за миг, протяжни и необичайни за речта ни фрази сякаш от пространството извеждаше. Понякога в речта ѝ внезапно се вплитаха неизвестни за мен думи. Но всеки път, когато неясни по смисъл думи произнасяше, тя сякаш трепваше и с по-разбрани или правилни ги заменяше. И все се мъчеше, говорейки за Бога, нещо да докаже:

— Известно е на всички, че образ и подобие на Бога е човекът. Но в какво? На Бога характерните черти къде са в теб? Понякога дали си се замислял ти?

— Не. Някак си не ми е идвало на ум. Я по-добре самата ти за тях кажи.

— Когато уморен след суетата всекидневна човек си легне да поспи и тялото отпуснато той веч не чувства, комплексът от енергии невидими, що представляват неговото второ „Аз“, частично тялото напускат. В този миг, за тях не съществуват ни земни граници, ни време, нито разстояния. Тогаз за време по-малко от миг, съзнанието преодолява всякакви предели във Вселената. Тогава то комплекса цял от чувства може да усеща, събитията минали и бъдещи анализира, към днешния ни ден ги съотнася и мечтае. Всичко говори за това, че той, човекът, Мирозданието необятно не само с плът усеща. И мисълта, от Бога нему подарена, може да твори. Само мисълта човешка е способна да създава други светове или да променя сътвореното.

Случва се понякога човек да вика в съня си, от нещо да се плаши. Тогава комплексът му от чувства, освободен от суетата земна, от стореното в миналото или от бъдещето се страхува.

Понякога човек твори в съня си. И бавно или бързо творенията му стремят се в земното ни битие да се превъплътят. Дали ще бъдат въплътени в уродлива форма, дали частично, или пълно в хармония прекрасна ще сияят зависи от това, доколко в творението му участва вдъхновението; доколко точно и в детайли в мига отчетени са всички негови аспекти; доколко вдъхновението ще усили божественото „Аз“.

В цялата Вселена творчеството е присъщо единствено на Бога и на сина Божи — на човека.

И в начало на всичко е Божията мисъл. Мечтата Му в живата материя е претворена. И действията хорски се предшестваха от човешка мисъл и мечта.

У всички хора на Земята възможностите да творят са равни, но те от тях различно се възползват. Дори и в това човекът има пълна свобода! Да, има свобода!

Сега, Владимире, ми кажи, какви са сънищата, що децата Божии сънуват днес? Ето например ти и твоите приятели, познати? За какво все пак те ползват своите мечти творящи? И за какво ги ползваш ти?

— Аз ли? Ами... как за какво? Като всички и аз стремил съм се да заработя повече пари, някак да се закрепя в живота. С кола сдобих се, имах не една. И много друго необходимо за живота, прилични мебели, например.

— И това е всичко? Нима си ползвал само за това своята мечта творяща, присъща само Богу?

— Та всички я използват за това.

— За какво?

— За пари! За къде без тях? Например, с нормални дрехи да се облечеш, да хапнеш по-добре, да пийнеш. То е ясно. А ти — за какво?

— Значи да хапнеш, да си пийнеш. Владимире, най-последно разбери, че всичко изначално дадено е на всеки в излишък.

— Дадено ли? А къде ли е изчезнало тогава?

— А ти как мислиш? Къде?

— Аз мисля, че просто онези изначални дрехи доста са се поизносили и хората отдавна са изяли първата храна. Сега са други времена и друга е днес модата на дрехите, дори и за храната вкусовете са различни.

— Владимире, Бог е дал на своя син нетленни дрехи, а запасите ни от храна са толкова, че да не свършат те.

— Къде е всичкото това сега?

— И днес се пази, всичкото го има, съществува.

— Кажи къде е то тогава? Как може ний скривалищата тайни да намерим, в които толкова запаси има съхранени и до днес?

— Сега ще видиш. Но гледай само с чувствата си. Само с чувствата ще можеш да познаеш същността на Сътворението на Божията мечта.

НАЧАЛОТО НА ТВОРЧЕСТВОТО

— Представи си началото. Още я нямало Земята; още материята не отразявала вселенската светлина. Но както и сега Вселената запълнена била с огромно множество енергии различни. И същностите живи с енергиите са мислели, творили в тъмнина — не им е трябвала тогава външна светлина. Те вътре в себе си са светели. Във всяка същност всичкото било — и мислите, и чувствата, и на стремежите енергията. Но все пак имало е в тях различия — във всяка същност една енергия преобладаваща над другите била. Както е сега — има във Вселена същност разрушаваща и същност, създаваща живот. И множество отсенки разни, подобни на човешки чувства, имало у другите. И никак помежду себе си не могли онези същности да се докосват. Във вътрешността на всяка същност наличността на множество енергии създавала движение ту вяло, ту мълниеносно. Създаденото вътре в себе си, в себе си веднага се унищожавало. Пулсацията им на Космоса не повлияла, тя видима за никого изобщо не била и всяка същност смятала, че е в пространството Една!

Неясността на тяхното предназначение не позволявала творение безсмъртно да направят, що би могло удовлетворение да им даде. И затова в безвремието и в безкрайността пулсацията продължавала, но липсвало всеобщото движение.

И изведнъж, като импулс, общуването ги докоснало — в необятната Вселена всичките и едновременно!

И сред живите комплекси от енергии един внезапно всички други озарил. Дали бил стар, или пък много млад, не може да се каже с обичайни думи. Дали от вакуума бил възникнал, или от всичките искри, ний можем да си мислим за това, но то изобщо не е важно. Този комплекс приличал силно на човек — на днешния човек! Подобен бил на второто му „Аз“ — не материалното, на вечното и святото му „Аз“. За първи път енергиите живи на стремежите и на мечтите негови започнали да се докосват леко до всички същности вселенски. И той самият толкова разпаден бил, че всичко във Вселената раздвижил. За

първ път прозвучали във Вселена и на общуването звуците. И ако тези първи звуци се преведат в съвременни слова, тогава бихме ний почувствали на въпросите и на отговорите смисъла. От всичките страни на необятната Вселена един въпрос, от всички вкупом произнасян, към Него едничък се стремил:

— Какво желаеш толкоз пламенно кажи? — питали всички.

А той в отговор уверен в своята мечта:

— Съвместното творение и радостта за всички от Неговото съзерцание.

— Що би могло да донесе за всички радост?

— Рождението!

— Рождението на какво? Самодостатъчност отдавна тук у всеки има.

— Рождението, в което частичките от всичко ще се включат в едно.

— Как може в едно да се съединят и разрушаващите, и създаващите всичко?

— Като енергиите противоположни в себе си отначало ще се уравновесят!

— Кому по силите ще е това?

— На мен!

— Но има и енергия на съмнението. Съмнението ще те посети и теб мигом ще унищожи. И на частички малки тебе ще разкъса множеството от енергии различни. Противоположностите никой в едно не би могъл да удържи.

— Но има и енергия на увереността. Увереността и съмнението, щом са равни, ще помогнат на точността и на красотата за бъдещото сътворение.

— Как би могъл ти себе си да назовеш?

— Аз Бог съм. Ще приема всичките частички на вашите енергии в себе си. И аз ще устоя! И аз ще сътворя! На цялата Вселена творението радост ще донася!

От цялата Вселена всички същности едновременно изпуснали в Него своите енергии. И всяка се стремяла над всички да преобладава, и в новото като върховна да се въплъти.

Така започнала великата борба на всичките енергии вселенски. И нито мярка за обем, ни величина за време има, които да определят

мащабите на тази борба. Спокойствие настъпило едва тогава, когато всички посетили осъзнаването, че нищо не ще може по-високо и по-силно да бъде от една енергия вселенска — от енергията на Божествената му мечта.

Владеел Бог енергията на мечтата. И вътре в Себе Си Той всичко възприе, и балансира, и се усмири, започна в Душата да твори. Когато още в Себе Си творенията бъдещи създавал, с такава скорост всеки свой детайл извайвал, че никакво определение не би могло да се даде за него, с всичко Той взаимовръзката осмислял за всяко от отделните творения. И правел всичко сам в тъмнината на необятната Вселена. Сам ускорявал в Себе Си движението на всичките енергии вселенски. А тях пък неизвестността ги плашела. И всички се стремели да бъдат по-далече от Създателя. Така Той се оказал сам във вакуум. И Той се разширявал.

Царял мъртвешки студ. Наоколо уплаха, отчуждение. А Той единствен изгреви прекрасни вече виждал и чувал песните на птиците, усещал аромата цветен. Със своята огнена мечта създавал сам творенията Си прекрасни.

— Ти спри — Му казвали, — във вакуум си, сега ще се взривиш! Как успяваш всичките енергии да удържиш в Себе Си? На Теб не Ти помага нищо да се свиеш, сега единствената участ е да се взривиш. Но ако имаш още мигновения, Ти спри и бавничко енергиите си творещи разпусни.

А Той отвърнал:

— Не ще предам аз моите мечти! Заради тях ще продължа да се съгъствам и Своите енергии да ускорявам. Мечтите Мои! В тях Аз виждам мравчица бързак как тича, как в полет дързък учи синовете да летят орлица.

Бог ускорявал в Себе Си с енергия незначайна движението на енергиите в цялата Вселена. В Душата Негова в зрънце вдъхновението Му ги сбирало.

И изведнъж почувствал Той докосване. От всичките страни, отвсякъде, то с някаква енергия незначайна Го опарило в миг, отдръпнало се, с топлината си от разстояние Го сгрявало и с нова сила неизвестна Го изпълвало. И всичко, що там вакуум било, се озарило изведнъж в светлина. И звуци нови прозвучали в цялата Вселена, когато Бог попитал с възторг нежен:

— Коя си ти? Каква енергия си?

Мелодията на словото Той в отговор дочул:

— На Любовта и вдъхновението енергията аз съм.

— В мен частичка Твоя има. Единствена е тя, ненавистта, презрението и злобата способна е да сдържа.

— Ти Бог си, Твоята енергия — мечтата на Душата Ти — успя в хармонията да приведе тук всичко. Ако действително частица моя е помогнала на нея, аз моля те тогава Ти да ме изслушаш. О, Господи, на мен Ти ще успееш да помогнеш.

— Какво ти искаш? Защо докосна ме с твоя огън, с цялата му сила?

— Разбрах, че съм Любов. Не мога аз с частица... искам цялата да се отдам на Твоята Душа. Знам, не ще ме пуснеш цялата — да не нарушиш хармонията на добро и зло. Но затова пък ще запълня вакуума около Теб със себе си. Ще сгрея всичко вътре и около Теб. Вселенски студ, мъгла до теб не ще достигнат.

— Какво ли става тук? Какво! Ти засия по-силно!

— Не аз самата, Твоята енергия е туй! Това е Твоята Душа! Тя само в мен се отрази. И в Твоя Дух се връща отразена светлината.

Отчаяно и устремено, възкликнал Бог от Любовта тъй вдъхновено:

— В Мен всичко толкова се ускорява, бушува всичко в Мен. О, колко е прекрасно вдъхновението! И нека тъй да бъде! И нека да се сбъднат на Моята мечта творенията, светещи от Любовта!

ТВОЕТО ПЪРВО ПРОЯВЛЕНИЕ

Земята! Като ядро на цялата Вселена и на всичко център се появила Земята — планета зрима! И изведнъж наоколо видими станали Луната, Слънцето, звездите. Невидимата и творяща светлина, струяща от Земята, се отразила в тях.

За първи път план нов на битието се явил! И светел той, макар че материален бил.

Никой и нищо до мига на Сътворението на Земята зрима материя не притежавал, Земята с всичко във Вселената се свързала, но и самата себе си била.

Била самодостатъчно творение. Растящото, живеещото, това, което плувало, летяло, не умирало и нийде не изчезвало. Дори от гнилото се раждала мушица, а с нея друг живот се хранел — в прекрасно единение всичко се сливало в живот. С недоумение и възхищение загледали Земята всички вселенски същности. Тя се докосвала до всички, но нищо до нея не могло да се допре.

А растяло вътре в Бога вдъхновението. И в светлината, запълнила и вакуума с Любовта си, Божествената същност своите очертания променяла и формите на тялото, които днес човекът има, тя приемала.

Извън времето и скоростта работела Божествената мисъл. Във вдъхновение и просветление тя мислите на всичките енергии в безкрая изпреварвала и сътворявала. Едно творение, невидимо все още, в себе си създавала.

И ето изведнъж там пламва озарение, и трепнала от таз жаравя с нов плам на Любовта енергията. И с възхищение радостно възкликнал Бог:

— Ти погледни, Вселено, виж! Това е Моят син — Човекът! Стои изправен на Земята. Той е материален! В него има частички от енергиите всички на Вселената. Във всички планове на битието той живее. Мой образ и подобие е, в него има от частичките от всички, от вашите енергии, така че обикнете го! Обичайте го вие!

На всички същности синът ми радост ще достави. Той е сътворение! Той е рождение! Той е от всички всичко! Той новото творение ще създаде и себе си ще претвори в безкрайността чрез възраждането свое, повтарящо се вечно.

И сам, и многократно умножен, излъчвайки светлина незрима в единство слята, Вселената ще управлява. И на живота радостта на всичко той ще подарява. Аз всичко Съм му дал, дори от Мен помисленото в бъдеще му давам.

Така за първи път изправен сам на тази Земя прекрасна си стоял.

— Ти за кого говориш? Да не би за мен?

— За теб, за всеки, който е решил до тези редове написани да се докосне сам.

— Че как така, Анастасия? Тук сякаш пълно несъответствие се получава. Как могат да стоят там всичките четящи, щом е казано, че е стоял един? И в Библията се говори за това. Един е бил в началото човекът, Адам се казвал той. И ти сама го каза, Бог е сътворил един.

— Да, така е, правилно, Владимире. Но виж, от този един сме произлезли всички. Във всички следващи, що на Земята са родени, частичка негова с всичко вложено в нея, се вселява. И ако с волята на мисълта отхвърляш ти товара на грижите суетни, тогава ще усетиш чувствата, що в малката частица и досега се пазят. Тя там била е, помни всичко. Тя в тебе е сега, както и във всеки, живеещ на Земята. Дай ѝ да се прояви, що видял си ти почувствай, и ти, четящият сега тези редове, в началото на своя път, какво видял си.

— Брей, да му се не знае! Тя каква става, значи така се получава: живеещите днес са били там, на онази Земя, в самото начало?

— Да. Но на Земята тази, не на онази — Земята е била тогава в облик друг.

— А как можем да се наречем ний всички едновременно?

— Ти името „Адам“ да чуваш си привикнал. Аз ще го ползвам, но си представи, че туй си ти. И нека всеки себе си под името Адам да си представи. Аз леко с думи ще помогна на представата.

— Да, помогни, че себе си в онези времена едва ли бих могъл сега да си представя.

— По-лесно ще ти бъде, ти си представи, че влязъл си в една градина на границата между лятото и есента и там е пълно с плодове на есента. Там има същества, които ти за пръв път виждаш. С погледа

си наведнъж е трудно всичко да обхванеш, когато то ново е и във всяко има съвършенство. Но си спомни, Адам, как за пръв път цветчето си видял и своето внимание на него ти си спрял, на цветенцето толкоз малко.

Цветът бил на синчеца светлосин, а формите на листчетата плавни. Листенцата на цветето сияели, като че ли небесна светлина те отразявали. И ти, Адаме, до цветенцето приседнал си, любувайки се на творението Божие. Но колкото и продължително да си го гледал, видът на цветето непрекъснато се сменял. Ветрецът с милувка нежна поклащал неговото тънко стъбълце и трепвали листенцата му под лъчите слънчеви. Тъй угълът на отражение на светлината се променял и сменяли се полутоновете нежни на цветчето. Листенцата при повея на вятъра трептели, като приветствие пред зора на човека кимали и сякаш музиката дирижирали, която в твоята Душа звучала. И ароматът фин и тънък, що от цветенцето струял, стремял се тебе да прегърне — теб, човека.

Внезапно рев могъщ Адам дочул и се изправил. Обърнал се в посока на звука. В далечината огромен лъв с лъвица там стоял. За себе в околността със своя рев оповестявал.

Загледал се Адам в красивия и мощен стан, с гъста грива увенчан. А щом лъвът Адам видял, в тоз миг с могъщи скокове се втурнал към човека и лъвицата не изостанала, от него. Адам се любувал на играта на мишците могъщи. Наблизо до Адам се спрели зверовете. Взорът на човека галел лъвското семейство, нега се излъчвала от него. Лъвът от нея приласкан, на земята се отпуснал. Лъвицата прилегнала до него тихо, не мръдвала, да не наруши таз благодатна топла светлина, излъчваща се от човека.

Адам с пръсти рошел лъвската му грива, разглеждал и опипвал ноктите на мощната му лапа, допирал с ръката си огромните му бели зъби и се усмихвал, когато мъркал от блаженство звярът.

— Анастасия, що за светлина е излъчвал в началото човекът, че даже и лъвът не го разкъсал? Защо я няма тази топлина сега и никой тъй не свети?

— Владимире, не си ли забелязал? И днес има разлика голяма.

— Човешки поглед различава всичко земно — и малката тревичка, и звярът лют, и камъкът с мисъл бавна. Тайнствен и загадъчен, пълен той е с необяснима сила. И ласкав може погледът да

бъде. И със студа на разрушението всичко живо може да обгърне. Кажи, нима не те е сгрявал топъл поглед? Или пък може да е ставало в Душата неприятно от нечий очи?

— Да, така е. Случвало се е да чувстваш, когато някой те поглежда. Понякога ти е приятно, понякога не е.

— Ето, виждаш ли, и на теб ти е известно, че галещият поглед може да създава приятна топлина, а разрушение и студ друг поглед предизвиква. По-силен многократно бил е в дните първи погледът човешки. Създателят бил тъй направил, че всичко живо се стремило от този поглед да се сгрее.

— А днес къде се е дянала цялата сила на погледа човешки?

— Не цялата. Все още е останала достатъчно, но суетата, мисленето толкова повърхностно и променената му скорост, лъжепредставата за същността и вялостта на осъзнаването, замъгляват зора, не дават туй да се разкрие, което всички чакат от човека. А топлината на Душата е запазена у всекиго. Ех, де да можеше у всеки тя да се разкрие цялата! И цялата действителност в прекрасната в началото създадена градина, превърнала се би.

— При всички хора ли? Както е било при Адам в началото? Нима такова нещо може да се случи?

— Да, всичко може да се претвори, когато мисълта човешка се слее в едно и към това се устреми в единство.

Когато Адам сам бил, на мисълта му силата такава е била, каквато на човечеството цяло е сега.

— Охо! Ето защо и лъвът боял се е от него.

— Не, лъвът не се е страхувал от човека. Той се е прекланял пред неговата благодатна светлината. Всичко съществуващо таз благодат да опознае се стреми, която е способен да създава единствено човекът. Като приятел, брат, дори и Бог готово е човека да почувства всичко живо, и не само на Земята. Родителите се стремят способностите най-добри да възпитават винаги в своите деца. Единствено родителите искрено желаят децата им способностите техни да надскочат. Създателят е дал на своя син — човека, напълно всичко, към което Самият той в порива на вдъхновението се стремил. И ако всички са способни, че Бог е съвършен да разберат, тогава нека чрез чувствата родителски усетят, какво е искал Бог да сътвори детето свое, от Него тъй обичаният син — човека. И как не се боял от отговорност, и как

пред себе си навеки обещал от Своето творение Той нивга да не се отрича, казвайки словата, що през милионите години са достигнали до нас: „Той е Мой син — човек. Той образ мой е! Мое подобие!“

— Та значи Бог е искал Неговият син, творението Негово, въобще човекът, да бъде по-силен и от Него?

— Стремежите на всички родители ще потвърдят това.

— И все пак още в първия си ден ли оправдал Адам мечтите Божии? Какво е правил после, след срещата с лъва?

— Адам се е стремил всичко съществуващо да опознае. Предназначението, името на всяка твар определил. Понякога задачата си бързо изпълнявал, друг път по-дълго време се е занимавал. Както в първия си ден до вечерта той се опитвал на бронтозавъра предназначението да определи, но не успял задачата си да реши. И ето, те изчезнали тогава от лицето на Земята.

— Изчезнали затуй?

— Да, защото не определил предназначението им човекът.

— А бронтозаврите нали са тези, които са били от слоновете няколкократно по-големи?

— Да, от слоновете по-големи са били. И неголеми имали крила, на дълга шия — мъничка глава, а от устата си могли да хвърлят пламъци дори.

— Като в приказката. Например Змее Горький от приказките също е изхвърлял Пламък. Но това са приказки, а не напаве.

— За миналото в приказките се говори понякога алегорично, а понякога и точно.

— Нима? А от какво е било съставено това чудовище? Как може от животно живо да излиза огън? Или огънят е нещо алегорично? Да кажем, че чудовището е издишвало злоба.

— Добър бил бронтозавърът огромен, а не зъл. Обемът му е служел за облекчаване на тежестта му.

— Как може големият обем да служи за облекчаване на тежестта?

— Колкото повече запълнен е един балон с нещо, което е от въздуха по-леко, толкова по-лек е той.

— Какво общо има бронтозавърът, той не е въздушен балон?

— Огромна жив балон бил е бронтозавърът. Конструкцията на скелета му лека е била, а вътрешните органи били са малки. А вътре

кухината постоянно се запълвала с газ, по-лек от въздуха — като в балон. Като подскочел и с крила помахал, да полети дори могъл за малко и бронтозавър. Когато от газ излишък се създавал, той го издишвал през устата. От неговата паст стърчали зъби като кремък, от търкането им могли да излетят искри и газът, идващ от търбуха, се запалвал и като огън се изтръгвал от пастта му.

— Ами, я чакай, чакай, а кой го пълнел постоянно с газ?

— Нали ти обяснявам, Владимире, че газ се получавал сам вътре в него при преработка на храната.

— На простота такава аз не вярвам и мисля, че не ще повярва никой! Газ има само в недрата на Земята. Той се добива от там, а после с него се пълнят цистерните или го пращат по тръби към кухните. А тук, виж ти, от храната — колко просто!

— Да, просто.

— И ще подложат на съмнение всичко казано от теб не само за бронтозавъра, а и всичко друго, което ти говориш. Така че за това аз няма да напиша.

— Владимире, смяташ ли, че мога да греша и да излъжа?

— Е, чак да лъжеш — не, но че бъркаш с газа, туй е вярно.

— Не бъркам.

— Докажи.

— Владимире, нали днес и твоят стомах, както и на останалите хора газ като този произвежда.

— Не може да бъде.

— А ти провери. Опитай, подпали го, когато той от теб излиза.

— Как от мен? Откъде? Къде да го подпала?

Анастасия се засмя и каза през смеха си:

— Ама ти действително си като някакво дете. Помисли си сам, интимен опит е това.

Аз се сецах за този газ така, от време на време. И защо ми бе необходимо това? И най-накрая се реших да направя този опит. Направих го, щом се върнах от Анастасия. Гори! И оттогава все повече с интерес си спомням всичките й думи за дните първите на Адам или за нашите първи дни. Възникна едно усещане такова, че сякаш сме забравили от тях да вземем нещо за днешното ни време. А може би забравилият съм само аз. Но нека всеки да решава сам за себе си,

когато разбере, как е протекъл първият ден на Човека. И ето как за това ми разказа Анастасия.

ДЕН ПЪРВИ

Интересно било всичко за Адам: тревичка всяка, всяка хитроумна буболечка, птиците в синевата и водата. Когато за първи път рекичката видял, той се любувал как подскача прозрачната вода, проблясвайки на слънчицето и виждал в нея на живота цялото многообразие. Докоснал я с ръка Адам и веднага течението ѝ обгърнало ръката му, то всички гънчици по кожата му галело, към себе си го теглело. Той целият се потопил в реката и тялото олекнало веднага. Водата го поддържала и ромоляла, цялото му тяло приласкала. Нагоре с длани плискайки водата, той възхитил се как играели лъчите слънчеви във всяка капка, а после пак течението ги приемало обратно. Тогава с чувството на радост пил Адам водата от реката. До залез-слънце се любувал, размишлявал и пак се къпал.

— Чакай, Анастасия, ти каза, че той е пил вода, а дали е ял поне нещо през деня? С какво се хранел?

— Наоколо е имало разнообразие от плодове с различен вкус: ягоди, малини и годни за храна треви и билки. Но той не изпитвал чувството на глад в първите си дни. От въздуха все сит оставал.

— От въздуха ли? От въздуха не може да си сит. И даже такава поговорка има.

— С този въздух, който диша днес човекът, действително не бива да се храниш. Сега е мъртъв въздухът и често вреден е и за плътта, и за Душата. За поговорката ми казваш, че с въздуха не може да си сит, но има също друга: „Аз само с въздуха се хранех“, тя съответства на онова, което на човека изначално е било предоставено. Адам в градина най-прекрасна се родил, във въздуха, който го обгръщал, тогаз не се намирала дори една прашина вредна. Във въздуха прашец разтворен имало и капчици от чистата роса.

— Прашец ли? Какъв?

— Прашецът от цветята, от тревите, от плодовете и дърветата, който в пространството излъчвал. От тези, що наоколо били, и от места отдалечени, които вятърът донасял. Тогава от великите дела

човека не отвличали проблеми за храната. Чрез въздуха там всичко, що го обкръжавало, го хранело. Така Създателят е сторил всичко изначално, че всичко живо на Земята в порив на Любов да служи на човека. И въздухът, водата и ветрецът живителни били.

— За това си права: сега е толкоз вреден въздухът понякога, но е измислил климатик човекът. Той въздуха пречиства от частици вредни. И минералната вода продават в бутилки. Така че днес проблемите с въздуха, с водата, за тези, които не са бедни, са решени.

— Уви, Владимире, с климатик проблемите не се решават. Той задържа вредните частички, но въздуха напълно умъртвява. Водата, която в запушени бутилки се запазва, от туй, че е затворена, умира. Старите ни клетки на плътта тя само храни. За раждането ново, за новите ти клетчици в тялото, за обновяването им са нужни живи въздух и вода.

ПРОБЛЕМИТЕ В ЖИВОТА СЪВЪРШЕНСТВОТО СА УТВЪРЖДАВАЛИ

— И всичко това Адам е имал?

— Да, имал го е! И затова стремително мисълта му е летяла. Предназначение за всичко, сравнително за кратко да определи успяла. И като ден години сто и осемдесет преминали.

— Сто и осемдесет години! До такава ли дълбока старост е живял сам Адам?

— Сам, с делата си безкрайно завладяващи и интересни живял Адам — човекът първи. И неговите сто и осемдесет години не старост му донесли, а разцвет.

— На сто и осемдесет години е стар човекът. Дори се смята, че е дълголетник, и обикновено го налягат болести и немощ.

— Това важи за днес, Владимире, а тогава болестите дори не са докосвали човека. Животът на всяка клетка от плътта бил доста дълъг, но ако клетчицата все пак се е изморявала и трябвало да си отиде, изпълнена с енергия на нейно място нова смяна веднага е заставала. Плътта човешка толкова години могла е да живее, доколкото е искала Душата и искал е Духът.

— Тогава какво се получава, че днешният човек сам не желае по-дълго да живее?

— Със своите деяния той всекидневно своето време съкращава. Измислил е сам дори и смъртта за себе си човекът.

— Че как ще я измисли? Та тя сама пристига против волята ни.

— Когато пиеш алкохол, когато пушиш, когато влизаш в град, в който е наситен въздухът със смрад, когато мъртвата храна употребяваш, със злобата си сам себе си разяждаш, кажи ми, Владимире, кой, ако не ти сам, смъртта си ускоряваш?

— Такъв живот за всички днес настана.

— Човекът е свободен. Живота си сам всеки построява и в секунди времето си отброява.

— А там де, в рая, не са ли съществували проблеми?

— Дори и да ги е имало, не са се разрешавали в нечий ущърб, а съвършенството в живота те са утвърждавали.

ПЪРВАТА СРЕЩА

Веднъж Адам, който бил на сто и осемдесет години, със зазоряването се събудил. Но пролетното утро не го възхитило и както досега лъчите слънчеви не станал да посрещне.

Над него скрито в листата славейчето пеело в захлас. От трелите на славея Адам на другия си хълбок само се обърнал.

Пред взора му самата пролет с трепет затаен запълвала пространството наоколо, реката мамела Адам с ромона на своята вода, над него лястовичките лудеели в небесата. И всеки миг в чудни краски и картини облаците сменяли небето. От цветовете, храстите, дърветата, тревичките най-нежен аромат струял и него да обгърне се стремял. О, колко бил учуден Бог! Сред цялото великолепие на пролетта, на сътворението земно, под тази синева небесна човекът — Неговият син — тъжал. Детето Негово любимо не в радост, а в печал там пребивавало. Какво по-тъжно за любящия Отец от таз картина би могло да има?

От времето на сътворението, почиващите вече сто и осемдесет години божествени енергии се задвижили в миг. И цялата Вселена занемяла. Такова ускорение, невиджано по-рано, блестяло в ореола на прекрасната енергия на Любовта, че всичко съществуващо разбрало — творение ново е замислил Бог. Какво ли още било възможно да се сътвори след онова, което вече се създадо на вдъхновението на предела? Тогава никой още не разбирал. А скоростта на Божиата мисъл все растяла. На Любовта енергията Му шептала:

— Ти всичко си привел отново в движение тъй вдъхновено. Енергиите Твои обгарят пространствата вселенски. Как не изгаряш и не се взривяваш сам в този плам? И накъде стремиш се? Към какво? Аз вече с Теб не светя. Ти погледни, мой Боже, аз горя с Теб, планетите в звезди превръщам. Спри, всичко най-хубаво от Теб е сътворено, от Твоя син тъгата ще изчезне. Спри се, Боже мой!...

Но не чувал Бог на Любовта молбите и на насмешките на същности вселенски внимание изобщо не обръщал. Като ваятел млад с

пламенни движения Той ускорението на енергиите продължавал. И изведнъж с невиджана по красота заря по цялата Вселена необятна блеснал и всичко ахнало, а Бог самият във възхищение шептял:

— Вселено, гледай! Виж! Там Мойта дъщеря сред земните творения стои. О, как са свършени, как прекрасни са нейните черти! За Моя син ще бъде тя достойна. От нея няма нийде във Вселената творение по-свършено. В нея са и Моят образ, и подобие Мое и вашите частички всички са в нея, така че вий я обикнете, обикнете нея!

Тя и той! Те, Моят син и Мойта дъщеря, радостта на всичко съществуващо ще донесат. Вселенски светове прекрасни на всички планове на битието те ще построят!

От хълма, по росната трева, на празничния ден на изгрева в лъча, вървяла дева към Адам. Походка грациозна, строен стан, извивките на тялото ѝ — плавни, нежни, Божествена заря по кожата в оттенъци блести. Все по-близо и по-близо идва. Ето я! Пред легналия на тревата Адам девата застанала.

Ветрецът златните ѝ кичури повдигнал, открил челото. В миг Вселената дъха си затаила. О, Господи, така прекрасен е ликът на Твоето творение!

Адам, що на тревата там се бил излегнал, девичата едва погледнал, леко се прозял, обърнал се встрани, притваряйки очи.

Тогава всички същности вселенски чули, не, не думи — а чули те как бавно, вяло в мислите си разсъждавал за новото творение на Бог Адам: „Ето го, това е то, още някакво творение дошло. В него нищо ново няма, но сякаш то на мене подобава. А ставите коленни на конете са по-гъвкави, по-здрави. И леопарда има козина по-ярка, весела. На всичкото отгоре идва и неканено, а днес решил бях на мравките определението ново да им дам.“

И Ева, като постояла малко близо до Адам, тръгнала към заливчето на реката, приседнала до храсталака на брега и там, притихнала, в отражението свое във водата се загледала.

Тогава зароптали същностите във Вселената и мислите им в едно се слели: „Две свършенства не успяха да се оценят. В творенията Божии явно няма свършенство.“

Единствено на Любовта енергията, сама сред цялото роптание вселенско, се мъчела със себе си да обгради Твореца. Нейното сияние

обгръщало Създателя: И всички знаели — Любовта никога не разсъждавала и тиха и невидима била; в безкрайности незнайни все блуждаела. Но днес защо ли цяла без остатък, така край Бога тя сияела? И пренебрегвайки вселенските роптания, единствена със своето сияние Го сгрявала и утешавала:

— Ти отдъхни, велик Творецо, в сина Си Твой разбиране всели. Ще можеш да поправиш Ти, което и да е от Своите творения прекрасни.

В отговор Вселената словата Божи чула, чрез тях тя мъдростта, величието Божие познала:

— Синът Ми е Мой образ и подобие. В него са частиците от всичките енергии вселенски. Той е алфа и омега. Той е сътворение! Той е на бъдещето претворение! От днес нататък в бъдещето ни безкрайно не ще е дадено на никой, и дори на Мен, без негово желание съдбата му да се променя. Каквото сам поиска, всичко ще му се даде. Не в суета помисленото ще се претвори. Синът Ми не се преклони пред съвършенството на този стан момински. На цялата Вселена за почуда на нея той не се учуди. Макар все още и не осъзнал, но с чувствата си той усети: почувства пръв, че не му достига нещо. И новото създание — девицата, стояща там пред него — това, което нему не достига, също не го притежава. Синът Ми! Моят син усеща с чувствата си цялата Вселена, той знае всичко, Вселената което притежава.

Въпрос Вселената изпълнил цяла:

— Какво ли може още да не стига на този, в който всичките енергии са вложени — и нашите, и Твоите?

И Бог на всички отговорил:

— Една енергия — на Любовта.

И в тоз момент избухнала самата тя:

— Но аз съм само твоя. Чрез теб единствено сияя.

— Да! Ти, Любов Моя, си единствена — в отговор Божествените думи прозвучали. — Сияещата твоя светлина и свети, и ласкае, Любов Моя. Ти си вдъхновението. Способна си на всичко да даваш ускорение и усета изостряш, ти си покоя на умиротворението, Любов Моя. И затова те моля цялата, без никакъв остатък, да се спуснеш на Земята. Със себе си, с енергията на благодатта велика ти Моите деца обвий.

На Любовта и Бога диалог прощален на земната Любов начало озвучавал.

— Мой Боже, — Любовта обърнала се към Създателя, — когато аз завинаги си тръгна, сам, завинаги невидим Ти ще бъдеш за всички живи планове на битието.

— О, нека отсега нататък синът и дъщерята Мои навеки да сияят в дух, в тяло, в мисъл.

— Мой Боже, но покрай Тебе вакуум тогава ще настане. И никога в Душата твоя живителната топлинка не ще пробие. Без нея ще изстине Твоята Душа.

— Но аз не искам тази топлина за Мен да бъде само. Искам тя за всичко живо на Земята да сияе. Делата нейни Моите синове и дъщери ще умножат. И цялата Земя на Любовта със светлината в пространството ще засияе. Ще чувстват всички светлината благодатна на Земята и с нея Моите енергии ще могат да се сгряват.

— Мой Боже, пред Твоя син, пред дъщерята Твоя много пътища стоят открити. В тях енергии на всички планове на битието има. Но ако дори една сред тях преобладава, ще поведе по път неверен цялата Земя. Какво ще можеш Ти в този случай да направиш, когато всичкото си дал и виждаш как слабее и топи се енергията на Земята? Отдал веч всичко, виждаш как на Земята енергиите на разрушението властват. А твоите творения с безжизнена коричка се покриват, с камъни тревата Твоя се затрупва. Какво тогава ще направиш, щом на сина свободата цяла Ти си дал?

— Сред камъните Аз отново ще успея тревичката зелена да прорасна, на малката непипната полянка листенцата на цветенцето малко ще разтвори. Ще успеят Моите земни дъщери и синове да осъзнаят своето предназначение.

— Мой Боже, когато си отида, за всичко Ти невидим ще останеш. И може да се случи от Твое име чрез хората енергиите на други същности изведнъж да заговорят. Тогава едни хора ще се опитат други хора на себе си да подчинят. Тълкувайки за своята изгода Твоята същност, ще казват те: „Говоря аз в угодата на Бога. От всички мене Той единствено избра, така че мене слушайте.“ Какво ще можеш Ти тогаз да сториш?

— Тогава ще изгрея със зората на настъпващия ден. И Мойте всички сътворения, без изключение, които на Земята слънчицето с

лъча си свой ласкае, на Мойте дъщери, на синовете Мои ще помогне и те ще разберат, че всеки сам без никакви посредници чрез своята Душа с Душата Моя може да говори.

— Мой Боже, Ти Си сам, а те ще бъдат много. За всички същности вселенски най-силно възжелание ще бъде човешките души да завладеят. Чрез хората ще се стремят енергиите си над всичко те да утвърдят. И Твоят блуден син на тях ще почне да се моли изведнъж.

— За многообразието от причини, които водят ни в улица задънена, едно препятствие най-важно има, което ще прегражда всичките лъжи. Стремез за осъзнаване на Истината има в Мойте синове и дъщери. Лъжата винаги си има рамки, а Истината е една и безгранична, и осъзнатост винаги ще има в Душата на Мойте синове и дъщери!

— О, Боже мой! Не е по силите на нищо на полета на мисълта Ти и на мечтите Ти да се възпротиви. Та те са толкова прекрасни! По своя воля аз по тяхната следа ще тръгна. Децата Ти със сиянието мое ще прегърна и вечно ще им служа. От Теб вдъхновението подарено в помощ ще им бъде да създават своите творения. Аз само за едно Те моля, Господи! Единствена искрица позволи от Любовта си с тебе да оставя.

Когато в мрак да бъдеш се наложи, когато вакуумът Те обкръжи и си в забвение, и земното сияние слабее, тогава нека искрицата от Любовта ми със своето блещукане Ти свети.

Да можеше човекът от нашето съвремие онова небе да види, което над Земята е било тогава, пред взора му видение велико би застанало. На Любовта енергията — светлина вселенска — свита в комета, летяла към Земята. Тя бързала и озарявала по пътя си планетите безжизнени все още, запалвала звездите над Земята. Към Земята! Все по-близо, все по-близо. Ето я. Внезапно, тъкмо над Земята, на Любовта сиянието спряло и с цялата си сила затрептяло. В далечината сред горящите звезди една звездичка, най-мъничката от всички, била там като жива. Тя на Любовта сиянието следвала и към Земята полетяла. Разбрала Любовта — последната искрица нейна, що била у Бога, след нея също към Земята се стремяла.

— Мой Боже! Но защо? — Сиянието на Любовта шептало. — Но защо? Не мога аз да разгадая. Ти даже искрица една от мен край Тебе не остави?

И от вселенската тъма веч за никого невидим, от никого все още неразбран, на Любовта Бог отговора дал. Божествените думи Негови тъй прозвучали:

— За Себе Си Аз да оставя означава на тях да не додам — на моите дъщери и синове.

— Мой Боже!...

— О, колко си прекрасна, Любов, дори с една искрица само.

— Мой Боже!...

— Ти бързай, Любов Моя, бързай и не разсъждавай. С последната искрица своя бързай и огрей бъдещите всички Мои синове и дъщери.

Хората по цялата Земята обгърнала вселенската енергия на Любовта — до цялата, до последната искра. Така сред необятната Вселена, на всички живи планове на битието, по-силен от всички същности вселенски станал той — Човекът.

КОГАТО ИДВА ЛЮБОВТА

Адам лежал върху тревата сред аромата на цветята. Под сянката дебела на дървото дремел, а мисълта му вяло си течала. И изведнъж възпоменанието го обгърнало с вълна от топлина незнайна и с неизвестна сила мислите му ускорила: „Съвсем наскоро сякаш беше, едно творение ново пред мен стоеше. С мен като че ли беше сходно, но беше и различно. Но с какво? Къде ли е сега то? Ох, колко ми се иска творението ново да видя аз отново! Отново да го видя ли, защо?“ Той станал бързо от тревата, огледал се наоколо и мисъл странна му блеснала в главата: „Какво се случи изведнъж? Все същото си е небето, птиците, дърветата и храстите, тревите. Уж всичко си е същото, а виждам аз различие, на всичко гледам иначе. Да, станали са още по-прекрасни сякаш всички земни твари, аромати, въздухът и светлината.“

Тогава ново слово в устата на Адама се родило. И към всичко той възкликнал: „И аз в отговор обичам!“ Веднага нова вълна от топлина откъм реката заляла цялото му тяло. Обърнал се Адам в посоката на топлината, пред него новото творение сияело. От мислите му логиката си отишла, Душата му се наслаждавала изцяло на видението, когато изведнъж видял, че на брега при заливчето на реката, отметнала назад къдрици златни, седяла тихо девата, но не водата чиста, а него гледала. С усмивката си слънчева го галела и сякаш цяла вечност него чакала била.

Той се приближил към нея. Когато се погледнали, Адам помислил: „Никой няма очи така прекрасни като нея“, а на глас й казал:

— До водата ти седиш. Тя е приятна. А искаш ли да се изкъпем двамата в реката?

— Искам.

— А след това творенията искаш ли да ти покажа?

— Искам.

— На всички тях съм дал предназначение. На теб да служат ще им поръчам също. А искаш ли творение ново да създам?

— Искам.

В реката после те се къпали и бягали по пищната ливада. О, тя се смеела така звънливо, когато развеселен Адам се покачил на слона и изобразявал някакъв свой танц за нея, наричайки я Ева!

Към заник-слънце денят се приближавал, а двамата човеци стояли сред цялото това великолепиe на битието земно и на цветовете, звуците и ароматите се наслаждавали. Притихнала, Ева кротко гледала как свечерява се. В пъпки свивали цветята своите венчелистчета и бягали от зора ѝ в тъмнината прекрасните картини на деня.

— Ти не тъжи, — Адам ѝ казал вече по-уверен в себе си. — Сега настъпва тъмнината на нощта. Тя нужна е да си отдохнем, но колкото и да настъпва нощ, денят отново пак се връща.

— А същият ли ден ще бъде или нов? — попитала тогава Ева.

— Ще дойде ден такъв, какъвто го поискаш.

— Подвластен на кого е всеки ден?

— Подвластен е на мен.

— А ти кому си подчинен?

— На никого.

— А откъде си?

— Аз съм от мечтата.

— А всичко тук, което зора ми ласкае, откъде е?

— То също от мечтата се яви, за мене сътворено.

— Тогава къде е този, що тъй прекрасна е мечтата му?

— Той често е край нас, но взорът ни обикновен не може да го види. Но все едно, с него ми е хубаво. Той Себе Си нарича Бог, бащица мой и мой приятел. И никога не ми досажда, на мене всичко дава. Аз също искам да му дам — какво да бъде засега не знам.

— Значи и аз съм Негово творение. И също като теб бих искала да му благодаря. Да Го наричам мой приятел, Бог и мой баща. А може би ний заедно с тебе ще решим дела какви от нас Отецът ни очаква?

— Аз чух как Той говореше, че можем на всичко радост ний да носим.

— На всичко? Значи и на Него?

— Да, значи и на Него.

— Тогава ти ми разкажи какво желае Той.

— Съвместно творение и радост от неговото съзерцаване.

— Какво ли би могло на всички радост да достави?

— Рождението.

— Рождението ли? Всичко прекрасно вече е родено.

— Аз често мисля преди сън за необикновено и прекрасно сътворение. И щом сънят си тръгне в утрото на новия ми ден, аз пак разбирам, че не съм измислил нищо. Виждам колко е прекрасно всичко, видимо в светлината на деня.

— Тогава нека заедно помислим.

— Поисках същото и аз, да бъда редом с теб преди съня, твоето дихание да слушам, да чувствам топлината, да мислим заедно за сътворението.

Така преди съня, в мечти за сътворение прекрасно, в порива на нежни чувства прегръщали се мислите им и сливали се в стремежа си единен. Телата материални на двамата помисленото отразявали.

РОЖДЕНИЕ

Денят се връщал, после нова нощ настъпвала. Веднъж в зората на деня Адам разглеждал тигрите и размишлявал. Към него Ева тихичко се приближила и приседнала. Ръката му в своята ръка поела и на корема си я сложила.

— Почувствай, вътре в мене творение мое и ново едновременно живее. Чувстваш ли, Адаме, как рита творението мое неспокойно?

— Да, чувствам. И струва ми се, към мене то стреми се.

— Към теб? Разбира се! То мое е и твое! Тъй много искам да го видя.

Не в мъки, в изумление велико раждаха тогава Ева.

Всичко наоколо забравил, и себе си не чувствайки дори, гледал Адам и от нетърпение потръпват. А Ева раждаше новото творение съвместно.

И ето топчицата малка, мокра цялата, безпомощно лежала на тревичката. Крачетата подвити, клепачите затворени. Адам все гледал, очи без да откъсва, как ръчичка то помръднало, устицата си отворило, въздъхнало. Не смеел той дори да мигне, за да не пропусне и най-малкото движение. И нови неизвестни чувства всичко вътре в него и наоколо изпълвани. Безсилен повече на място да стои, подскочил изведнъж Адам и наоколо затичал.

Ликувайки, в транс почти, покрай брега той хукнал през глава незнайно накъде. И изведнъж се спрял. В гърдите му нещо неизвестно и прекрасно все се разширявало и расло. А всичкото наоколо!... Ветрецьт не само си шептял с листата, той пеел, погалвайки листенцата красиви на цветята, на храстите и на дърветата. Не само плували в небето облаците, те всичките танцували — чаровен танц изобразявали. Искряла, усмихвала се и течала водичката по-бързо. Ами реката! Не може да бъде! Реката облаците отразявайки, пред зора се извивала по новому. В небето сякаш птиците по-радостно си чуруликали. А в тревата — ликуващо цвърчене. И всичко там се

сливало в единното съзвучие на нежната, величествена музика на сътворението най-прекрасно.

Напълвайки гърдите си с въздух, с всички сили завикал изведнъж Адам. Този звук бил нов, необичаен, не бил изобщо вик на звяр, в най-нежни звуци той преливал. Утихнало внезапно всичко. За първи път човекът на Земята, ликувайки, запял! Човекът пеел! И всичко, що в галактиките до тога звучало, замълчало. Човекът пеел! И, слушайки на щастието песента, светът вселенски осъзнал — не може ни в една галактика да се намери струна, която е способна по-прекрасен звук да издаде от звуците в песента на човешката Душа.

Но не успяла ликуваща песен да намали взрива от чувства. Адам видял лъва, веднага хвърлил се към него и на земята като котенце го повалил, през смях разрошил гривата му, после скочил, извикал с жест лъва и се затичал. Лъвът едва успявал да го следва, лъвицата с лъвчетата изостанала съвсем. От всичките Адам най-бързо бягал, ръцете си размахвал, — увличал след себе си по пътя всички твари. Той смятал, че творението негово ще може на всички радости да достави.

И ето, топчицата малка пак пред него е. Творението негово! Облизана от вълчия език и от ветреца топъл приласкана, топчицата жива.

Младенецът, още очите не отварял — спял. Пред него всички зверове, притичали с Адам, отпуснали се в него.

— О, виж ти! — възкликнал с възхищение Адам. — Моето творение излъчва светлина, на моята подобна. А може би по-силна е от моята, щом с мен дори се случва нещо странно. Пред него всички твари в него паднали са. Така аз исках! Аз успях! Аз сътворих! Творение прекрасно, живо аз създадох. Всички! Вий всички него погледнете.

Адам наоколо обгърнал с поглед всичко и изведнъж замрял. На Ева неговият взор се спрял. Самотна тя седяла на тревата и с погледа си леко уморен галела смълчалия се изведнъж, замрял Адам.

И с нова сила Любовта наоколо и вътре в Адам с невидимата негa засияла. И изведнъж... О, как затрептяла вселенската Любов, щом приближил Адам до девата — майка прекрасна. Пред Ева се отпуснал на колене, докосвал нейните златисти къдри и устните, гърдите ѝ,

напълнени с мляко. И възклицанието си превръщайки в шепот, той с думи се опитвал възхищението си безкрайно да изкаже:

— Ева! Моя Ева! Моята жена! Ти способна си да претвориш мечтите!

А отговорът... В отговор той чул гласът ѝ нежен, тих и уморен:

— Да, аз жена съм, своята жена. И заедно ще претворим ний всичко, което можеш да помислиш ти.

— Да! Заедно! Ние двамата! Сега е ясно! Ние двамата! Ние като Него! И ние сме способни да претворим мечти! Ти погледни! Наш Отче, чуваш ли ни Ти?

За първи път Адам не чул тогава отговор. Учуден скочил и възкликнал:

— Къде си, Отче мой? Ти погледни, това е моето творение! Чудни и съвършени са създанията земни. Прекрасно е тук всичко: дърветата, тревичките и храстите, прекрасни са и облаците Ти дори. Но то е и от цветете по-прекрасно. Ти погледни! И радост повече творението мое ми донесе от всичко Твое, което с Твоята мечта Си сътворил. Мълчиш. Не искаш ли да го погледнеш? От всичко сътворено то е най-доброто! Най-много моето творение е близко до Душата. Защо така, къде си? Нима желание Ти нямаш него да погледнеш?

Адам погледнал младенеца. Над събудилото се телце по-син от всякога бил въздухът, вятрецът нищо не поклащал, единствено невидим някой към устните на младенеца превивал тънко стъбълце. Три нежни пухчета на цветния пращец докоснали по устничките младенеца. Той сладко с устничките си премляснал, блажено си въздъхнал, ръчичките, крачетата си поразмърдал и пак заспал. Досетил се Адам, че докато той ликувал, Бог младенеца полюлял, затуй и замълчал.

Тогаз Адам възкликнал:

— Значи, Ти си помогнал! Значи редом си бил, признал си моето творение?

В отговор той чул гласа тих на Ощеца:

— Не така високо, Адам. Ще събудиш детето с твоето ликуване.

— Значи Ти, мой Татко, Ти както и мен си обикнал моето творение? Или си го заобичал повече от мен? И ако е така, защо? Аз моля Те, обясни! Нали то не е твое.

— Любовта, Мой сине, има продължение — новото творение е твоето продължение.

— Значи аз съм тук и в него едновременно? И Ева, значи, е в него?

— Да, сине Мой, вашето творение във всичко е подобно вам, не само в плът. Духът, Душата щом се слоят в него, тогава новото се ражда. В него вашите стремежи продължават и много пъти ще се умножават радостните чувства.

— Това ще значи, че ще бъдем много?

— Със себе си Земята цяла ще запълниш. С чувствата си всичкото ще съзнаеш. Тогава в другите галактики чрез мечтата твоя свят още по-прекрасен ще направиш.

— Къде е краят на Вселената? Какво ще правя, когато там пристигна, когато всичко аз със себе си запълня и помисленото сътворя?

— Мой сине, Вселената сама по себе си е мисъл, от мисълта се е родила и мечтата, частично видима материя е тя. Когато ти на всичкото до края стигнеш, начало ново — продължението твойта мисъл ще открие. От нищото възниква ново и прекрасно твоето рождение, на мечтата твоя, на Душата и стремежите ти в отражение. Сине Мой, ти безкраен си и вечен, в тебе са мечтите ти творещи.

— Отче, как хубаво е, когато ти говориш. Когато си до мен, аз винаги желая тебе да прегърна. Но ти невидим си. Защо?

— Сине мой, когато моите мечти за теб вселенските енергии в едно събираха, аз не успях за себе си да мисля. Мечтите Мои, мислите Ми само теб творяха, без моя облик видим да създават. Но има толкоз много мои видими творения, ти чувствай ги, не ги разбирай. Знай, просто ей така, с ума си не би могъл да ги анализира никой в цялата Вселена.

— Отче, тъй хубаво ми е, когато Ти говориш. Когато Ти си до мен, тогава всичко е редом. Когато стигна края на Вселената, когато неразбиране, съмнения усети моята Душа, кажи къде да Те намеря? Къде ще бъдеш Ти тогава?

— И вътре теб, и редом. В теб има всичко, сине мой, ти си властелин на всичките енергии вселенски. Аз уравновесих в теб противоположностите на Вселената. И с това ти представляваш нещо

ново. Затуй ти никога не позволявай една от тях в теб да преобладава. Тогава Аз ще бъда винаги в теб.

— В мен?

— В теб и редом. Във вашето творение сте вие двамата с Ева. В теб частичка Моя има, така и в твоето творение съм Аз.

— Аз твой съм син, какво ще бъде новото творение за Теб?

— Отново ще си ти.

— Кого ще обичаш повече — мен, какъвто съм сега, или мен като родения отново и отново?

— Една е Любовта, надеждата е повече във всяко ново възплъщение и в новата мечта.

— Отче, колко ти си мъдър и колко искам аз да Те прегърна!

— Наоколо по-често ти поглеждай. В творенията видими са възплътени Мои мисли и мечти. В материалното си битие с тях да общуваш винаги ще можеш ти.

— Аз ги обикнах както Теб обичам, Татко. И Ева заобичах, и своето творение ново. Заобикаля ме Любов — да бъда в нея вечно искам.

— Сине мой, в пространството на Любовта ти само ще можеш да живееш вечно.

Минавали години, може и така да кажем, но времето понятие условно е все пак. Минавали години, но защо да ги броим, смъртта за себе си дълго не познал човекът. А значи, че смъртта не е могла тогава и да съществува.

ЯБЪЛКАТА, С КОЯТО НЕ БИ МОГЪЛ ДА СЕ ЗАСИТИШ

— Анастасия, но ако всичко отначало тъй хубаво е било, какво е станало по-късно? Защо сега войни все има на Земята и хората гладуват? И кражби има, и бандити, самоубийства и затвори. Навсякъде е пълно с деца сираци и със семейства толкова нещастни. Къде са Евите любящи? Къде е Бог, нали е обещал, че вечно в Любов ний ще живеем? Да, впрочем аз си спомних, че в Библията се говори за това. Защото ябълка от забраненото дърво откъснал е човекът и опитал я, и Бог от рая го изгонил (Бит. 3:16–19). Дори стража при портите поставил, която съгрешилите обратно да не пуска.

— Владимире, не е прогонвал Бог човека от рая.

— Прогонил го е, за това съм чел. И при това дори проклетел го. На Ева казал, че тя е грешница и затова ще ражда в мъки, а пък Адам с пот на челото хляба ще добива. В действителност с нас това се случва.

— А ти, Владимире, сам поразмисли. Възможно е такава логика или пък нейното отсъствие да е изгодна някому и своя цел да има.

— Какво общо може тук да има логиката и целта на някого?

— Моля те, повярвай ми. Сам всеки трябва чрез Душата си да се научи да разбира, действителността да определя сам. Достатъчно е само да помислиш и сам ще можеш ти да разбереш, че Бог не е изгонил никого от рая. Той и до днес любящ Отец остава. Той е Бог — Любов, и за това си чел.

— Да, чел съм.

— Тогава къде е логиката? Любящият родител никога не ще изгони детето си от своя дом. Родителят любящ, лишенията сам търпящ, прощава всички прегрешения на своите деца. И Бог не гледа безучастно човешките страдания, страданията на своите деца.

— Дали Той гледа или не — не зная. Но ясно е на всички, че не им се противопоставя.

— О, не, какво говориш, Владимире. Разбира се, Той и това ще изтърпи, тази болка от сина — човека. Но все пак колко време е

възможно Отецът да не се приема? И Любовта Му да не се усеща, да не се вижда?

— А ти защо веднага чак толкова го преживяваш? Кажи ми по-конкретно къде и в какво да видим днес проявите на Любовта Божествена към нас?

— Когато си в града, огледай се наоколо внимателно. Килимът жив от най-прекрасната трева с асфалт безжизнен е покрит, наоколо — грамади от вредния бетон, що домове наричат, а между тях коли сноват насам-натам, навред кадят със смъртоносна газ. Но и сред тези каменни грамади, открили островче, тревички и цветя, израстват — божии творения. И с шумоленето на нежните листа, с песента на птиците Той своите дъщери и синове приканва да преосмислят ставащото и, отново да се върнат в рая.

Все повече отслабва на Любовта сиянието от Земята, би трябвало отдавна да е намаляло отражението и от Слънцето. Но Той с енергията си усилва непрестанно живителните слънчеви лъчи. Той, както и преди, обича Своите синове и дъщери. Той вярващ чака и мечтае как някой ден с поредната зора човек внезапно ще се осъзнае и осъзнаването му ще върне на Земята цъфтенето първоначално.

— Но как е станало така, че всичко на Земята се е вършило обратно на мечтите Божии и продължава тъй незнайно колко време, може би и милион години? Как може да се чака толкоз време и толкова да вярваш?

— За Бога времето не съществува. И както е при всеки родител любещ, вярата Му не изчезва. И днес ний всичките сме живи благодарение на Неговата вяра. Сами живота си творим, чрез свободата, дадена от Бога. А изборът на път, що нас на никъде не води, от хората не бил избран тъй изведнъж.

— Не изведнъж? А как, кога? Тогава какво ще означава „ябълката на Адама“?

— В онези времена, както и сега, Вселената била изпълнена с множество от живите енергии — невидими, напомнящи на второто човешко „Аз“. Те като хората са в състояние да обхванат на битието всички планове, но материално да се въплътят не им е дадено. В това се състои и преимущество на човека. Освен това в комплексите енергии на тез вселенски същности една енергия е винаги

преобладаваща. И нямат те способността съотношението на енергиите да променят.

И още нещо, сред тези същности вселенски има и комплекси от енергии, що Богу са подобни. Подобни, но богове не са. За миг успели енергиите множество в себе си да уравнят, не са способни творения живи и в хармония, подобно Богу, те да създадат.

В цялата Вселена тази тайна съкровена да разкрие никой не успява — каква е силата, с която планът материален е бил сътворен, къде и в какво са свързващите нишки в него и в същността вселенска като цяло. И как, за сметка на какво планът способен е сам себе си да възпроизвежда?

Когато се създавала Земята и Бог творил на нея всичко, заради невиданата скорост на сътворението същностите не могли да схванат как и с каква сила Бог прави Мирозданието. Когато всичко било зримо сътворено, те видели — човекът по-силен е от всички; прекрасното видение ги изумило и ги възхитило. Видението прелестно те пожелали да повторят — същото да създадат, но свое. Желанието им все повече растяло. Дори и днес то в множеството енергии остава. В други светове, измерения, галактики подобие на Земята опитват те да създават. Планетите дори, от Бога сътворени, стараят се да похитят. Понякога се получавало подобие на битието земно — но то било едва подобие. Никой не успявал да постигне хармонията на Земята и взаимовръзката във всичко. И днес има планети във Вселената с живот на тях, но той е уродливо земно подобие.

Опити безброй по-добро да създадат или просто да повторят не успели. Тайните си не разкривал Бог. И те потърсили човека. Било им ясно: щом човекът е творение на Бога, щом обичан е, родителят любящ, обичайки го не би могъл нещо да не му даде. Напротив, Бог би предоставил повече възможности на Своя син. Тогава много същности вселенски започнали да се обръщат към човека. Те и до днес към него се стремят. И днес редица хора съобщават на околните, че невидим някой от Космоса с тях говори и себе си нарича разум, добра сила. И тогава, в началото, те към човека се обръщали ту с назидание, ту с молба. И една е същността на всичките въпроси, но маскирана различно: „Кажете, как и с каква сила Земята сътворена е, с всичкото живеещо на нея, и ти от що създаден си, велик човеко?“

Но никому човекът отговор не дал. Самият той не знаел отговора на въпроса, както не знае го и днес. Но интересът растял в него и той започнал да изисква отговор от Бога. А Бог не само че не отговарял — Той опитвал се да вразуми човека и молел се синът Му тоз въпрос от мисълта си да изтрие:

— Мой сине, моля те, твори. На теб е дадено в земния простор и в световите други да създаваш. В реалност ще се претвори помисленото в мечтите ти. Аз за едно те моля — не се опитвай, не търси каква е силата, с която всичкото се твори.

— Анастасия, не разбирам защо Бог не желаел да разкрие принципите на творението даже и на сина Свой — на човека?

— Аз бих могла да предположа само. Не отговаряйки на Своя син дори, Бог се опитвал да го предпази от беди и вселенските войни да предотврати.

— Не виждам връзка между липсата на отговор война вселенска.

— Ако се разкрие тайната на сътворението, тогава във Вселената на другите планети би могло да възникнат форми на живот, по сила равни със земните. И двете сили биха пожелали да се изпитат една друга. Възможно е да бъде състезанието мирно, но по-възможно е и на войните земни да прилича. И тогава би могла да започне вселенската война.

— Действително е по-добре принципът на творчеството да остане в тайна. Дано и без подсказване да не я разгадае някоя от същностите.

— Аз все си мисля, че не ще я разгадае никой никога.

— Защо си тъй уверена?

— Тайната е ясна. И едновременно я няма, а същевременно е не една. Увереност ми дава и самата дума „сътворение“, когато друга дума слагам аз до нея.

— Каква?

— Тя е „вдъхновение“.

— Е и какво? Какво биха могли двете думи заедно да означават?

— Те...

— Не! Спри! Мълчи! Спомних си. Говореше, че мислите, а значи и словата, не изчезват никъде, а в пространството наоколо витаят и всеки би могъл да чуе. Така ли е?

— Така.

— И същностите могат да ги чуят?

— Да.

— Тогава замълчи. Защо да им подсказваш?

— Владимире, не се безпокой, дори и малко тайната да им откrehна, може би ще мога с това да им покажа безплодността, безсмислието на непрестанните им опити. Така ще разберат и най-накрая ще престанат на човека да досаждат.

— Щом е така, кажи що значи „сътворение“ и „вдъхновение“.

— Сътворение значи, че Бог, когато е творил, използвал е частички от енергиите всички във Вселената и Своята. Та даже същностите всички да се съберат, за да направят заедно подобно нещо като на Земята, една енергия не ще достига — онази, която присъща е като идея Богу, родила се в божествена мечта.

А вдъхновение ще значи, че всичките творения се вършели в порива на вдъхновението. Кой от великите художници и скулптори, творящи в порива на вдъхновение, по-късно би могъл да каже как четката държал е, какво е мислил, где стоял е — от работата си е бил изцяло той погълнат и на това внимание не е обръщал. Освен това, енергия на Любовта е изпратена от Бога на Земята. Тя свободна е, никому не е подвластна. И пазейки към Бога верността си, на човека единствено тя служи.

— Тъй е интересно всичко, Анастасия! Дали ще чуят тези същности, дали ще разберат, ти как си мислиш?

— Щом чуят, може и да разберат.

— И това, което аз говоря, също ли ще чуят?

— Да.

— Тогава ще им кажа още нещо. Хей, същности, сега дали ви стана ясно? Вий повече за хората не се закачайте. Не е по силите ви да разгадате замисъла на Твореца!

— Съвсем точно прозвучаха последните ти думи: „Не е по силите ви замисъла на Твореца вий да разгадате!“

— Откога са опитите им да разгадаят?

— От тоз момент, когато Земя и хора са се появили; и продължават те до днес.

— С какво са навредили тези опити на нас или пък на Адам?

— В Адам и в Ева те гордостта и егото събудили. В лъжлива догма успели да ги убедят: „По-съвършено нещо, за да създадете от

това, което съществува, необходимо е да се разглоби то и да се види как действа същността му“. Те често му говорели: „На всяко нещо ти строежа опознай, тогава ще се възвисиш докрай.“ Надявали се, че щом той разглоби Божиите творения, за да осмисли техния строеж и тяхното значение, Адам ще разбере с ума си в какво се състои взаимовръзката на всичките творения. Така те произведените мисли от Адам ще видят и ще разберат, как може да се сътворява, как Бог го прави.

В началото Адам изобщо не обръщал внимание на техните съвети и молби. Веднъж Ева да посъветва тя Адам решила: „Аз чувам гласове твърдящи, че всичко би могло по-леко и прекрасно да се получава, ако на всичкото строежа ти отвътре опознаеш. Защо съветите ний упорито не приемаме? Не е ли по-добре поне веднъж да ги последваме?“

Така в началото Адам отчупил клона на дървото с прекрасните му плодове, а после... После ти сам виждаш, че мисълта твореща спряла вече в човека. До днес той все разваля и анализира, опитвайки да опознае всичките творения, и спрялата му мисъл строи по-примитивно.

— Анастасия, ти спри. Съвсем неясно стана. Защо смяташ, че човешката мисъл се е спряла? Когато нещо разглобяват, напротив, казват, че новото така се опознава.

— Владимире, човекът е така устроен, че нищичко не трябва сам да разглобява. В него... Ох, как да кажа по-разбрано? В човека в шифрован вид на всичкото строежът е кодиран и се пази. И шифърът тогава се разкрива, когато включва се мечта във вдъхновение твореща.

— И все пак не е ясно, какво пък толкоз лошо има в разглобяването и защо то спира мислите. Ти по-добре с пример обясни.

— Да, правилно. Ще се опитам с пример. Сега си представи, че пътуваш към цел избрана зад волана на автомобила. Но изведнъж ти идва мисъл — да видиш как двигателят работи, и какво завърта колелото. Тогава спираш си колата и започваш мотора ѝ да разглобяваш.

— Е добре де, ще разглобя, ще разбера кое и как работи там и след това ще мога да го ремонтирам сам. Какво му е чак толкоз лошото?

— Но нали, докато разглобяваш, движението ти е спряло, целта си ти навреме няма да достигнеш.

— Но затова пък повече ще знам за моята кола. Нима е нещо лошо, че ново знание съм придобил?

— А за какво ти е то? Не да ремонтираш е твоето предназначение, а да се наслаждаваш на движението, да твориш.

— Неубедително започна да говориш ти, Анастасия. С тебе ни един шофьор не би се съгласил. Е, може би онези, които карат чуждестранни марки, японски или мерцедес, те се чупят рядко.

— Творенията Божии не само не се чупят, но са способни себе си да пресъздават, така че за какво е нужно да ги разглобяваш?

— Как защо — дори от интерес.

— Прости ми, Владимире, ако се оказа неточен моят пример, но позволи друг пример да се опитам да ти дам.

— Опитай се.

— Пред теб стои жена прекрасна. Влечение към нея в теб гори, тя ти харесва. И ти не си й безразличен — в творение с теб да се съедини стреми се. Но миг преди да дойде поривът взаимен за съединение и към сътворение, на теб ти идва мисъл ти да разбереш жената от какво се състои. Как вътре органите й работят — стомахът, дробовете, бъбреците. Какво яде и какво пие. Как в интимния момент това ще заработи?

— Ясно. Не е необходимо по-нататък да говориш. Чудесен пример даде. Тогава нито близост, нито сътворение ще има. Няма да се получи, щом дойде таз проклета мисъл. Веднъж и с мен се случи. Дълго ми харесваше една жена, но тя не се отдаваше. А щом се съгласи, аз изведнъж помислих как всичко да направя по-добре и неизвестно защо в своите способности се усъмних. И не се получи нищо. Позор голям, на всичкото отгоре брах и страх. Приятел после питах и с него се е случвало такова нещо. Дори с него ходихме на лекар. Та той ми каза — проработил фактор някакъв психологически. И мисля, че от този фактор са пострадали мъже немалко. Сега разбирам: всичко е заради тези същности, заради Адам, заради съвета, който Ева му е дала. Да, постъпили са лошо те тогава.

— Защо виниш Адам и Ева само? Ти по-добре днес погледни, не продължава ли човечеството цяло таз грешка упорито да повтаря, заветите на Бога още да нарушава? Тогава последствията не са били

ясни за Адам и Ева, защо и днес човечеството упорито продължава всичко пак да разглобява; живите творения да разрушава? Днес, когато последствията са тъй явни и печални!

— Не знам. А може би е нужно някак да се раздрусат всички? Зациклили сме сякаш в някакви разбори непрестанни. Сега си мисля, че все пак е грешка, задето Бог не е наказал Адам и Ева както трябва. Да беше праснал на Адама няколко шамара, набързо щеше да избие глупостта му от главата, заради която днес човечеството страда. И Ева да беше понашибал с пръчка хубавичко по меките ѝ части, че със съвети тя да се не бърка.

— Владимире, Бог е дал на човека пълна свобода. Дори и в мислите си, наказания Той не е предвидил. Освен това не би могъл с наказание да измениш извършеното с мисълта. Грешните деяния ще се извършват дотогава, докато първоначалната мисъл не се промени. Кажи, как смяташ, кой изобрети смъртоносната ракета с бойна ядрена глава?

— В Русия е строил ракетите академикът Корольов^[1]. А преди него за тях теоретично е говорил Циолковски^[2]. Стараят се американски учени. Въобще човешки умове в ракетостроенето работят много. И много изобретатели в различните страни.

— Владимире, в действителност изобретателят на всичките ракети и на смъртоносните оръжия е само един.

— Как би могъл да е един, когато за създаването им работят цели научни институти в различните страни и пазят своите постижения от другите в тайна? Та надпреварата във въоръжаването се състои в това: кой по-бързо ще създаде по-съвършеното оръжие.

— На всички хора, които себе си изобретатели и учени наричат, независимо в коя страна, изобретателят, който с удоволствие подказва, е един.

— Къде, в коя страна живее той и как се казва?

— Мисъл на разрушението. Пробивала си пътя от начало към един човек и материалното му тяло завладяла, тъй копието каменно създавала. А после тя стрелата произвела и наконечник от желязо сложила по-късно.

— Щом знае всичко тя, така де, тази, разрушаващата мисъл, защо веднага и ракетата не е създавала?

— Планът материален на битието не веднага всичко въплъщава. Забавяне в материята за осмисляне Създателя е дал. В разрушаващата мисъл и копие, и днешното оръжие, и това, което ще го има в бъдеще, е произведено отдавна вече. За да се въплъти в земния си материален План, заводи множество е трябвало да се строят, лаборатории и тем подобни, които днес научни се наричат. Под външно благовидни предлози доста хора са привлечени за въплътяване на този смъртоносен план.

— А за какво ѝ е необходимо така да се старае неуморно?

— За да се утвърди; за да унищожи целия земен материален план. За да покаже на цялата Вселена превъзходството на своите енергии, на всеразрушаващата своя същност над всичко, дори над Бог. И действа тя чрез хората.

— Ама че гадина хитра! А как да я изгоним от Земята?

---

[1] Сергей Павлович Корольов (1907–1966) — украински учен и конструктор в областта на ракетната и космическата техника. Считан е за „бащата на съветската космонавтика“.

Неговите конструкторски разработки в областта на ракетната техника имат изключителна важност за развитието на съветското ракетно въоръжение, а в областта на космонавтиката имат световно значение.

В негова чест са наречени:

град Корольов, Московска област, преименуван (1996) от Калининград,

кратер Корольов на обратната страна на Луната,

кратер Корольов на Марс,

астероид 1855 Корольов,

космически кораб в научнофантастичния телевизионен сериал „Старгейт SG-1“. — Бел. devira ↑

[2] Константин Едуардович Циолковски (1857–1935) е руски учен и философ от полски произход. Той е прогнозирайл техническото развитие на нашата цивилизация и покоряването на Космоса от човека. От 16-те пункта в неговия план няколко са вече реализирани и при това не е нарушена последователността, определена от учения. — Бел. devira ↑

ИНТИМНИ ВРЪЗКИ С НЕЯ ТРЯБВА ДА СЕ ИЗБЯГВАТ

— Да не допускаме тя да проникне в нас. И всичките жени интимни връзки да избягват с мъжете, които мисълта на разрушението са допуснали в себе си, за да не се възражда тя отново и отново.

— Уха! Ако затуй жените се сговорят, военни и научни умове ще се побъркат.

— Владимире, ако започнат тъй да действат всичките жени, войните на Земята ще изчезнат.

— Точно така е. С войните ти, Анастасия, здравата си се захванала. Ей, чудесно попадение! Идеята ти може всичките войни да съкруши. Ама как си го измислила! Действително, кой от мъжете ще поиска да воюва, когато никоя жена с него след това не ще желае да преспи, потомство тя да му роди. Така се получава, че този, който сам война замисля, себе си и цялото потомство свое ще убие.

— Когато всичките жени го пожелаят и направят, войни тогава никой няма да замисля. Живеещата днес жена, ще може да изкупи грехопадението Евино и своето пред себе си и Бога.

— И какво ще стане тогава на Земята?

— Отново в цветовете изначални Земята ще цъфти.

— Упорита си, Анастасия, и на мечтата си като преди си вярна. Но пък си и наивна. Как може да се вярва на всичките жени тук на Земята?

— Но как аз на жените да не вярвам, Владимире, когато зная, че в жената всяка, живееща днес на Земята, Божествената същност се съдържа. И нека, нека в пълна красота да се разкрие тя. Богини! Жени на таз Земя Божествена! В себе си Божествената същност своя вий открийте! И себе си на цялата Вселена покажете на Първоизточника с красотата. Вий съвършено сте творение, вий от Божествена мечта сте сътворени. Всяка от вас поотделно е способна енергиите на Вселената да усмири! О жени, богини на Земята и Вселената!

— Е, Анастасия, може ли да се твърди, че на Земята са богини всичките жени? Направо ми е смешна твоята наивност. Ами помисли си само! Всички те — богини. И тези ли, които в магазините стоят зад щандове, и по разните сергии? Чистачките, миячките и келнерките? В кухнята, където ден след ден варят и пържат, със съдовете дрънкат и те ли са богини? Да, най-общо казано, май ти самата богохулстваш. Как може наркоманките и проститутките да наречеш богини? Добре де, в храма... или някоя прекрасна дама, танцуваща на бала, за тях се случва да се каже: „Тя е богиня“. А грозничките разни, облечени в демодирани и стари дрешки, богини никой не нарича.

— Владимире, съвременните обстоятелства богините ни земни принуждават в кухнята цял ден да престояват. Твърдеше, че приличам на зверче, че моят бит е примитивен, цивилизован само е битът, в който ти живееш. Защо в твоята цивилизация жените трябва да прекарват част от живота си в кухнята? Защо все трябва тежести от магазините да мъкнат, да мият пода? С цивилизацията си се хвалиш, а защо е толкоз много мръсотията в нея? Защо прекрасните богини земни превръщате в чистачки?

— Къде си виждала пък ти в чистачката — богиня? Онези, които все пак нещо струват, на конкурсите за красота блестят и в разкош потъват. За тях желаят всички да се женят. Но само за богати се омъжват те. А дроплите там разни дори на бедните не трябва.

— Всяка жена си има своя красота. Невинаги е дадено да се разкрие тя. Онази красота, великата, не би могла да се измерва никога например като талия. И дължината на краката, размерите на нейните гърди, цвета на нейните очи, изобщо не са важни. Тя е вътре у жената, и в младото момиче, и у дама престаряла.

— Как ли не, и в престарялата веч дама. Ти и за бабичките пенсионерки ми кажи, и те ли богини са прекрасни според тебе?

— Прекрасни са по своему и те. И въпреки безкрайната редица от житейски унижения и множество преломи, и съдбовни претворения, която и да е жена, която вече я наричат баба, веднъж в ранно утро може и да осъзнае, да се пробуди със зората, да се разходи по росата, на слънцето с лъча на осъзнаването тя ще се усмихне и тогава...

— И какво тогава?

— Да се влюби в нея някой да накара. Любима тя сама да бъде и да му даде на Любовта си топлината.

— И на кого?

— На онзи, единствения неин, който ще осъзнае богинята в нея.

— Такова нещо не се случва.

— Случва се. Ти възрастните питай. Ще разбереш тогава, че много пламенни романи стават между тях.

— Уверена ли си, че жените могат да променят света?

— Способни са! Без всякакви съмнения са те способни. Щом променят приоритетите на своята Любов, самите те, на Бога съвършените творения, ще върнат на Земята нейния прекрасен изначален вид, отново ще превърнат цялата Земя в цветущата градина на Божията мечта. Те са творения на Бога! Прекрасните богини на Земя божествена!

ТРИ МОЛИТВИ

— Ето, за Бога ми говориш, Анастасия, а как се молиш? А може би въобще не се молиш? В писмата си много хора желаят да те питам за това.

— Владимире, а ти какво разбираш под думичката „моля“?

— Как какво? Нима не се разбира? Да се молиш... това значи да се молиш. Какво, да не би да не разбираш значението на тази дума?

— Но хората възприемат по най-различен начин едни и същи думи и всеки влага в тях различен смисъл, чувства. Запитах те как разбираш ти молитвата, за да говоря аз самата по-разбрано.

— За смисъла ѝ не съм мислил много. Но все пак зная наизуст една молитва главна. Понякога си я чета, така, за всеки случай. Смисъл явно в нея има, щом казват я мнозина.

— Какво излиза? Научил си молитвата, а не си поискал да разбереш нейния смисъл?

— Не че не съм поискал, а просто не съм се замислял никак си за него. Мислех си, че на всички им е ясен, за какво да се замислям? Молитвата това е просто с Бога разговор.

— Но ако за главната, най-важната молитва се разбира, че е с Бога разговор, кажи как би могъл с Бога, с Отеца свой, без смисъл да говориш?

— Не знам как. Ама какво наистина си се заяла с този смисъл? Навярно той бил е ясен на онзи, що молитвата е писал.

— Но нали ти от свое име с Отеца свой би искал да говориш?

— Разбира се. С Отеца всеки би желал от свое име да общува.

— Но как „от свое име“, когато произнася чужди думи, без дори да се замисля какво зад тях стои?

Отначало малко се дразнех от придиристичността на Анастасия относно смисъла на научената от мен молитва, но после и на мен самия ми стана интересно заложения в нея смисъл да определя. В главата ми някак сама се вмъкна една мисъл: „Как така се получава? Молитва съм научил, повтарял съм я неведнъж, а за смисъла в нея,

изобщо не съм мислил. А все пак интересно би било да разбера, щом съм я научил“. И казах на Анастасия:

— Добре де, ще помисля върху смисъла й някой ден.

А тя в отговор ме пита:

— Защо да бъде „някой ден“? Нима не би могъл сега и тук молитвата да прочетеш?

— Защо пък да не мога? Разбира се, че мога.

— Тогава, Владимире, прочети молитвата, която нарече от всичките най-важна, главна, с чиято помощ ти си се опитвал с Отеца да говориш.

— Та аз само една знам. И съм я научил, защото другите като че ли за най-важната я смятат.

— Нека е така. Молитвата си прочети, а аз ще проследя за твоята мисъл.

— Добре де. Слушай.

Казах на Анастасия молитвата „Отче наш“, където, ако си спомняте, словата са такива:

Отче наш, Който си на Небесата!
Да се свети Твоето име;
да дойде Твоето царство;
да бъде Твоята воля,
както на Небето, тъй и на Земята.
Насъщният ни хляб дай ни днес;
и прости нам дълговете ни,
както и ние прощаваме на длъжниците си.
И не въведи нас в изкушение,
но избави ни от лукавия;
защото Твое е царството, и силата, и славата вовеки.
Амин!^[3]

Замълчах и погледнах Анастасия. А тя навела надолу глава също мълчи и не ме поглежда. И така седя мълчалива и тъжна, докато не издържах и не попитах:

— Защо мълчиш, Анастасия?

Тя, без да вдига глава, произнесе:

— Какви ли думи чакаш от мен, Владимире?

— Е, как „какви“? Прочетох молитвата, без да се запъна даже. Хареса ли ти? Можеше да ми кажеш, а ти мълчиш.

— Когато казваше молитвата си, Владимире, аз се опитвах твоята мисъл, чувствата ти, смисъла на обръщението да следя. За мене смисълът на думите в молитвата е ясен, но ти не всички думи в нея си разбрал. И твоята току-що родена мисъл се късаше и губеше, а чувствата съвсем ги нямаше. На много думи от молитвата значението ти не знаеше, към никого в действителност не се обръщаше, а под носа си само мрънкаше.

— Та аз я четях като всички други. А когато бях в църквата, там още повече неясни думи има. И чувах другите молитвата си как четат. Мърморят я в скоропоговорка и това е всичко. А аз я произнесох ясно, бавно, за да я разбереш. Но преди това ти каза: „Молитвата е обръщение към Бога.“

— Да, казах. А Бог е нашият Отец. Той е личност. Той е живата субстанция. Способен е да чувства Отецът ни и да разбере, когато общуване нормално се поражда. А ти...

— Какво аз? Нали ти казвам, че всички я четат така, когато към Бога се обръщат.

— Представи си, че пред тебе е Полина, дъщерята ти, и изведнъж започне нещо монотонно да говори, да реди във фрази за нея думи неразбрани. На теб, бащата, ще ти се хареса ли обръщението на дъщерята?

Щом си представих ясно тази ситуация, направо страшно ми стана. Стои пред мене дъщеря ми, нещо си бърбори като малоумна под носа; какво — самата не разбира. Тогава си реших на ум: „Не, ще разбира осмислено молитвата. Не бива безсмислено слова да се изричат, а то се получава иначе, че аз като глупак малоумен пред Бога се представям! Кой както иска да си я мърмори. Но обезателно молитвата ще разбира изцяло аз. Ще трябва само превода на думите неясни да намеря. Защо ли в църквите на такъв «език неразбираем се говори?»“ А гласно казах на Анастасия:

— Ти знаеш ли, навярно е направен непълен и неточен превод. Та затова и мисълта ми, както каза, все се губеше.

— Владимире, и с този превод можеш смисъла да разбереш. Действително в него има думи, които са отпаднали от всекидневния

език. Но смисълът е ясен, когато ти над него се замислиш и определиш какво за теб и за Отеца е приятно. Какво желаеш, когато свойто обръщение молитвено ти произнасяш към Отеца?

— Ами сигурно каквото там в думите е казано, това и аз навярно искам. Хляб да ни даде, дългове и грехове да опрости, в изкушение да не ни въвежда и да ни избави от лукавия. Всичко там е ясно.

— Владимире, Бог всичката храна е дал на своите синове и дъщери, преди да се родят. Наоколо ти погледни, отдавна всичко за теб е създадено. Родителят любящ и без молби греховете наши опрощава и в изкушение и не помисля да ни въвлече. Способности у всеки вложил е Отецът — на лукави постулати да не се поддава. Защо с незнанието си Отеца трябва да обиждаш — всичко претворено е толкова отдавна. Наоколо, край теб са вечните Му дарове. Родителят любящ, дал всичко на своето дете, какво ли би могъл още да даде?

— А все пак, ако нещо Той не ни е дал?

— Бог е максимален. На синовете и на дъщерите свои Той е дал всичко изначално. Всичко и изцяло! Като родител, любещ беззаветно своето дете, за себе си не е измислил по-голямо благо от радостта и радостното битие на своите деца! На своите дъщери и синове!

Кажи ми, Владимире, какви ли чувства може да изпитва нашият Отец, след като отдал е изначално всичко на своите деца, виждащ ги пред Него да стоят, молеци безспир? „Дай още, още, опази ни и спаси, ний всички сме безпомощни, ний всички сме нищожества“? Отговори ми, моля те. Ти също си родител, или пък приятел твой, дали би искал той да има подобни хленчеци деца?

— Сега аз няма да ти отговоря. Сам ще разбере, когато на спокойствие размисля.

— Да, да, разбира се, добре. Но моля те, когато време за това намериш, ти помисли какво би искал нашият Отец от теб да чуе, освен молбите твои.

— Какво, и Бог ли може от нас да иска нещо? Какво?

— Това, което всеки от децата си би искал.

— Кажи ми, Анастасия, а ти самата обръщаш ли се някога към Бога с молитва?

— Да, обръщам се.

— Кажи ми своята молитва.

— На теб молитвата си аз да прочета не мога. Молитвата предназначена е за Бога.

— Нека е към Бога, а аз ще слушам.

Анастасия се изправи, разтвори ръце, обърна се с гръб към мен и произнесе първите си думи. Обичайни думи на молитва, но... вътре в мен потръпна сякаш всичко. Тя не ги произнасяше като молитва, както я казваме ние. Говореше така, както всички хора към някой свой близък, любим и роден се обръщат. В речта ѝ бяха всички интонации на живото общуване. И страст, и радост, и възторг отчаян, и сякаш редом беше онзи, към когото пламенно Анастасия се обръщаше:

Отче мой, навсякъде живеещ!
Благодаря Ти за светлината на живота,
за Твойто царство, че го има,
за любяща воля. Доброто нека да пребъде.
Благодаря ти от сърце!
За всекидневната храна благодаря!
За твоето търпение и опрощение
на наш'те прегрешения на Твоята Земя.
Отче мой, навсякъде живеещ,
аз дъщеря съм Твоя сред Твоите творения.
Не ще допусна в себе си ни грях, ни слабост,
достойна аз ще бъда за сътвореното от Тебе.

Отче мой, навсякъде живеещ,
аз Твоя дъщеря съм и за радост Твоя.
И Твойта слава многократно чрез себе си ще умножа.
И в идващите векове мечтата Твоя ще пребъде.
Така ще бъде! Тъй аз искам! Аз Твоя дъщеря съм,
Отче мой, навред Ти съществуващ.

Анастасия замълча, но продължаваше с всичкото около нея да общува. И ми се струваше, че светеше край нея сякаш светлина. Когато словата на молитвата си тя изричаше, наоколо нещо невидимо се случваше. Това невидимо до мене също се докосна. Не външно — с вътрешно съприкосновение. От него изведнъж ми стана толкова добре

и някак си спокойно. Но щом Анастасия се отдалечи, и състоянието ми се промени. Тогава аз ѝ казах:

— Молитвата си каза ти така, до тебе сякаш някой редом беше, способен да ти отговори.

Тогава Анастасия се обърна към мен, радостно лицето ѝ беше. Ръцете си разтвори настрани, като се усмихваше, се завъртя около себе си. А после, гледайки в очите ми, сериозно каза:

— Владимире, Бог, нашият Баща, говори също с молба на всеки и на молитва всяка отговаря.

— Защо тогава неговите думи никой не разбира?

— Думите? Та думите при земните народи са толкоз много и със смисъл най-различен. А колко са отделните езици и наречия! Един за всички е езикът само на възванията Негови Божествени. И той е изтъкан от шепот на листа, от птичи песни и вълните. В него има багри, аромати. Бог отговаря с този език на всичките молби и на молитвата молитвен отговор той дава.

— А ти ще можеш ли с думи да ми кажеш, какво на нас говори Той?

— Да, бих могла, но приблизително.

— А защо приблизително?

— Защото нашият език е много беден в сравнение с този, с който Бог говори с нас.

— Е, все едно, кажи ми както можеш.

Анастасия ме погледна, напред ръцете си протегна и гласът... Дълбокият ѝ гръден глас възкликна изведнъж:

Сине мой! Мой драги сине!

Тъй дълго чакам аз. Все чакам.

В минутата — година и на века в мига.

Аз чакам.

На теб съм дал Аз всичко. Земята е изцяло твоя.

Във всичко си свободен ти. Сам пътя си избираш.

Едно те моля, сине Мой, Мой скъпи сине, щастлив
бъди.

Ти Мен не виждаш и не чуваш.

Съмнения и мъка в твоя ум се крият.
Вървиш, но накъде?
Стремиш се, към какво?
Поклони правиш, а кому?
Към теб протягам Аз ръце,
Мой мили, драги сине,
Аз моля те, щастлив бъди.

Но ето пак си тръгваш, а пътят ти на никъде не води.
Земята по този път ще се взриви.
Във всичко си свободен — дори света сам да
взривиш,
но ти съдбата своя тъй взривяваш.
Ти волен си да сториш всичко, но Аз ще устоя.
С последната тревичка отново ще те възродя.
И пак светът ще засияе покрай тебе.
Едно те моля — ти щастлив бъди.

Тъга сурова има по лицата святи,
теб плашат те със съд и ад.
Говорят ти — Съдии Аз ще пратя,
но за едно се моля Аз,
за времето, когато пак ще бъдем заедно отново.

Аз вярвам — ще се върнеш ти,
Аз знам — ще дойдеш.
И Аз отново тебе ще прегърна.
Не съм ти Аз пастрок! Не съм!
Аз истински баща съм твой и ти синът си роден Мой.
Мой сине, мили, драги,
ще бъдем ний щастливи заедно с теб!

Когато Анастасия замълча, аз не можах веднага на себе си да
дойда. И сякаш продължавах да слушам всичко, което край мен
звучеше, а може би аз слушах как по жилите в самия мен в необичаен
ритъм мойта кръв течеше. Какво разбрах? И досега самият аз не зная.

Тя в своята трактовка пламенна излагаше молитвата на Бога към човека. Дали са верни думите, или пък не, кой би могъл да каже? И да обясни кой може, защо те толкоз силно чувствата разбунват? Какво ли правя аз сега? В осмислено вълнение ли пиша по листа с писалката или не осмислено... Дали не полудявам? Дали не смесвам думите й с тези, които бардовете от нейно име пеят? Всичко може да е Истина. Другите вместо мен може би ще разберат? И аз да разбера ще се опитам, когато тази глава допиша. И ето отново пиша. И отново както там, в гората, провирайки се сякаш през завеса, изведнъж започват да звучат молитвените думи от тайгата. И пак въпрос. Мъчителен въпрос пред мен застава. Пред мене и досега стои. Застава с размислите, чрез картините на нашия живот. Страхувам се на него да си отговоря сам. Но и в себе си да го държа аз сили вече нямам. А може би все някой отговор по-убедителен накрая ще намери.

Молитвата! Тази молитва на Анастасия! Та тя е само думи! Думи на отшелница в тайгата, необразована, със своеобразен начин на живот и мислене. Да, това са само думи. Но защо тогава, щом зазвучат отново, набъбват жилите ми на ръката, на тази, що записва, и кръвта по-бързо в тях пулсира. Пулсира и секундите отмерва, през които ний трябва да решим кое е по-доброто, как нататък да живеем. Дали да молим все добрия наш Отец — дай, поднеси и избави ни?

Или така, решително и от Душа, както го направи тя, ний изведнъж да заявим:

Отче мой, навред ти съществуващ,
не ще допуснем в себе си ни грях, ни слабост.
Аз син съм Твой за радост Твоя;
със себе си аз славата Ти ще преумножа...

Какъв ли смисъл на молитвата за Него ще е по-приятен? Какво съм длъжен да направя или пък ние всички заедно? Кой път да изберем? По път какъв да тръгнем?

Отче мой, Ти, който си навсякъде,
не ще допуснем в себе си ни грях ни слабост...

Но откъде да вземем сили, за да кажем тъй? И вече казаното после да изпълним!

[\[3\]](#) Мат. 6:9–13 — б.а. [↑](#)

РОДЪТ НА АНАСТАСИЯ

— Кажи, Анастасия, как се е случило така, че ти и прародителите твои живеете в затънтена гора, от обществото отделени, в продължение на хиляди години? Ако човечеството, както ти твърдиш, е цялото единен организъм и изворите му са общи, защо тогава твойт род от другите е сякаш изолиран?

— Ти си прав. Един родител всички ние имаме и имаме родители, които виждаме. Но в човешката съдба, освен това за всеки има свобода на избора, който води го по пътя към определена цел по волята му собствена. А всъщност изборът зависи от чувствата, от възпитанието.

— И кой тогава е възпитал далечните ти прародители така, че и до днес родът твой толкова се различава с разбиранията си и с начина си на живот?

— В онези времена далечни... Далечни казах аз, а било е сякаш вчера. Да, по-добре ще е така да кажа: когато онези времена настъпили, човечеството в единство не творяло, а се стремяло Божиите творения да разглобява, когато копие то вече е летяло и кожата на зверовете предани върху човешките тела започнали да смятат за достойнство, когато и съзнанието у всички почнало да се променя и тръгнало по пътя, водещ ги към днешния ни ден, когато не към сътворение, а към познание се устремила мисълта човешка; тогава хората разбрали изведнъж как и поради какво мъжът с жената, сливайки се, велико удовлетворение способни били да изпитат. За първи път тогава мъжете почнали жените да избират, а жените да отдават себе си не заради сътворение, а за да получат приятното за двамата удовлетворение.

Струвало им се, както и на днес живеещите хора, че всеки път то идва, когато става сливането между мъжкото и женското начало, на плътта им, на видимите им тела.

В действителност удовлетворението при сливането само на плътските тела е скоротечно и непълно. В действията, които са само за

разтуха, участие не вземат другите планове на човешкия ни „Аз“. Човекът се стремял към усещане за пълнота, сменяйки телата и начините на съединяване, но и досега не е успял да го получи той изцяло.

Като печални последствия на плътските забави се явявали техните деца. Те от стремежите осмислени били лишени, които водели ги към целта за претворяване на Божията мечта. Тогава започнали жените в мъки все да раждат. Децата им подрастващи, и те в мъки да живеят обречени били. Отсъствието на единство на всички планове на битието не давало те да постигнат щастието си. Така ний всички сме пристигнали до днешния си ден.

Една от първите жени, която в мъчения родила своето дете, видяла, че момиченцето ѝ новородено при раждането си е повредило своето краче и толкоз хилаво било, че даже не изплакало. И още нещо тя видяла — как онзи, който с нея се задоволявал и на разтуха плътска се е наслаждавал, към раждането равнодушен си останал и веднага с друга той се занимавал. Жената, станала случайно майка, в тоз момент възнегодувала към Бога. Тя грубо хванала момиченцето си новородено и в гъсталака горски и безлюден избягала от всички по-далеко. Спряла в отчаяние да си поеме дъх, от бузите изтрила си сълзите, на Бога хвърли думите със злоба: „Твоя свят, който смяташе Ти така прекрасен, болка има, има зло, има отричане! Аз не изпитвам удовлетворение, когато гледам от Теб създадения свят. В отчаяние и злоба цялата горя, от всичките отхвърлена. И този, с когото аз се милвах, сега с друга се ласкае, за мен напълно е забравил. Това пак Ти си го създал. Твой е този, който ме предаде и ми измени. Нали и тя, сега която го ласкае, и тя е Твоя. Те Твои са творения, нали? А аз? Аз искам да ги удуша. Към тях от злоба цялата горя. Безрадостен ми стана Твоят свят. Що за съдба за мене си избрал? Защо полумъртво, уродливо дете ми се роди? Няма радост в мен, когато аз го съзерцавам.“

И на земята своето дете жената не положила, а грубо хвърлила го в горската трева — топчицата живичка едва, момиченцето свое. Обърнала се тя към Бога и извикала с отчаяние и злоба:

— Нека никой да не види мойта дъщеря! Ти я гледай! Гледай мъченията, които сред творенията Твои стават. Тя няма да живее. Не мога да откърмя роденото дете. Изгаря злобата ми млякото в моите гърди. Отивам си. Но Ти го гледай! Виж от Теб в създадения свят,

несъвършенство колко много има. Пред Тебе нека да умре новороденото. Нека то умира сред творения, които са от Теб създадени.

Така в отчаяние и злоба, от своето дете майката избягала. Новородената, безпомощната топчица, която дишала едва, сама останала сред горската трева.

Прамайчицата ми далечна в онова момиченце била.

Усетил Бог излъчваните от Земята отчаяние и злоба. Печал и състрадание изпитвал към нещастната, ридаета жена. Но нейният Отец невидим, макар че я обичал, не можел да променя нейната съдба. Венец на свободата, дадена от него, имала жената, бягаща от отчаяние. Съдбата своя всеки сам твори. Планът материален никому не е подвластен. Единствено човекът му е пълноправен господар.

Бог е личност. На всичко е Баща, но Той не съществува в плът. Не е в плът. Но има в него от всичките енергии вселенски и от всички чувства, присъщи на човека. Той може да се радва и да преживява, да тъгува, когато някой Негов син или дъщеря пътя на страданието изберат. С нежност бащинска към всички Той пламти и всеки ден без изключение Земята цялата с лъча на Любовта от Слънцето ласкае. Той с всеки ден надеждата не губи, че Неговите дъщери и синове ще тръгнат по Божествения път. И не по указание, и не от страх, а чрез свободата своя сами те пътя си ще изберат към творчество съвместно, към възраждането и към радостта от Негово съзерцание. Той вярва, нашият Отец, и чака. Чрез себе си животът удължава. И всичките човешки чувства са в нашия Отец.

Дали ще може някой понякога да си представи какво е чувствал Бог като Отец, когато в Неговия лес сред Негови творения, детето Негово новородено тихичко умираше?

Не плачело момиченцето, нито викало. Само сърчицето малко ритъма забавяло. Единствено понякога с устничките си то търсело живителната гръд, искало да пие.

Ръце от плът Бог няма. И виждащ всичко, не можел Той момиченцето да прегърне и към гърдите си да го притисне. Дал всичко, какво Той още можел да даде? Способен да запълни цялата Вселена с енергията на мечтата си, Той над онзи лес в кълбо се свил, което би могло да разруши и да разпръсне всички вселенски светове при рязко разширение. Той концентрирал над гората цялата енергия на

Любовта си — Любовта към всичките Свои творения. В делата земни Той чрез тях се възплъщавал. И те...

На момиченцето, което в тревичката лежало, по устничките, вече посинели, капчици дъждовни допрели се тогава, веднага топличък ветрец подухнал, а от дървото падал цветният пращец и него вдишвало детето. И минал ден, и нощ настанала, а не умирало момиченцето. В гората всички твари, всички зверове от негата Божествена облъхнати, признали онова момиченце за своя рожба.

Минавали години, тя растяла, и станала девойка. Ще я назова Лилит.

Когато стъпвала тя по тревата, осветена от зората, всичко радостно зовяло: „Лилит“! Лилит със своята усмивка галела и озарявала света, който Бог създал около нея. И всичко обкръжаващо я, приемала тя като майка и баща.

И поизраснала, тя често ходела до края на гората, криейки се тихичко сред храстите и сред тревите, следяла как хората, приличащи на нея, живеели живота си по странен начин. Отделяли се те все повече от Божиите творения. Строели жилища, всичкото наред трошили, неясно за какво обличали се в кожи. Убивайки твар Божия, се възхищавали и възхвалявали онези, що убивали по-бързо. Тогава не знаела Лилит, че те, творейки мъртвото от живо, се смятали за умни.

Стремяла се към хората, за да им каже, какво за всички радост би могло да носи. Желаела тя сътворение съвместно и радостта от неговото съзерцание. В нея пораствала потребността за раждане на ново, живо Божествено творение.

И своя взор отправяла тя към един. Сред другите невзрачен той изглеждал и копие то хвърлял недалеч. А в убийствата го смятали за неудачник. Той бил замислен, често тихо пее, усамотявайки се, за нещо свое все мечтаел.

Веднъж Лилит пред хората излязла. В кошничка, от пръчки лозови оплетена, тя горски дарове живителни била събрала и ги носела към хорската тълпа, и към мъжете, спорещи за нещо край убито слонче. Сред тях и той бил, нейният избраник. Когато я видели, всички замълчали. Лилит била прекрасна. Тя голото си тяло не прикрила — не знаела, че плътските желания преобладават вече в мъжете. Тълпата хукнала към нея. Тя даровете свои оставила в тревата и гледала очите

на мъжете, бягащи към нея, пламтящи в похот. И той, избраникът ѝ, също бил сред тях.

И дори от разстояние Лилит почувствала как се докоснала вълната на агресия до струните най-тънки на Душата ѝ. Отстъпила назад, обърнала се рязко и побягнала от приближаващите воини.

Разпалени от страст, те дълго гонили Лилит. А бягала тя леко, неуморно и гонещите я обвивали се в пот. Но съдено не им било да я докоснат. Не знаели те, че прекрасното да могат да познаят, в себе си следвало от същото да имат.

От бягането воините се уморили. Изгубили от погледа Лилит, обратно се затътрили и заблудили. Все пак накрая пътя те открили.

Един в гората да блуждае продължавал. Накрая, уморен приседнал на паднало дърво, запял. Лилит, която тихичко се скрила, седяла и слушала как песента си пеел онзи, към когото се стремяла. И той сред другите мъже, след нея бягал. Все пак пред него отдалеч излязла тя, за да покаже пътя към дома. Просто тръгнал той след нея, не хукнал да я гони. Когато стигнали до края на гората и той видял огньовете и своя лагер, за всичко друго вече забравил, към него хукнал презглава. Лилит след избаника си гледала. Ту биело сърцето ѝ необичайно, ту изведнъж замирало, когато си повтаряла наум: „Бъди щастлив сред другите, любими, щастлив бъди. О как бих искала да чуя не онази тъжната, а най-щастливата ти песен, тук в моята гора.“

А бягащият изведнъж се спрял, замислен към гората се обърнал. Към лагера си после дълго гледал и зора си отново към гората устремил. И изведнъж той своето копие захвърлил и уверено закрачил. Вървял натам, където скритата Лилит стояла. Когато преминавал покрай нейното укрите, тя погледа си не откъсвала от него. Та може погледът на Любовта да го е спрял. Обърнал се и тръгнал към Лилит. До нея той застанал редом, а тя пък не побягнала от него. В протегнатата му ръка смутена своята длан положила. И заедно ръка в ръка те тръгнали, все още без дума да си кажат. Към полянката вървели, там дете раснала Лилит. Вървели двамата — поетът, мой баща, и моята прамайчица.

Минавали години. Увеличавал се родът. Във всяко поколение на моите предци все някой се намирал, обхванат от стремеж да иде там, където другият народ живеел, по външност толкова подобен, но със съдба различна. Отивали под най-различен предлог. Понякога сред

воините се губели, понякога пък сред жреците или се изявявали там като учени, като поети с поезията си блестели. Опитвали се да разкажат, че друг е пътят към щастието на човека, че Този, който всичко е създал, е редом. Не трябва само да страним от Него, за да угаждаме на търгашеската суета. Не бива да се кланяме в угода на други същности вместо на нашия Отец.

Те се стремели да разкажат и загивали. Но щом оставала дори сама жена или мъж, те на своята Любов приятеля откривали сред племето, живеещо различно, и пак продължавал се родът, не изменил от Първоизточника своите помисли и начин на живот.

ЗА ДА ЧУВСТВАШ НА ВСИЧКИ ХОРА ДЕЯНИЯТА

— Анастасия, я почакай — бодна ме мисъл като ток, — ти казваш, че всички са умирали. И продължава тъй хилядолетия наред. И всички опити са неуспешни, човечеството си върви по своя път?

— Да, всички опити на моите прамайки, на моите бащи са безуспешни.

— Значи загивали са всички, тъй ли?

— Всички, които са отивали при хората и да им говорят се стремели.

— Това едничко нещо означава, че ще загинеш като всички ти, защото също почна да говориш. И да се надяваме на нещо друго е нереалистично просто. Щом никой досега не е сполучил да промени света и обществото, начина му на живот, защо тогава ти...

— Владимире, защо без време да говорим за смъртта. Както виждаш, аз продължавам да живея. И ти си редом, и расте синът ни.

— Какво вселява в теб увереност все пак? Какво те кара да повярваш, че именно ти ще победиш? Макар че всички опити на твоите предци все неуспешни са били и като тях ти само си говориш.

— Само си говоря, ти така ли мислиш? Някой път огледай фразите ми по-внимателно, Владимире. Не са те за ума. В тях информация неказана по-рано няма, но бурни чувства в хората възникват, когато ги четат. А всичко е така, затуй, че те така са построени — хората да виждат много между редовете. И недоизказаното там попълва поезията на собствените им души. И за Божествената Истина сега не аз говоря, те самите вече я откриват. И броят им все повече расте, и никой днес не ще успее да ги отклони от пътя на мечтата, присъща само Богу. Та още мойта мисия не е завършила, а в душите на мнозина желанието, което Творецът наш е чакал, вече се е претворило. Това е главното.

Щом Душата се е устремила с мечтата си към нещо, тогава задължително, повярвай, в живота всичко задължително се претворява.

— Тогава ми кажи защо не са предавали по-рано с такива фрази всичко?

— Не зная. Възможно е Творящият да е проблеснал с нова някаква енергия, говореща по новому за онова, което всеки ден край себе си ние виждаме. Да, виждаме, но не му отдаваме дължимото значение. И чувствата ми няма да ме лъжат. Аз чувствам ясно, че отново Той енергиите свои ускорява. За цялата Земя настъпва вече зазоряване. И Неговите дъщери и синове ще могат да познаят такъв живот, какъвто Божията мечта с енергията си е сътворила. И ти, и аз ще бъдем съпричастни на това. Но главното! Но главното са те, онези първите, които са успели да усетят мислите, които между редовете се четат — онези мисли, които като музика в душите хорски енергиите на Твореца са вселили. Получи се! Всичко стана! В мислите си хората нов свят строят.

— Анастасия, говориш много общо. Ти по-конкретно обясни какво да правят хората, какъв и как да построят те този свят, в който щастливо всички ще живеят.

— Сега не бих могла да кажа по-конкретно, Владимире. Трактати писани са доста на Земята през живота на човечеството. То често е изпадало в преклонение пред някои от тях. Но те всички са безсмислени. Трактатите не могат света да променят и точката единствена това доказва.

— Каква точка? Не разбирам.

— Онази точка във Вселената, в която предел на всичко е определен. Онази точка, на която е застанало сега човечеството. И зависи всичко от това, в коя посока то ще направи следващата крачка. И за това ти казвам, че няма смисъл никакъв в трактатите. От времето на сътворението цялото човечество живее движено от чувствата си само.

— Чакай, чакай! И аз какво?... И аз ли също не съм правил нищо с ума си през живота си?

— Владимире, ти, както и всички хора, с ума си, си променял съотношението на материята около себе си, стремейки се посредством материалното да изпиташ онези чувства, за които интуитивно знаят всички хора. Които търси всеки, но не ги намира.

— Какви чувства? Какво търси всеки? За какво говориш?

— За онова, което хората са усещали там, в първоизточниците, когато все още са живели в Рая.

— И какво, значи искаш да кажеш, че аз с ума си съм прехвърлил толкоз работа, за да позная тези райски чувства?

— А ти Владимире, сам си помисли, за какво все пак делата всички свои си творил?

— Как за какво? Като всички и аз съм уреждал живота си, живота на семейството си. За да се чувстват не по-зле от другите.

— „За да се чувстват“ — ти го каза.

— Да, казах го.

— Опитай се сега да разбереш. „За да се почувстват“... са делата на всички хора.

— Е, как „на всички“. Нима и действията на наркоманите са също търсене на онези чувства?

— Разбира се. И те по своя път вървейки, се стремят онези чувства като всички да открият. Подлагат те на изтезания земното си тяло, ползвайки треви, поне за миг, макар донякъде, да им помогнат великото усещане да могат да познаят.

Алкохоликът също, забравяйки за всичко, мръщейки се, горчивата отрова пие единствено защото търсенето на прекрасното усещане живее в него.

Напряга ученият своя ум, изобретява механизъм причудлив и смята, че това на него и на всички други ще помогне удовлетворението да познаят. Но напразно.

През своята историята безсмислици немалко мисълта човешка е изобретила. Спомни си, Владимире, където ти живееш, също множество предмети те заобиколят. Всеки от тях се смята за постижение на научната мисъл. Трудът на много хора е изразходван за появата му. Но аз те моля, само ми кажи, щастлив и удовлетворен кой от тях те е направил?

Кой?... Кой?... Е, може би, погледнато отделно — никой. А всички, взети заедно, все пак живота много облекчават, автомобилът примерно. Зад волана седиш и пътуваш за където си поискаш. На улицата — дъжд и студ, в колата можеш да си включиш отоплението. На улицата е горещина, ти включваш климатика — около тебе е прохлада. А вкъщи, в кухнята например, много са приспособленията за жените. Има даже съдомиялни машини — жените от работа

освобождават. И прахосмукачки има, за да се улесни почистването и икономиса времето. На всички ни е ясно — предметите помагат, живота облекчават.

— Уви, Владимире, тез облекчения са илюзорни. Заради тях човечеството е принудено със собствените си страдания и съкратен живот да се разплаща всеки ден. За да получат бездушните предмети, с нелюбима работа, като работи, цял живот принудени са да се занимават хората. И като индикатори за степента на неразбиране на същността на битието ни вселенско се появяват наоколо бездушните предмети.

Ти си човек! Огледай се край себе си внимателно! За да получиш поредния предмет свой механичен, заводи се строят, кадящи смъртоносна смрад, безжизнена водата става, а ти... Ти, човекът, заради тях с работа нерадостна през целия живот си длъжен да се занимаваш. И не на тебе те, а ти на тях им служиш, като ги изобретяваш, ремонтираш и им се покланяш. Между другото, Владимире, ми кажи кой от великите ви мъдреци и учени е изобретил и в кой завод е произвел ей този механизъм в служба на човека?

— Кой?

— Катеричката с орехчето, която е до моята ръка.

Погледнах ръката на Анастасия. Тя я държеше протегната с дланта надолу, приблизително на половин метър над тревата. А точно под дланта ѝ се бе изправила на задните си лапички рижа катеричка. В предните си лапички тя държеше кедрова шишарчица. Рижата ѝ муцунка ту се навеждаше надолу към шишарката, ту се вдигаше нагоре и блестящите ѝ кръгли очички гледаха Анастасия. Наблюдавайки зверчето без да мърда, Анастасия се усмихваше и все така държеше ръката си изпъната. И изведнъж катеричката остави шишарката на тревата, разшета се около нея и започна с ноктенцата на предните си лапички да лющи. Извади орехче от нея. И пак застана на задните си лапички, повдигнала муцунката нагоре. Тя сякаш даваше орехчето на Анастасия и като че ли я молеше да го вземе от нейните лапички. Но и сега Анастасия си седеше неподвижно на тревата. Тогав катеричката, накланяйки главичка, бързо счупи орехчето и с нокътчетата си изчисти ядката и я постави на листенце в тревата. А после малкото зверче започна нови орехчета от шишарката да вади, да ги разчупва и изчистените ядчици да слага пак върху листенцето.

Анастасия отпусна ръката си на тревата с дланта нагоре. Тогава катеричката бързо премести от листото всички изчистени ядки на дланта ѝ. Анастасия лекичко поглади пухкавото зверче с другата си ръка и катеричката замря. А после притича още по-близо до нея и се изправи, като я гледаше в лицето, трепереща от радост.

— Благодаря! — се обърна Анастасия към катеричката. — Ти днес си както никога добра, красавице. Върви, върви, къщовнице, за себе си достойния избраник намери. — И тя протегна ръката си в посока към кичестия, сенчест кедър. Катеричката, подскачайки, обиколи два пъти Анастасия и стремително се втурна в посоката, която ѝ показва човешката ръка. Подскочи нагоре по ствола на дървото и за миг изчезна в короната му. А на протегнатата към мене длан се намираха изчистените ядчици на кедровия орех. „Действително! Ето това е съвършен механизъм — си помислих аз. — Сама откъсва продукта, сама го носи и очиства от черупката, не изисква грижи и ремонт, електроенергия не изразходва.“

Хапвайки орехчета, аз попитах:

— А пълководците Александър Македонски, Цезар, управниците, които са замисляли и почвали войни, и Хитлер също, и те ли са търсели онези чувства на първоизточниците?

— Разбира се. Искали са да се чувстват властелини на цялата Земя. И подсъзнателно са смятали, че тези чувства са сродни на онези, които всички търсят интуитивно. Но в това грешили са.

— Смяташ, че са грешили. Защо мислиш така? Та досега все още никой не е успял да завладее света.

— Но градове, държави все пак те са завладявали. За град се водело сражението, победата постигали, но мимолетно е било удовлетворението от тяхната победа. Тогава към завоевание още по-голямо се стремели. Така войните продължавали. Но завоювайки някоя страна, не радост, грижа не една те получавали. Страхът, че всичко могат да загубят, ги водел все натам — към опити за търсене на ново удовлетворение по пътя на военните дела. Умът им в суета затънал, не можел вече да ги отведе до великите усещания на Божията мечта. Печален бил е краят на всички земни войнстващи управници. Днес за това говори обозримата, на всички ни известната история. За съжаление и живеещите днес, поради едната суетата, поклоните и

цялата поредица от меркантилни догми не могат да определят къде и в какво усещане Божествено ги чака.

ОБЯД В ТАЙГАТА

Всеки път, когато бивах на полянката в тайгата при Анастасия, носех със себе си нещо за хапване — консерви, херметизирани във фолио, нарязана на филийки риба във вакуумирана опаковка. И всеки път, когато се завръщах от Анастасия, запасите ми бяха непокътнати. И всеки път тя ми даваше и армагани — предимно орехчета, пресни горски плодове, завити в листа, сушени гъби.

Ние сме свикнали да хапваме гъбите добре сварени, задушени, пържени, мариновани или пък солени. Анастасия ги яде сушени, без всякаква обработка. Отначало се боях дори да ги опитам, но после пробвах — не е лошо. Парченцето гъба се размеква от слюнката в устата и можеш да го смучеш като бонбон, а можеш и да го глътнеш. По-късно дори свикнах с тях. Веднъж пътувах от Москва за Геленджик за читателска конференция. Цял ден се храних с гъбите, които ми даде Анастасия. И Солнцев, директорът на Московския център, караше колата и си хапваше от тези гъби. А когато се изказвах на конференцията, предложих на хората в залата да ги опитат и те не се изплашиха. Онези, които успяха, взеха по една гъбка и веднага я изядоха. С никой нищо лошо не се случи.

Въобще, когато съм на гости при Анастасия, не помня случай специално да сме сядали да се храним. В движение опитвах това, което ми предлагаше Анастасия, и нито веднъж не усетих глад. Но този път...

Сигурно дълго съм разсъждавал върху смисъла на произнесената от Анастасия молитва, затова и не бях забелязал кога е успяла да подреди, както се казва, голяма маса.

На тревата, на големи и малки листенца, бяха наредени различни ястия. Те заемаха площ по-голяма от квадратен метър. И всичко беше подредено с вкус и украсено — клюква^[4], червена боровинка, къпина, малина, червено френско грозде, касис, сушени ягоди, сушени гъби, някаква жълтеникава каша, три малки краставички, две червени домати и множество снопчета от различни треви, украсени с цветни

листенца. Някаква бяла течност, подобна на мляко, беше налята в малко коритце. Имаше и питки, неясно от какво направени, и мед на пита, посипан от разноцветни зрънца от цветен прашец.

— Приседни, Владимире, опитай хляба насъщен, който Бог ни е дал — подкани ме Анастасия, усмихвайки се хитро.

— Е, това вече е нещо! — не сдържах възторга си аз. — Брей, как красиво си сервираше всичко! Също като добра домакиня за празник.

Анастасия се зарадва на похвалата като дете, засмя се без да откъсва погледа си от сервираното и изведнъж плесна с ръце и възкликна:

— Ле-ле, уж съм добра домакиня, а съм забравила подправките. Ти обичаш люти подправки? Обичаш, нали?

— Обичам.

— А добрата домакиня ги забрави. Ей сегичка, аз бързо, сега ще си поправам грешката.

Тя се огледа наоколо, изтича малко в страни, откъсна нещо в тревата. После отиде на друго място, накъса нещо сред храстите и скоро постави между краставичките и доматиите малка връзка от различни по вид тревички, подредена като букетче, и каза:

— Това са подправки. Всичките са люти. Ако искаш, опитай. Сега вече има всичко. Опитай от всичко по малко, Владимире.

Аз взех една краставичка, погледнах разнообразието на храната от тайгата и казах:

— Жалко, няма хляб.

— Има хляб — отговори Анастасия. — Ето, виж. — И ми подаде някакъв корен. — Това е корен от репей. Така съм го приготвила, че ще ти замени вкусния хляб, картофите и морковите.

— Не съм чувал репейта да се яде.

— Ти опитай. Не се безпокой, по-рано от него са приготвяли много вкусни и полезни ястия. Първо опитай, аз съм го киснала в мляко. Да омекне...

Исках да я попитам откъде е взела мляко, но като отхапах от краставичката... Нищо не проговорих, докато не я изядох цялата, и то без хляб. Бях взел от Анастасия корена в ръката си, но така и не го опитах, държах го, докато не изядох краставичката.

Разбирате ли, тази най-обикновена на вид краставичка се различаваше от тези, които бях ял дотогава. Краставичката от тайгата имаше приятен несравним с нищо друго аромат. Вие сигурно знаете, колко се различават по вкусовете си качества и аромата краставиците, отгледани в оранжерии, от тези, които растат под открито небе в градините. Отгледаните върху естествена почва са много по-вкусни и ароматни. Краставичката на Анастасия също, а може би и в по-голяма степен се отличаваха от раслите на леха, които бях ял по-рано. Бързо си взех домати, опитах го и веднага го изядох целия. И неговият вкус беше необикновено приятен и също превъзхождаше по вкус всичките домати, които бях ял по-рано. Нито краставичката, нито доматиът имаха нужда от сол, сметана или масло. Те бяха вкусни просто така — като малината, ябълката или портокала. Никой няма да подсладва или досолява крушата или ябълката, нали?

— Откъде си взела тези зеленчуци, Анастасия? До селото ли изтича? Какъв е този сорт?

— Сама ги отгледах. Харесаха ти, нали? — попита тя.

— Да ми харесват?! За първи път ям такива. Значи ти си имаш зеленчукова градина, а може би оранжерия? С какво копаеш, откъде вземаш тор, от селото ли?

— От селото взех само семената от една позната жена. Избрах им място сред тревата и те израснаха. Доматите посадих през есента, после ги крих под снега, а през пролетта те сами почнаха да растат. А краставиците посадих през пролетта и те, мъничките, успяха да узреят.

— А защо са толкова вкусни, сортът им ли е такъв?

— Обикновен сорт е. Те се различават от градинските, защото, докато растяха, са получили всичко необходимо. В условията на зеленчуковата градина, където растенията се отделят от допир с останалите видове и се ускорява растежът им с торове, те не могат да поемат всичко необходимо и да станат самодостатъчни, за да ги хареса човекът.

— А млякото откъде си взела и от какво са питките? Мислех си, че изобщо не използваш животинска храна, а тук има мляко...

— Това мляко не е от животно, Владимире. Млякото пред теб е от кедъра.

— Как кедърът? Може ли дървото да дава мляко?

— Може. Само че не всяко. Кедърът например може. Опитай го, в него има много неща. Не само плътта може да храни пред тебе сложеното кедрово мляко. Ти не изпивай всичко наведнъж, опитай само две-три глътки. Иначе не ще похапнеш нищо друго, ще се наситиш само с него.

Изпих три глътки. Млякото беше гъсто, с приятен леко сладък вкус. Освен това излъчваше и топлина, но не такава като от подгрятото краве мляко. Неизвестната нежна топлина сгръвяше всичко вътре в мен и ми се струваше, че променя дори настроението ми.

— Вкусно е това кедрово мляко. Много е вкусно. А как трябва да се „дои“ кедърът, за да се получи то?

— Не се дои. Млечните ядчици трябва да се стриват в дървено хаванче спокойно и съсредоточено, с добро настроение, със специална пръчица и по малко да се добавя жива, изворна вода. Така се получава млякото.

— А хората никога ли не са знаели за това?

— Преди много хора са знаели, но сега само в селцата в тайгата понякога пият кедрово мляко. В градовете предпочитат съвсем друга храна, не толкова полезна, колкото удобна за съхранение, превозване и приготвяне.

— Вярно говориш, в градовете всичко трябва да се прави бързо. Но това мляко... какво дърво е този кедър! Един кедър дава и орехи, и масло, и брашно за питки, и мляко.

— И още много необикновени неща може да даде кедърът.

— Какво необикновено например?

— От неговото етерично масло могат да се правят най-прекрасните парфюми, самодостатъчни, целебни. И изкуствените аромати никога не могат да ги превъзхождат. Самите етери на кедровото масло духа Вселенски представляват. Те са способни да лекуват и да служат на човека като защита срещу злото.

— А ти ще можеш ли да ми разкажеш как се получават парфюмите от кедъра?

— Разбира се, че мога, но ти, Владимире, още мъничко хапни.

Аз се протегнах да взема домат, но Анастасия ме спря.

— Почакай, Владимире, недей да ядеш така.

— Как?

— Аз съм ти приготвила най-различни неща, за да опиташ първо от всичко и за да те полекува той.

— Кой той?

— Твоят организъм. Когато опиташ от всичко, той ще си подбере сам най-необходимото. Ще поискаш да си хапнеш повече от отбраното. Твоят организъм сам ще определи какво не му достига.

„Брей — помислих си, — за първи път тя изменя на принципите си.“

Работата е в това, че Анастасия два пъти лекува някакви мои вътрешни болестки. Не знам точно какви, но аз ги усещах като силни болки в стомаха, черния дроб или в бъбреците. А може би всичко наведнъж. Болките бяха много силни, а обезболяващите таблетки невинаги помагаха. Но аз знаех — щом пристигна при Анастасия, тя ще ми помогне, ще ме излекува. При нея това става бързо. Но третия път тя отказа да ме лекува. Дори не отстрани напълно болката ми с погледа си. Заяви, че щом не променям начина си на живот и не премахвам сам това, което способства на заболяването, значи не трябва да ме лекува, тъй като лечението в този случай само вреди. Тогава аз много се обидих и не повторих повече молбата си за лекуване.

Но все пак, когато се върнах, започнах да пуша по-малко и ограничих алкохола. Даже погладувах няколко дни. Стана ми по-добре. И тогава си помислих, че не е задължително да се обръщаме към лекар или към лечител всеки път. Можем и сами да си помогнем, когато ни притиснат болките. Разбира се, по-добре е да не ни притискат. Не успях да се излекувам сам докрай, но реших, че няма да моля Анастасия за помощ, а тя, виждаш ли, сама значи се е съгласила.

— Ти нали каза, че няма да ме лекуваш и даже болката ми няма да премахваш.

— Болката ти повече аз няма да премахвам. Болката — това е разговор на Бога с човека. Но така, както сега — може. Нали ти предлагам храна, това не противоречи на природата, а на него.

— На кого „него“?

— На този, който създава вредната програма за човека.

— Каква вредна програма? За какво говориш?

— Затова, че ти, Владимире, както и болшинството от хората, се храниш по установена програма. Много вредна програма.

— Може някой и да се храни по програма. Много такива има — за отслабване, за напълняване. Но аз се храня както си искам. Дори не съм чел нито една такава програма. Влизам в магазина и си избирам сам това, което ми харесва.

— Да, това е така. Ти избираш, отивайки в магазина, но избираш само това, което се предлага в него.

— Е, да... В магазина сега всичко е удобно разфасовано и пакетирано. Конкуренцията днес е голяма, всички се стараят да угодят на купувача, всичко се прави за удобство на клиента.

— Смяташ ли, че всичко е направено за удобство на купувача?

— Да, а за кого другиго?

— Всички системи на технократския начин на съществуване работят само за себе си, Владимире. Нима на теб ти е удобно да получаваш дълбоко замразените и консервирани продукти, и наполовина убита вода? Нима твоят организъм е определил асортимента на намиращите се в магазина продукти?

Системата на технократския свят е поела функциите за обезпечаването ти с всичко жизнено необходимо. Ти си се съгласил с това, напълно си се доверил на нея и даже си престанал да се замисляш дали ти е предоставено всичко необходимо.

— Но нали живеем, не умираме от тези магазини.

— Разбира се, ти още живееш. Но болката! Откъде е болката ти? Помисли откъде е тази болка при толкова много хора? Та болестите, болките са противоестествени за човека, те са следствие от порочния път. Сега сам в това ще се убедиш. Пред теб е една малка част от това, което е сътворено за човека от Божествената природа. Опитай по мъничко от всичко. А това, което ти е харесало, ще вземеш със себе си. Три дни са достатъчни, за да се победят болките с малките тревички, които сам ще избереш.

Докато Анастасия ми говореше, аз пробвах по малко от всичко. Някои от тревичките в снопчетата ми се струваха безвкусни, а от други ми се искаше да хапна повече. По-късно, преди тръгването Анастасия ми сложи в чантата ми тези, които ми харесаха по време на обета. Ядох от избраното три дни и болката съвсем изчезна.

---

[4] клюква — червени кисели плодове на северен храст. ↑

СПОСОБНИ ЛИ СА ТЕ ДА ПРОМЕНЯТ СВЕТА?

— Защо се получава така, Анастасия, че когато говориш за своите прародители, винаги разказваш повече за майките, за жените. А за мъжете, твоите праотци — почти нищо. Сякаш те не са били значими във вашия род. А може би, твоят генетичен код или лъч не ти позволява да виждаш, да чувстваш своите прародители по бащина линия? Дори е обидно някак за мъжете, за твоите праотци.

— Делата на моите бащи, както и на майките ми, които са живели в миналото, аз също мога и да виждам, и да чувствам, щом поискам. Но далеч не всичките дела на своите праотци съм способна да разбирам, да определя значението им за дните днешни, за всички хора и за себе си.

— Разкажи ми поне за един твой праотец, чиито действия не можеш да разбереш докрай. Ти си жена, за тебе е по-трудно да разбереш мъжете. За мене като мъж ще бъде може би по-лесно. И ако разбере, ще мога да помогна и ти да разбереш.

— Да, да, разбира се, ще ти разкажа за онзи мой отец, който е успял да познае и да произведе живите субстанции, които са били с по-голяма сила от всичките оръжия на дните днешни и на бъдещите дни. Не може нищо, от ръка създадено, пред тях да устои. Те са способни земния ни свят да променят, галактики да унищожат или пък да създават нови светове!

— Ето това е работа! А къде е сега тая дяволия?

— Всеки жител на Земята е способен да я произведе, ако почувства, разбере... Баща ми е предал част от тайната на няколко египетски жреци. Дори и днес ръководителите земни държавите си управляват по схемата, по механизма на онез жреци. Но все по-малко те разбират механизма, смисъла на управлението. През вековете той не се усъвършенствал, деградирал.

— Я чакай, чакай, според теб излиза, че днешните ни президенти управляват страните си по схема или указание на древните египетски

жреци ли?

— Оттогава нищо съществено не е привнесъл никой в схемата на управлението. Днес няма осмисляне на механизма на общественото управление в земните държави.

— Не е тъй просто да се убедя в това, ти се опитай да разкажеш всичко по реда му.

— Ще се опитам всичко ред по ред да ти разкажа, а ти пък се опитай да го разбереш.

* * *

— Преди десетки хиляди години, когато този свят все още не познавал величието на Египет, когато не съществувала все още държавата Египет, човешката общност била разделена на много племена. От обществото хорско, отделено по закони свои семейство живяло, праотецът с моята прамайка. И всичко, което на тяхната полянка ги обкръжавало, било като при първоизточниците в Рая. И две слънца си имала красавицата, моята прамайчица. Едното, което светело и всичко със зората към живот събуждало, а второто — нейният избраник.

Тя първа ставала с утрото и се изкъпвала в реката, изгревната светлина се сгрявала, самата тя на всичко радостта на светлината подарявала и чакала. Очаквала кога ще се събуди той, любимият. Той се събуждал, първия му поглед още тя улавяла. Щом погледите им се срещали, всичкото наоколо замирало. Любов и трепет, нега и възторг в себе си с възхищение пространството събирало. В грижи радостни денят минавал. И винаги баща ми се заглеждал замислено във всеки слънчев залез, а после пеел.

Със затаен възторг тя в пеенето се заслушвала. Тогава още не разбирала прамайчицата моя, как вплетените в песента слова образ формирали, и нов, и необичаен. За него ѝ се искало все повече да слуша и сякаш, чувствайки желанието нейно, баща ми пеел всеки път, рисувайки черти все по-ярки и необичайни. И образът незримо започнал да живее между тях.

Веднъж, като се събудил сутринта, не срещнал моят прабаща както обикновено погледа на Любовта, но това не го учудило.

Спокойно станал, тръгнал из гората. В закътано местенце той видял притихнала моята прамайчица.

Стояла тя към кедър прислонена. За раменете я прегърнал тъй притихнала баща ми, но тя не вдигнала към него погледа си влажен. Той лекичко докоснал с пръсти нейната сълзичка, от очите ѝ по бузата пробягала, и нежно казал:

— Аз знам, за него мислиш ти любима моя, но не е вината твоя. Незрим е образът от мене сътворен. Незрим, но по-любим за теб от мен. Ти нямаш за това вина, любима моя. Сега аз тръгвам. При хората отивам. Успях да разбера как образи прекрасни се творят. Ще трябва да разкажа за това на хората. Ще могат да узнаят всички, туй което зная аз. И образи прекрасни в първосъздадената градина хората ще доведат. Защото във Вселената не съществува нищо по-силно от субстанциите на образите живи. Образът, от мене сътворен, успя да победи дори и твоята Любов към мен. Сега ще мога аз велики образи да сътворявам и на хората ще служат те.

Треперели на моята прамайчица и раменете, и гласът ѝ, а тя прошепнала:

— Защо, любими мой, си сътворил от мене толкова обичания образ? Той е незрим, а видимият ти отиваш си от мен. Та нашето дете в мене вече мърда. Какво ще му разкажа за баща му?

— Прекрасен свят ще сътворят онези образи прекрасни. Подрастващият син ще си представи и образа на своя татко. Успея ли да съм достоен на образа, представен от сина ни, тогава той ще ме познае. Но ако не бъда, ще си остана настрана, за да не преча на стремежа негов към прекрасното и на мечтата му.

Тъй неразбран от моята прамайчица си тръгнал моят прабаща. При хората отишъл. Отивал с великото откритие. Вървял в името на всички свои бъдещи деца, в стремежа си да сътвори прекрасен свят за всички.

НЕОБИКНОВЕНАТА СИЛА

В онези времена враждували безкрайно помежду си племената на човечите, живеещи тогава на Земята. И всяко племе се стремяло повече войници да отгледа. Сред воините за невзрачни смятали онези, които се стремели към земеделие и към поезия. И всяко племе имало жреци, които се опитвали да сплашат хората. Но ясна цел те нямали. Страхът на другите за тях бил развлечение. И самолюбието си ласкаел всеки с това, че уж от Бога е получил нещо повече от другите.

Моят прабаща успял да подбере поети и жреци от някои племена. Всичко деветнадесет човека: жреците — седем, единадесет певци-поети и моят прабаща. В пустинно и уединено място се събрали всички те.

Групата певци седали скромно, високомерно и от другите отделно насядали жреците. Тогава моят праотец им казал:

— Враждата и войните между племената могат да се прекратят. Народите ще могат да живеят в единна цялостна държава. В нея вождът справедлив ще бъде и всяко от семействата ще се спаси от бедите на войните. И хората ще почнат един на друг да си помагат. Тогава човешкото съобщество пътеката към райската градина ще открие.

Но тутакси жреците се присмели на баща ми, казвайки:

— Кой ще поиска доброволно другиму властта си да даде? За да се съберат в единно племе хората, един от нас ще трябва да стане от всички ни най-силен и другите да победи, а ти нали не искаш да има пак войни? Наивна е речта ти. Защо ли ни събра, ти страннико недосетлив?

И се наканили жреците да си ходят, но моят прабаща ги спрял с такива думи:

— Вие сте мъдреци и мъдростта ви е необходима, за да се създадат закони за човешкото съдружие. Аз мога всекиму от вас да дам такава сила, че ни едно оръжие, от ръка човешка сътворено, не ще успее да й устои. Ако я използвате за благо, за добро, всички към

целта, към Истината и щастливия възход тя ще отведе. Ако владеещият я срещу доброто поиска да я ползва, ще загине сам.

Вестта за тази необикновена сила тогаз жреците спряла. Най-старият от тях предложил на баща ми:

— Щом ти познаваш сила някаква необичайна, за нея разкажи. И ако тя е действена, способна държави да гради, сред нас ти ще останеш и ще живееш в нея. Съвместно ще творим законите на обществото ни човешко.

— Аз съм дошъл при вас за тази необикновена сила да разкажа — на всички отговорил прабаща ми. — Но преди това ви моля един управник назовете, измежду всичките известен вам. Управник, който е добър и не е алчен, живее в Любов със своето семейство и за война дори и не помисля.

Тогава жрецът стар отвърнал на баща ми, че между управниците има и такъв, който всякакви сражения избягва. Но племето е доста малобройно, там воините не славят и затова малко са онез, които пожелават воини да стават. А за да може сраженията да избягват, често са принудени стана си да сменят и странстват, местата годни за живот на други да оставят, а те самите на неудобните остават. Наричат този вожд Егип.

— Тогава Египет да се нарече държавата — казал баща ми. — Ще ви изпея аз три песни. Певци поети в племена различни запейте тези песни. И вий, жреци, сред хората в Египет заживейте. Семейства от места различни ще пристигат там, а вий срещнете ги с добрите си закони.

Три песни пред събралите се моят праотец изпял. В едната той на справедливия управник образ бил създал, нарекъл го Египет. А другата бил образът на общество от много и щастливи хора, живеещи съвместно. В третата бил обрисуван образът на любящо семейство с деца щастливи в него, на бащи и майки, живеещи в държава необикновена.

Думите и в трите песни били и прости, и познати на всички отпреди. Но фразите били тъй построени, че слушателите с дъх затаен вниквали в тях. И още нещо — мелодия звучала в бащиния глас. Тя викала, примамвала, увличала и живи образи създавала.

Още държавата египетска не съществувала наяве, все още храмовете ѝ не се издигали, но знаел моят праотец — впоследствие

всичко ще се появи, щом мисъл и мечта човешка се слоят в едно и го призоват. И пеел вдъхновено моят татко, познал тази сила, необикновена, която всекиму е подарил великият Творец. Той пеел, силата владеещ, онази сила, която човека отличава, дава му над всичко власт и позволява му да се нарича Божи син, творец.

Поетите певци, с плам вдъхновени, в племената разни песните те пели. Привлечени от образите тъй прекрасни, от места различни в племето в Египет хората отивали.

След пет години само от племе неголямо държавата Египет се създала. Останалите племена, почитани по-рано като по-значими, просто се разпаднали. Управниците воинстващи срещу разпада да направят нищо не могли. Слабеела властта им, и изчезвала дори, побеждавало ги нещо, но нямало войни.

Привикнали в материята все да се сражават, те не знаели, че образите са най-силни; онези образи, крито са по нрава на душите, които сърцата да увличат са могли.

Пред образа дори единствен, но искрен и незатъмнен от печалбарски интереси, са безполезни земните войски, въоръжени с копия или с каквото и да е оръжие най-смъртоносно. Във всички случаи ще бъдат победени те. Пред образа войските си безсилни.

Държавата Египет укрепвала и се разраствала. Жреците нейния управник нарекли фараон. Избягвайки човешка суета, те в храмовете се уединили, създавали закони — всеки фараон бил длъжен да ги следва; и всеки жител редови с желание ги изпълнявал; и всеки се стремил живота свой по онзи образ да сравнява.

В храма главен сред висшите жреци живеел моят татко. Цели деветнадесет години от него те се обучавали. Стремели се най-висшата наука от всичките науки да изучат — как образи велики да създават. Обзет от намерение добро баща ми се опитал искрено да им разкаже всичко. Дали жреците са успели да изучат цялата наука или само част от нея, днес не ни е ясно, но и да се уточнява няма смисъл.

Веднъж след деветнадесет години събрал жреците приближени върховният им жрец. Те чинно влизали в храма главен, където нямал достъп дори и фараонът. На трона седнал висшият им жрец, а всички други седнали по-ниско. Сред тях седял с усмивка и баща ми. Той бил потънал в себе си изцяло, създавайки поредната си песен, рисувал образ нов в нея, а може би усилвал някой стар.

И казал жрецьт славен на събралите се:

— Познахме ние великата наука. Тя ни позволява да управляваме света изцяло, но за да бъде вечна нашата власт над всичко, извън стените храмови дори и зрънце знание не бива да излиза. Език свой ще трябва да си създадем, помежду си на него да говорим, за да не може никой, дори случайно да се изтърве, науката да издаде.

През вековете ще изпратим на езици разни множество трактати към народа — да се чудят людете и да мислят, че всичко сме им казали. В тях ще излагаме науки множество чудесни и открития различни, но тъй, че простолюдието и управниците все повече да отдалечават от главното. А мъдреците в бъдещите векове нека удивляват с трактати мъдри и науки разни. Така себе си и другите от главното ще отделят.

— Така да бъде — с върховния се съгласили всички. Единствено мълчал баща ми.

И жрецьт главен продължил:

— Един въпрос остана, който трябва да решим веднага. След деветнадесет години учене как образите се творят разбрахме. Сега всеки е способен образ сам да създаде, който би могъл света да промени, да разруши държава или да я укрепи, но все пак една загадка си остава. Дали ще може някой да ми каже, защо различна сила има образът творен от всеки? Защо ний дълго го творим във времето?

Жреците мълчали. Не знаел никой отговора. Върховният пак продължил, гласът си леко извисил и жезълът в ръката му от напрежение треперел, когато той им казал:

— Между нас един е този, способен образите бързо да твори със сила ненадмината без давност. Той деветнадесет години нас ни обучава, но недоизказаното си остава. Необходимо е да разберем, че между себе си сме ний неравни. И санът, който всеки притежава, изобщо не е важен. Искам да се знае — сред нас един е годен над всички ни да властва тайно и незримо. Свободен е чрез образната сила да възвеличава или да убива. Един-единствен е способен сам на държавата съдбата да решава. Аз върховен жрец съм и с властта, която ми е дадена, съм в състояние на силите съотношението да сменя. Заклучени са дверите на храма, в който ний седим сега. Отвън охраната ми вярна без моя заповед на никого не ще отвори.

Станал жрецьт висш от трона си и като стъпвал бавно, чукайки с жезъла по каменните плочи, се насочил към баща ми. Посред залата се

спрял и гледайки баща ми, казал:

— Сега от два възможни пътя един ще избереш. Ето първият. Ще ни разкриеш силата тайна на образите свои. Ще ни кажеш как и чрез какво се те творят. Тогаз ще бъдеш втори жрец след мен. Ще бъдеш пръв, когато си отида аз. Пред тебе всички живи ще се кланят. Но ако тайната не пожелаеш да откриеш, пред тебе втори път ще се яви и води той единствено към тез врати.

И посочил жрецьт вратата на баща ми, водеща към кулата на храма — без прозорци и допълнителни врати. Високата кула с гладки отвесни стени имала само площадка на върха една. От нея в годината веднъж пред събрания народ пеел баща ми или някой жрец.

Показвайки вратата на баща ми, която водела към кулата, върховният добавил:

— Ти в таз врата ще влезеш и никога оттам няма да излезеш. Заповед ще дам вратата да зазидат, едно прозорче само ще оставят. През него всеки ден ще получаващ минимум храна. Когато дойде времето и хората се съберат край кулата, на площадката ще се покажеш, но не се опитвай образи чрез песен да създаваш. Само за да не тръгнат безпокойни слухове, че си изчезнал, ще им се покажеш. Ще имаш право само с думи да приветстваш хората. Ако посмееш песни творящи да изпееш, три дни ще бъдеш без вода и без храна, за песен даже и една. За две — шест дни без храна и без вода. Така смъртта си сам ще призовеш. Сега решавай кой път от двата ще си избереш.

От мястото си станал отецът ми спокойно. И на лицето му страх, и упрек нямало. Само мъката с бръчица се изразявала. Той минал покрай всичките жреци, в очите всекиму се взрял, във всеки чифт очи той жаждата за знание видял, но и алчност имало във всеки чифт очи. Баща ми плътно към върховния им жрец се приближил и в очите му погледнал. Жрецьт не отместил очите си сурови. От алчност те пламтели. Ударил с жезъла по каменния под, слюнка пръскайки, повторил твърдо пред лицето на баща ми:

— По-бързо ти решавай, кой път от двата си избираш в бъдещето!

Без страх и упрек в гласа, спокойно отговорил моят прабаща:

— По воля на съдбата може би избирам един път и половина.

— Как може да се избере един и половина — развикал се тогава жрецьт, — ти ми се присмиваш, надсмиваш се над всички, които са

сега в този храм велик!

Баща ми към вратата, водеща на кулата, се приближил, обърнал се и на всички той отвърнал:

— Повярвайте, дори не съм помислил да ви се надсмивам и да ви обиждам. По ваша воля в кулата завинаги отивам. Преди това ще ви открия тайната, доколкото я знам и както аз успея, но моят отговор за мен не ще отвори втори път. Та затова така се получава, че съм избрал един път и половина аз.

— Тогава говори, не се бави! — под сводовете закънтели гласовете на скочилите от местата си жреци. — Къде е тайната?

— Тя е в яйцето — спокойно отговорът прозвучал.

— В яйцето? В какво яйце? За какво говориш, обясни? — събралите се питали баща ми.

Той отговор такъв им дал:

— От яйце кокоше пиленце ще се излюпи. От патешко яйце ще се излюпи патенце. Яйцето на орлицата на света ще донесе орел. Каквито вий самите себе си усещате, такова и ще се роди от вас.

— Аз чувствам! Аз съм творец! — върховният внезапно викнал. — Кажи как образ най-силен от всички мога даворя?

— Лъжа изрече ти, не Истина — баща ми отговорил.

— Ти сам не вярваш на това, което казваш. Но откъде ти би могъл да знаеш колко е силна вярата у мен?

— Творящият не ще започне никога да проси. Творящият сам е способен да отдава. Щом ти си просещият, това означава, че си в черупката на своето неверие.

Баща ми тръгнал. След него се затворила вратата, а после я зазидали по заповед на жреца. Веднъж на ден в малкия отвор подавали храната на баща ми — тя била оскъдна и недостатъчна водата. Три дни преди деня, в който трябвало народът пред кулата да се сбере, за да изслуша новите сказания и песни, престанали да дават на баща ми каквато и да било храна, по малко само давали вода. Така върховният заповедта първоначална изменил. А тъй бил заповядал, за да бъде слаб баща ми и да не може творяща нова песен на събралите се да изпее.

Когато множеството се събрало, баща ми пред народа на площадката излязъл. Той гледал весело тълпата, що го чакала. Ни дума не продумал за своята съдба. Просто запял. И песента се леела в ефира от ликуващия глас, нов образ необикновен формирала. Народът в

песента внимателно се вслушвал. Щом свършвала едната песен, отецът мой започвал нова.

Цял ден пял от високото певецът. Денят към залеза се приближавал, тогава той им казал:

— С новата зора нови песни пак ще чуете.

И пял баща ми на събралите се втори ден. Народът там не знаел, че певецът, живеещ в тъмницата, дори и капчица вода не получавал вече от жреците.

Докато слушах разказа на Анастасия за нейния далечен прабаща, прищя ми се поне една от тези песни аз да чуя и попитях:

— Анастасия, щом можеш да възпроизвеждаш в детайли всички сцени от живота на праотците си, ще можеш ли тогава и песен негова да ми изпееш? Онази песен, която пеел твоят праотец от кулата.

— Аз чувам всички тези песни, но преводът им верен, истински е невъзможен, защото много думи не достигат. И днес на много думи смисълът е друг. Освен това и на поезията ритъмът, звучащ тогава, е трудно да се предаде с днешните ни фрази.

— Ех, колко жалко, искаше ми се да чуя тези песни.

— Владимире, ще ги чуеш, ще възкръснат те.

— Как ще възкръснат? Нали ми казваш, че преводът е невъзможен.

— Буквално да се преведе не може. Но нови може да се създадат, същите по дух и смисъл. Днес вече бардовете ги създават, използвайки сега слова познати ви на всички. Последната, която пял е моят татко, ти вече си я слушал.

— Слушал съм я? Къде, кога?

— Бардът от Егориевска ти я прати.

— Той изпрати много...

— Да, много, но сред тях една подобна има, която на онази, на последната прилича...

— А как е могло така да се случи?

— Приемственост си имат времената.

— А що за песен е това, какви са думите в нея?

— Сега ще разбереш. Всичко ще разкажа по реда си.

КОГАТО БАЩИТЕ РАЗБЕРАТ...

На третия ден с идването на зората отново се изправил на площадката бащата. Усмивал се и гледал хората. С очи все търсел някого в тълпата. Пътуващи певци приветствено му махали, инструментите си вдигали нагоре, а струните трептели под ръцете им тъй вдъхновени. Баща ми се усмивал и все по-внимателно обхождал тълпата с очи. Той искал своя син да види, който бил роден в гората от любимата му преди деветнадесет години. До него изведнъж млад глас звънлив достигнал от тълпата:

— Кажи, поете, ти, велик певецо. Стоиш над всички нависоко горе. А аз съм долу, но защо ли ми се струва, че близък си ми като мой баща?

Чули всички хора диалога между двамата:

— Но как така, младежо, не познаваш своя татко? — попитал го певецът от кулата висока.

— На деветнадесет години съм, но ни веднъж не съм видял баща си. Сами живеем ние с майка ми в гората. Баща ми ни напуснал още преди да се родя.

— Ти първо ми кажи, младежо, света наоколо какъв го виждаш?

— Прекрасен е светът на зазоряване и денем, прекрасен е при залез-слънце. Чудесен е и разнообразен. Но хората развалят красотата земна — един на друг страдания си причиняват.

От кулата висока тогаз гласът отвърнал:

— А може би баща ти си е тръгнал, защото е изпитвал срам пред теб заради света, в който те въвежда. Заминал е баща ти да направи светът за теб прекрасен.

— Нима е вярвал моят татко, че ще успее сам да промени света?

— Ще дойде ден и всичките бащи ще разберат, че те са отговорни за света, в който техните деца живеят. Ще настъпи ден и ще осъзнае всеки, че преди да доведе тук своето дете любимо, е нужно да направи този свят щастлив. И ти си длъжен за света да мислиш, в

който твойто чедо ще расте. Кажи ми, юноша, кога избраницата ти ще го роди?

— Избраница в гората аз си нямам. А там светът е толкова прекрасен. И множество приятели си имам. Но не познавам тази, която би поискала да дойде с мене в моя свят, а аз не бих могъл да го оставя.

— Нищо, дори все още да не виждаш своята избраница прекрасна, то затова пък имаш време за бъдещото си дете света по-радостен, макар и малко да направиш.

— Ще се стремя аз към това като баща ми.

— Вече ти не си дете. Тече в теб кръв на героя, на поета бъдещ и певеца. Ти разкажи на хората за своя свят прекрасен. Хайде двамата с теб да запеем.

— Та кой би пял, когато твоят глас звучи, поете и певецо?

— Повярвай ми, младежо, и ти ще можеш също тъй да пееш. Аз ще изпея първия, а ти след мене следващия стих. Само че по-смело ми припявай ти, поете.

От кулата висока запял тогаз баща ми. А над главите на събраните подхванат бил от ехото летящият му глас — с ликуване нареждал стиховете:

Аз ставам, утрото ми се усмихва...

А от тълпата долу изведнъж друг глас звънлив и чист, макар и плах все още, продължил:

Аз си вървя, а птиците ми пеят...

Така след бащината строфа, звучала тази на сина, понякога се сливали в единство гласовете и песен звънка за радостта звучала:

Тоз ден не свършва никога и обичам все по-силно и по-силно аз.

И вече с възторг решителен по-смело юношата продължил:

По слънчевия път с походка лека ще вляза аз в гората
на Отеца.

Пътеката аз виждам, но краката си не чувствам, но
щастieto няма край.

Аз помня, всичко тук съм виждал и преди:
небето и дърветата, цветята.

Но погледът бе друг — пълен с обида и тъга.

А ето сега навсякъде си Ти!

И всичко Пак е същото, звездите, птиците, но иначе
го гледам аз — няма я тъгата; не познавам злобата.

Хора, всички ви обичам аз!

Все по-тихо певецът на кулата пеел. Гласът му скоро замлъкнал.
Олюлял се, но се удържал; дори успял на хората да се усмихне. Докрай
внимателно той слушал гласът на неговия син как крепнел. На неговия
син — певец, стоящ там долу сред тълпата.

Когато свършила се песента, стоящият на кулата баща помахал с
ръка, прощавайки се с хората. Да се скрие от хорските очи, спуснал се
по стълбата надолу. Слабеещ, губейки съзнание, докрай напрягал своя
слух. Тогава чул той думите, ветрецът ги довял — какво прошепнала
горещо красавица млада на певеца, неговия син.

— Младежо, ти ми разреши, аз моля те, ти разреши ми... След
теб, с теб в света твой толкова прекрасен аз ще вляза...

На каменните стъпала в зазиданата кула съзнанието губел и
умирал с усмивка бащата. С последния му дъх прошепнали устата:
„Ще се продължи родът. Между деца щастливи и ти бъди щастлива, ти,
любима моя.“ Словата му прамайчицата моя чула със сърцето си. А
после хилядолетия поетите повтаряли словата от песните на моите
бащи. Слова и фрази от онази песен се пораждали сами между поетите
в различните страни. И на езици най-различни те звучали. Прости
словата Истината носели, успявали през постулатите да се промъкнат.
Ето и днес те пак звучат. А който разшифрова редовете, не с ума си, а
със сърцето си, той много ще познае.

— А в другите песни, които от кулата е пял баща ти, имало ли е особен смисъл? Защо е дал дори живота си заради песните?

— Баща ми, Владимире, много образи в своите песни е създал. Те после и държавата са построили, и дълго са я пазили. Жреците, потомци на първите жреци, с тяхна помощ множество религии създали, властта заграбвали в различните страни. Едно обаче те не знаели — ако образите с цел корисни използват, завинаги не могат да им служат. И образите силата си губели у тези, които се опитвали на гордостта си да ги подчинят. Които...

— Чакай, чакай Анастасия. Нещо не съм в състояние да разбера за образите.

— Прости ми, Владимире, за неясното ми изложение. Сега ще се отпусна и ще се съсредоточа — за най-важна от всичките науки, подред ще ти разкажа. Нарича се наука за образността. От нея всички — и древните, и днешните — науки тръгват. Жреците на много части са я разделили — за да могат главното завинаги да скрият, властта над всичко земно вечно да запазят, предавайки на своите потомци устно знанията си за нея в храмове подземни. И толкова са се стремили за своите потомци само да я съхранят, че е останала една хилядна от нея за днешните жреци едва. Тогава, когато всичко е било в началото, жреците много повече успявали.

— А как започнало тогава? Разкажи ти от началото.

— Да! Да, разбира се. Аз нещо пак се развълнувах. Подред за всичко трябва да разкажа. Започнало е осъзнаването на онази наука от песните, които звучали са от кулата.

ТОЙ РАДОСТТА ОТ ЖИВОТА Е ПРОСЛАВЯЛ

Когато прабаща ми пеел от кулата висока, от неговите песни образи се раждали. Сред хората, стоящи долу, имало поети, музиканти и певци. И всичките тогавашни жреци седели чинно сред множеството. Най-много се бояли, че образът току-що в песните роден, тях може да изобличи или пък моят татко да подсказе, че е в кулата заточен от жреци. Но от зазиданата кула баща ми пеел само за радостта в живота. Образ на справедлив управник той създал, с който народът щастливо да живее. Създал и образи на мъдрите жреци. И нарисувал процъфтяваща страна, и нейния народ. Никого не разобличавал, а на живота радостта прославял.

Жреците, които деветнадесет години науката за образите усвоявали, повече от другите, какво певецът прави навярно са разбирали. Лицата хорски наблюдавали и виждали, че те се вдъхновяват. По устните следели, как строфите си шепнели поетите; и как музикантите в такт с песните подръпвали с пръсти струните на своите инструменти.

Два дни от кулата висока пял баща ми. Жреците смятали на ум за колко следващи хилядолетия един човек пред всички бъдещето сътворявал. Третия ден на сутринта прозвучали думите на песента, която със сина си татко ми изпял. Последна тя била. После се оттеглил. Хората се разотишли.

На своето място дълго замислено върховният седял и виждали наоколо стоящите в мълчание жреци, как пред очите им косата, веждите му побеляват и ги покрива сивотата. След това той станал, зазидания вход към кулата да се раззида заповядал.

На каменния под намерили безжизненото тяло на поета. Наблизо късче хляб лежало, но ръката слаба, протегнатата, не го достигнала. А между хляба и ръката едно мишленце тичало, писукало, то молело и чакало поетът хляба си да вземе и с него да го сподели, но то самото къшея не пипало. То чакало и се надявало, че певецът ще живее.

Мишлето хората съзряло, отскочило веднага към стената, после се затичало към тях и до краката им се спряло. Пламтящите очички, две мъниста, опитвали се да надникнат в човешките очи. Жреците дори не го видели. Тогава то към малкото парченце хляб дошло отново. Мишлето сивичко отчаяно пак запищяло, парчето хляб то бутало в ръката на безжизнения философ, певец, поет.

С големи почести погребали жреците моя татко в подземния си храм. Но гроба му под каменната плоча в пода направили незабележим. И над могилата на моя прабаща склонил побелялата глава върховният им жрец и казал: „Никой от нас за себе си не би могъл да каже, че като тебе е успял да разбере, как образи велики се творят. Но ти не си умрял. Погребали сме само тялото ти. В продължение на хиляди години, образите от тебе сътворени, над Земята ще кръжат, а в тях си ти. И нашите потомци с душите си ще ги усещат. И може в бъдещите векове ще съумее някой пак да разбере, каква е същността на сътворението — какви да бъдат земните човеци. А ние трябва да създадем учение велико и в тайна да го съхраним през вековете, докато не осъзнае някой (от нас или от потомците) накъде би следвало великата си сила човекът да насочи.“

ТАЙНАТА НАУКА

Жреците създали тайната наука. Нарекли я „наука за образността“, от нея всичките останали са произлезли. С цел да скрият главното, върховните жреци по направления различни разделили науката за образността; накарали по тях да мислят другите жреци. Така и астрономия, и математика, и физика и множество науки други по-късно се родили, в това число окултните. И всичко било построено тъй, че увеличавайки се в частното, никой да не може да се добере до главното учение.

— Но все пак, какво е главното учение? Каква наука е това и в какво е същността ѝ? Защо я наричаш „наука за образността“?

— Тази наука позволява на човека да ускорява мисълта си и в образи да мисли, да обхване Космоса и да проникне в микрокосмоса, да създаде невидими, но живи образи — субстанции, да управлява с тяхна помощ големи общности от хора. С нейната помощ се получило и разнообразието от религии. И този, който дори частично бил изучил нещичко от нея, разполагал с голяма власт, можел да покори страни, царе да сваля от престола.

— И какво излиза, че сам човек би могъл да покори държава?

— Да, можел е. И схемата е проста.

— Поне един подобен факт познат ли е в днешната история?

— Да, познат е.

— Разкажи за него. Аз май не си спомням подобно нещо.

— Защо да ти разказвам, да се губи време, когато се завърнеш, ти прочети за Рама^[5], Кришна^[6] и Мойсей^[7]. Ще видиш творенията на жреците, изучили частично тайната наука за образността.

— Добре, ще прочета за техните дела, а същността научна как ще разбера? Разкажи за същността. Как са се учили и на какво?

— Учили са се да мислят образно, аз ти говорих за това.

— Да, говори ми, но не ми е ясна връзката на тайната наука например с математиката или физиката.

— На овладял великата наука, ненужно е формули да пише, да чертае, модели разни да създава. В материята мислено той може да проникне, в атома, способен е дори на атома ядрото да разцепи. Но това е само едно просто упражнение, за да се научи как да управлява човешките съдби, народите в различните страни.

— Е, чак пък толкова, такова нещо не съм чел дори.

— А в Библията? В Стария Завет например, когато състезават се жреците, кой ще успее да сътвори по-силен образ — Мойсей или висшите жреци на фараона. Мойсей пред всички хвърлял своя жезъл и в змия веднага го превръщал. Жреците, служители на фараона, същото повтаряли. А после змията, що създал Мойсей, нагълтала набързо другите змии^[8].

— Какво, да не би всичко това да е Истина?

— Да.

— Мислех си, че е измислица или пък е казано алегорично.

— Не е измислица, Владимире, всичко е било така, както се разказва за състезанието в Стария Завет.

— А за какво им е било да се състезават така един пред друг?

— За да покажат кой може да създава силен образ, способен други образи да побеждава. Мойсей на всички е показал, че е най-силен. Така доказал, че не бива с него да воюват — трябвало е само молбите му да изпълняват. Но фараонът не послушал — все опитвал се да спре израилтяните, които Мойсей и образът, от него сътворен, предвождал. И воините да спрат народа не успели — най-силният образ живеел в него. Как израелският народ е побеждавал много пъти други племена можеш още да четеш; как е завземал градове, как своята религия създал, а после и държава. Докато все още най-силни били жреците на Египет в творение на образи велики, когато да предвиждат можели какви народни действия ще предизвика образът творен, тогава Египет процъфтявал от жреците управляван.

От всичките известни нам държави, създадени след катастрофата последна на Земята, най-дълго в разцвет е бил Египет.

— Не, чакай, Анастасия, на всички е известно — фараони управлявали Египет. Пирамидите гробници са стигнали до нас.

— Ролята на изпълнителната власт формално се възлагала на фараоните. И образа на мъдрия самоуправник те олицетворявали. Важните решения не са се взимали от фараона. Когато фараоните

опитвали властта изцяло в своите ръце да вземат, държавата отслабвала веднага. Всеки фараон бил посветен да царства от жреците. От детска възраст той при тях науката за образите да изучи се стремял. Да царства можел само този, що усвоил бил нейните основи.

Структурата на властта в тогавашен Египет била е приблизително такава: на върха стояли тайните жреци, а след тях жреци, които преподавали и правосъдие раздавали. Външно контролът на страната от жречески съвет се представлявал, по техните закони фараонът управлявал. Било е всичко приблизително както е и днес. Много държави имат президент и правителство за изпълнителната власт. Изпълнителната власт била в общинските ръководители и били те независими. Както жреците в миналото днес парламентът законите издава. А разликата е в това, че днес нито в една държава няма къде да се научиш да бъдеш президент, както фараонът се е учел при жреците. И за тези, които заседават в Съвета, в Думата или в Конгреса — не е важен терминът, с който ще се назовават те, сегашните законодатели — жреци — важното е друго: те също няма откъде да се научат, как закона главен управляващ да създават. Затова е пълен хаосът в част от днешните държави.

— Нима искаш да кажеш, Анастасия, че ако вземем за основа структурата на управление, каквато е била в древния Египет, всичко щеше да бъде по-добре ли?

— Структурата на властта би променила нещата малко. Най-важното е, какво стои зад нея. И ако говорим за египетската структура, не тя, не фараоните, дори не и жреците са управлявали Египет.

— А кой тогава?

— В древния Египет всичко образи са управлявали. На тях се подчинявали и фараони, и жреци. А тайният съвет от няколко жреци е взимал образа на фараона — справедлив управник от древната наука за образността. Такъв бил образът, какъвто са си го представяли в онези времена. Маниерите на поведение на фараона, външния му вид и начина му на живот дълго се обсъждали на тайния съвет. А след това избирали един от предварително подбраните жреци и го обучавали така, че той на образа избран да заприлича. Стараели се да избират претендента от царските съсловия. Но ако външно или по характер не подходдал никой с царска кръв, жреците можели да изберат един от тях самите и да представят него именно за фараон. Пред всички

жрецът фараон бил задължен винаги да съответства на замисления образ — особено когато се явявал пред народа. А после от народа всеки над себе си незримия му образ чувствал и действал, както го разбирал. Когато в образа повярва всеки от народа, когато той на мнозинството бил по нрав, тогава всеки го е следвал с желание, без да се гради огромна структура от надзиратели — чиновници в държавата. Държавата тогава сама укрепва, процъфтява.

— Но ако е така, тогава днес държавите не биха пренебрегнали тези образи. А те живеят и процъфтяват и без тях — Америка, Германия или Съветския съюз, който огромна държава преди перестройката беше.

— Без образите, Владимире, не могат държавите и днес. Процъфтява относително оназ държава, в която най-приемлив днес за мнозинството образ управлява.

— А кой го днес създава? Жреци нали вече няма?

— Жреци днес също има, но другояче се наричат. И все по-малко знания те притежават от науката за образността. Разчети дългосрочни, безпристрастни не е по силите на днешните жреци да правят. Не могат нито цели да поставят, ни достоен образ те да сътворят, способен страната до целта да заведе.

— За какво говориш, Анастасия, какви жреци, какви образи е имало в нашия Съветски Съюз? Болшевиките всичко са управлявали тогава. Отначало Ленин, после Сталин начело са стояли. А след това първите секретари и политбюра. Почти са ликвидирали религията, разрушили храмовете, а ти говориш за жреци.

— Владимире, ти по-внимателно вникни. Какво било е преди държавата съветска да възникне?

— Как какво? Царизъм. После революция, социализъм и стремеж към комунизъм.

— Но преди да стане революцията, сред народа усилено се е разпространявал образът на новото устройство на държавата, справедливо и щастливо, а старото се е разобличавало. Та образът се е изграждал заедно с началото на новата държава. И образът на нов управник, за всекиго добър, в народа се създавал. И това, че всеки щастливо ще живее. Ето тези образи повели хората в сражение с онези, които на образите стари верни са останали. И в революцията, а после

във война, в които много хора са били въввлечени, в действителност сраженията били са между двата образа.

— Разбира се, в това може и да има все пак Истина. Но нито Ленин, нито Сталин са били образи. Както всички знаят, те са просто хора, ръководили страната.

— Ти казваш имената, смятайки, че са стояли само хора в плът зад тях. А в действителност... Може би сам ще помислиш и ще разбереш. Всичко далеч не е така, Владимире.

— Как да не е така? Нали ти казвам, всички знаят, какъв човек е Сталин.

— Тогава ми кажи, Владимире, какъв е бил Сталин според теб?

— Какъв? Ами какъв... Отначало всички са го смятали за добър и справедлив. Обичал е децата. На снимки и картини го изобразявали с момиченце в ръце. По време на войната войниците са тръгвали в сражение с викове „за Сталин, за Родината“. И всички плакали, когато той починал. Майка ми ми е разказвала. Когато той умрял, всички хора плакали в цялата страна. В мавзолея до Ленин го положили.

— Така, мнозина са го обичали и с неговото име на уста в смъртна схватка с врага побеждавали. Стихове са писали за него, а после, какво говорят днес за него?

— Сега се смята, че е бил тиранин и убиец, кръвопиец. Заради него много хора са изгнани в затворите. Извадиха от мавзолея тялото му и го погребяха в земята, паметниците му унищожиха и книгите, които той е писал...

— Сега разбираш ли? Два образа застанаха пред теб. Два образа, а човекът е един.

— Един.

— Какъв е бил ти можеш, ли сега да кажеш?

— Сигурно не мога... А ти самата можеш ли?

— Самият Сталин не е съответствал нито на единия, нито на другия образ. В това е била и трагедията на държавата. Трагедиите винаги са ставали в страните, където съществувало значително несъответствие между управника и неговия образ. Оттам започвали и всички смутове. И хората, участвали в бунтовете, за образи са се сражавали. До неотдавна хората към образа на комунизма се стремяха, но той отслабна. Сега към какво стремиш се ти и всички хора в държавата?

— Сега строим... Е, може би капитализъм или нещо такова, но искаме да живеем като хората в развитите страни — в Америка, в Германия. Да има демокрация и изобилие като при тях.

— Сега вашият образ на страната и справедливия управник се отъждествява с образа на тез страни, които изброи.

— Може така да се каже.

— Но това ще значи, че съвсем са обеднели знанията на жреците в страната, в която ти живееш. Няма знания. Те нямат сили, достоен образ да създадат, способен да ви поведе по собствен път. Обикновено при такива случаи са умирали държавите — така говори историята през хилядолетията.

— Че какво чак толкоз лошо има, ако всички ние заживеем като в Америка или в Германия?

— Владимире, внимателно сам погледни, проблемите са много в тез страни. Отговори си сам: за какво им е полицията толкова голяма и множеството болници? Защо все повече самоубийства има там? Къде отиват хората да си почиват от градовете големи и богати на онези страни? Налага се все повече чиновници да бъдат назначавани, които обществото да следят. Всичко говори за това, че там образите също са отслабнали.

— И какво се получава, че ние се стремим към отслабващите им образи, така ли?

— Да, така излиза. По този начин за известно време продължавате живота им. Когато водещите образи унищожавали в страната твоя, нови образи не са създавали. И затова ви е примабил образът, живеещ в другата страна. Ако на него се покланят всички хора в твоята страна, тогава ще престане и да съществува — губи своя образ тя.

— А кой способен е сега да го създава? Жреците днес ги няма.

— Днес също има хора, които само с това се занимават — създават образи и преценяват способни ли са те да увлекат след себе си народа. И често техните разчети биват верни.

— Аз за такова нещо не съм чувал. А може би се пази всичко в строга тайна?

— Ти, както и много други хора, всекидневно с делата им се срещаш.

— Къде, кога?

— Владимире, спомни си, когато идва време нови депутати в държавата да се избират или от няколкото кандидати да се предпочете един управник (днес го наричат президент), пред всички се представя техен образ. А образите им формират хора, които са избрали за професия творението на образи. Всеки кандидат за тази цел по няколко сътрудници, творящи образа му, има. И побеждава този, чийто образ най-приятен стане за мнозина.

— Как образ? Та всички те са реални живи хора. Самите те по събрания пред избирателите отговарят, в телевизията лично се явяват.

— Разбира се, сами. Само че съветвани са винаги къде и как да се държат, какво би следвало пред публиката да говорят, та образа, приятния за мнозинството хора, те да сътворят. Така че кандидатите често следват техните съвети. Правят им реклама, образа им да обвържат с живот, от хората желан.

— Да, реклама правят. Все едно, не ми е много ясно кой е по-основен — човекът, който се кандидатира (за депутат или за президент), или образът, за който ти говориш?

— Разбира се, най-важен е човекът. Но, гласувайки, ти не знаеш точно какъв е той в действителност, не си се срещал с него. Гласуваш за образа, който е поднесен.

— Но нали всеки кандидат, освен това има и програма и за нея хората гласуват?

— А колко често програмите се изпълняват?

— Е, вярно, че невинаги се изпълняват, а сигурно изцяло не биха и могли, защото другите се пречат със своите програми.

— Ето, така все се получава. Мнозинство образи се сътворяват, но между тях единство няма. Няма го единият обединяващ образ, способен другите да увлече, към целта след себе си да поведе. А щом няма образ, значи няма вдъхновение и неясен пътът е, животът — хаотичен, ден за ден.

— Но кой такъв образ би могъл да създаде? Явно жреците мъдри днес ги няма. И за науката на образността за първи път от тебе чувам — онази, която преподавал на жреците твойт прабаща.

— Останало е малко да се чака, ще има страната образ силен. Той всичките войни ще победи, човешките мечти прекрасни в страната ти в действителност ще претвори, а после и по цялата Земя.

[5] Рама е почитан в индуизма като седми аватар на Вишну, слязъл в света преди около 1,2 милиона години. Има за цел да защити достойнството на брака като израз на вечната и неразривната връзка между съпруг и съпруга. Заедно с Кришна, Рама е един от най-популярните аватари на Бога в индуизма. — Бел. devira ↑

[6] Кришна — според различни индуистки традиции е осмият аватар на бог Вишну. Според повечето авторитетни ведически школи, той е източникът на всички други превъплъщения. Думата „Кришна“ на Санскрит буквално се превежда като „черен“ или „тъмен“ и се отнася до външността на Кришна. — Бел. devira ↑

[7] Моисей или Мойсей (на еврейски Муше, на арабски Муса) — библейски пророк, религиозен водач, законодател и основател на юдаизма. Той повежда Великия изход — бягството на евреите от Египет, което го прави най-важният пророк в юдаизма и една от най-влиятелните личности в еврейската история. Исляма и християнството също го считат за пророк, както и други религиозни течения.

На Моисей се приписва авторството на Петокнижието — първата основна част от Библията. — Бел. devira ↑

[8] Това събитие се описва в Библията, кн. „Изход“. Господ заръчва на Мойсей и Аарон да разговарят с фараона за освобождаването на израелския народ. Известно е, че Мойсей е имал говорен дефект (заеквал) (Изх.4:10), поради това брат му Аарон е бил поставен от Бог за говорител (Изх. 4:14). Сцената, описана там (Изх.7:10–12), където действащо лице е Аарон. ↑

ГЕНЕТИЧНИЯТ КОД

Анастасия говореше с увлечение. Ту радостно, ту огорчено тя разказваше какво е било някога на Земята. На някои неща вярвах, на други — не особено. И след завръщането си поисках да узная за възможностите на човека да задържа в паметта си информацията за събитията не само от момента на раждането си, но и от момента на раждането на предците си, дори и нещо повече, от момента на сътворението на първия човек. Няколко пъти учени и специалисти се събираха за обсъждане на този въпрос и тук ще цитирам извадки от отделни техни изказвания на организираната кръглата маса, отнасящи се до него.

„За мнозина ще бъде странно твърдението, че битовите предмети пазят информация за човека. Но ако вие покажете касета с магнетофонен запис на човек, който никога не е виждал, не е чувал за възможностите на магнетофона и му кажете, че на касетата са записани вашият глас, вашата реч и той би могъл да я прослуша, когато поиска — след година или след десет години, този човек няма да ви повярва. Той ще си мисли, че сте някакъв мистификатор. Но за нас фактът на запис и възпроизвеждане е най-обикновено явление. Искам да кажа, че нещо, което ни се струва необичайно, за други може да бъде най-просто и естествено.“

„Ако се вземе за основа фактът, че човекът засега не е изобретил нищо по-съществено и по-съвършено от природата, то съществуването на лъча на Анастасия, с помощта на който тя може да вижда от разстояние, се потвърждава от радиотелефона и телевизора. Нещо повече, струва ми се, че онези природни явления, които тя

използва, са по-съвършено претворяване на това, което ние изкуствено изобразяваме, да кажем съвременния телевизор и радиотелефон.“

„Паметта на един човек едва съхранява събитията отпреди половин година. Друг пази в паметта си и може да разкаже за събитията от своето детство. Но ми се струва, че това не са пределните възможности на човешката памет.“

„Мисля, че малко учени биха отрекли, че генетичният код на човека съхранява в себе си първичната информация милиони години. Възможно е събирането и на допълнителна, наречена странична, информация по време на живота и предаването ѝ на следващите поколения. На всички ни са известни изразите «това е наследствено», «предава се по наследство», те свидетелстват именно за това. Способността на Анастасия да възпроизвежда картини за случилото се с човечеството милиони или милиарди години назад са теоретически възможни и обясними. Нещо повече, те могат да бъдат най-точни в зависимост от това, в каква степен са отдалечени от нашата действителност. Мисля, че паметта на Анастасия не се различава от паметта на много други хора. По-точно казано, информацията, заложена в нейния генетичен код, не е повече отколкото във всеки друг човек. Разликата се състои в това, че тя има способността да я «извлича», да я възпроизвежда напълно, а ние — частично.“

* * *

Тези и други изказвания на специалистите някак си ме убедиха, че Анастасия може да казва Истината за миналото. Особено ми хареса примера с магнетофонната лента. Но учените, поканени на кръглата маса, не можаха да обяснят следното явление: по какъв начин Анастасия може да разполага с информация не само за живота на

земните цивилизации, но и за живота на цивилизациите в други светове и галактики. Още повече, че тя не само говори за тях, но, и както ми се струва, дори може и да им влияе. Ще се опитам да разкажа за всичко поред. Може би някой, макар и само теоретически, ще успее да обясни нейните способности; да разбере дали те са присъщи, или не, за останалите хора. Самата Анастасия се опитваше да обясни как и по какъв начин знае за тях, по обясненията ѝ не са съвсем разбираеми.

Е, в общи линии ще се опитам да разкажа поред за следната ситуация.

КЪДЕ ОТИВАМЕ В СЪНЯ СИ

В разказа на Анастасия за земните цивилизации няколко пъти имаше фрази за съществуването на живот в другите галактики на Вселената, на други планети. И изведнъж това ме заинтересува толкова силно, че слушайки разказа ѝ за миналото на човечеството, си мислех само за това, как ли е устроен животът там, на другите планети.

Вероятно Анастасия е забелязала, че вниманието ми към разказа ѝ съвсем е охладняло и замълча. Аз също мълчах, защото си мислех как да я накарам да разкаже повече и по-точно за живота на извънземните цивилизации. Разбира се, можех и направо да я попитам, но в такива случаи тя винаги става някак объркана и смутена, че не може да обясни защо знае това, което за другите е неизвестно. И освен това ми се струваше, че желанието ѝ да не се откроява сред другите хора със своите необикновени способности, не ѝ дава възможност да говори за всичко. Започнах да забелязвам, че тя се притеснява от неспособността си да обясни механизма на някои явления. Така и стана, когато я попитах направо:

— Кажи, Анастасия, можеш ли да се телепортираш в пространството? Да пренасяш тялото си от едно място на друго?

— Защо ме питаш за това, Владимире?

— Първо ми отговори конкретно, можеш ли, или не?

— Владимире, такава възможност съществува при всички хора. Но не съм убедена, че ще успея да ти обясня колко е естествен този процес. Ти отново ще се отдалечиш от мен, ще ме сметнеш за вещица. Ще ти стане неприятно да бъдеш с мен.

— Значи можеш?

— Мога — позабави отговора си Анастасия и наведе очи.

— Тогава ми демонстрирай, покажи как става това.

— Може би е по-добре да се опитам първо да ти обясня.

— Не, Анастасия, първо ми покажи. Винаги е по-интересно да гледаш, отколкото да слушаш. След това ще ми обясниш.

Анастасия се изправи, вгълби се в себе си, затвори очите. Леко се напрегна и изчезна. Аз смаяно се огледах наоколо. Даже опипах мястото, на което тя току-що стоеше. На него имаше само леко стъпкана трева, но Анастасия я нямаше. Видях я да стои изправена на другия край на езерото. Гледах я и мълчах. Тя извика:

— Да плувам ли към теб или отново...

— Отново — отговорих аз и без да мигам, за да не изпусна нещо, загледах фигурата на Анастасия, стояща на отсрещния бряг на малкото езеро. Изведнъж тя изчезна. Разтвори се. Дори и дим не остана на мястото, където беше. Аз продължавах да гледам, без да мигам.

— Аз съм тук, Владимире, — се чу до мене гласът на Анастасия.

Тя отново стоеше на един метър от мен. Отдалечих се малко от нея и седнах на тревата, като се стараех да не показвам вълнението и учудването си. Не знам защо си помислих: „Ами ако изведнъж ѝ хрумне да разтвори тялото ми, а после да не го събере отново.“

— Само притежателят на тялото може да го разтвори напълно и да го разцепи на атоми. Това е достъпно само за човека, Владимире, — първа заговори Анастасия.

Беше ми ясно: сега първата ѝ работа ще бъде да доказва, че тя е човек. За да не си губи време, казах:

— Ясно, че само за човека. Но не за всеки човек.

— Не за всеки. Трябва да...

— Знам какво ще кажеш: „Трябва да са чисти помислите.“

— Да. Помислите и освен това бързо и образно да мисли, детайлно и конкретно да си представя себе си, своето тяло и да има желание и силна воля, вяра в себе си...

— Не ми обяснявай, Анастасия. Не се старай напразно. По-добре кажи навсякъде ли можеш да пренесеш тялото си?

— Мога на всяко място, но правя това много рядко. Много е опасно на кое да е... А и няма необходимост от това. Защо да се премества тялото? Може по друг начин...

— Защо да е опасно?

— Трябва много точно да си представиш мястото, където искаш да преместиш тялото си.

— И, ако не си го представиш точно, какво може да стане?

— То може да загине.

— От какво?

— Да кажем, че искаш да преместиш тялото си на дъното на океана. Ще го преместиш, а налягането на водата ще го смачка или пък ще се задавиш. В града можеш да попаднеш пред идващата по платното на улицата кола и тя да те удари, да те осакати.

— А на друга планета човек може ли да премести тялото си?

— Разстоянието не играе никаква роля. То ще се премести на онова място, което му покаже своята мисъл. Нали първо мисълта ти отива на желаното място. Тя оформя, събира отново твоето тяло, разтворено по-рано в пространството.

— А за да се разтвори тялото, за какво трябва да се мисли в този момент?

— Да си представиш цялата му материя до най-малкия атом и ядрото му, да видиш как в ядрото частичките външно създават хаотично движение и да ги разтвориш мислено в пространството. После в предишната последователност трябва да събереш външното, хаотичното движение в ядрото, като го възпроизведеш много точно. Всичко е много просто. Като детска игра.

— Но може да се случи на другата планета да няма атмосфера подходяща за дишане?

— Затова ти казвам, че е опасно да се преместваш необмислено, необходимо да се предвиди всичко.

— Значи няма да стане на друга планета?

— Ще стане. Част от обкръжаващата атмосфера също може да се премести и тялото да живее известно време в нея. Но най-добре е без истинска необходимост тялото да не се мести. В повечето случаи е достатъчно да се гледа от разстояние с лъча или да се мести само второто, нематериалното „аз“.

— Невероятно! Трудно е да се повярва, че някога това е могъл да прави всеки човек.

— Защо „някога“? Второто „аз“ на човека и сега може да се мести свободно и се мести. Само че хората не му поставят никакви задачи. Не определят цели.

— При кого, при кои хора, кога се мести то?

— Сега основно това става, когато човек спи. Може да се направи и при бодърствуване, но поради всекидневните грижи, всевъзможни догми и разни измислени проблеми хората все повече

губят способността си да управляват себе си. Губят способността си да мислят достатъчно образно.

— Може би защото не е интересно да пътешестваш без тяло?

— Защо смяташ така? Крайният резултат често може да бъде един и същ за усещанията.

— Ако резултатът е един и същ, хората не биха влачили телата си да пътешестват в различните страни. У нас сега туристическият бизнес е много доходна работа. А и не ми е ясно за второто „аз“ на човека. Ако тялото не е било някъде, значи и човекът не е бил там. Всичко е просто и ясно.

— Не прави прибързани изводи, Владимире. Аз ще ти дам три различни примера, различни ситуации. А ти се опитай да отговориш на въпроса, в кой от трите е бил на пътешествие условният човек.

— Давай, ще отговоря. Казвай сега.

— Ето първият. Представи си, че ти спиш или друг човек дълбоко спи. Слагат го на носилка. Така спящ го превозват до самолет, качват го и го прехвърлят в град в друга страна. Например от Москва в Йерусалим. Там превозват спящия по главната улица, внасят го в храм, а след това по същия път го връщат обратно и го поставят на предишното му място. Как смяташ бил ли е човекът москвичанин в Йерусалим?

— Първо ми разкажи за другите два случая.

— Добре. Другият отишъл сам в Йерусалим, минал по главната улица, постоял малко в храма и се върнал.

— А третият?

— Той тялом си останал вкъщи. Но притежавал способността да си представя всичко от разстояние. Като на сън той се разхождал из града. Бил в храма, ходил още някъде, а после все така мислено се върнал към предишната си работа. Как смяташ, според тебе кой е бил в Йерусалим?

— Истински от тях е бил един. Това е човекът, който сам е заминал на пътешествие и сам е видял всичко.

— Нека е така, но какво е дало посещението в крайна сметка всекиму от тях?

— На първия то нищо не е дало. Вторият би могъл да разкаже, каквото е видял. А третият... Третият вероятно също би могъл да

разкаже, но той може да сбърка, защото ще разказва това, което е видял на сън, а сънят може да се размине много с действителността.

— Но сънят като явление е също действителност.

— Да, сънят съществува като явление. Нека също да е действителност, но към какво ме водиш?

— Към това, че ти вероятно няма да отречеш, че човек винаги е способен да съедини или да допре една до друга две съществуващи действителности.

— Знам какво искаш да кажеш. Искаш да кажеш, че сънят може да се подчини и да се насочи накъдето искаш.

— Да.

— Но с помощта на какво може да стане това нещо?

— С енергията на мисълта и със способността да я освобождаваш да прониква в образи, в която и да е действителност.

— И какво? Тогава тя запечатва всичко в другата държава като кинокамера, така ли?

— Отлично, нека кинокамерата да бъде примитивно потвърждение за това. Значи ти направи извода, Владимире, че невинаги възниква необходимостта да местим материалното си тяло, за да почувстваме какво става в някой далечен край?

— Може би, но невинаги. За какво започна да ми говориш това? Какво доказваш?

— Когато ти заговори за други светове, разбрах, че ще поискаш, ще ме молиш да ти ги покажа. Искам да изпълня молбата ти, без да подлагам на риск твоето тяло.

— Правилно си разбрала, Анастасия. Аз действително исках да те помоля за това. Значи, все пак има живот на другите планети? Ех, интересно е да ги погледна!

— Каква планета искаш да си избереш за своята екскурзия?

— А те много ли са, тези обитаемите?

— Много са, но по-интересно от многообразието на Земята не съществува.

— Все пак, какъв е там животът? Как е възникнал?

— Щом Земята се появила като Божествено творение, в много същности вселенски пламнало желание това творение чудесно да повторят. Те искали да създадат творение свое в други светове, използвайки планети, подходящи затова, по тяхно мнение.

Сътворявали, но в хармония живот на земния подобен никой не успял да сътвори. Планета има във Вселената, където мравките над всичко преобладават. Мравките с други форми на живот се хранят. Когато няма с какво да се нахранят, изяждат себе си, загиват. А същността, създала този живот, отново се опитва творението свое да повтори, но по-добро съвсем не става то. И до днес никой не е успял да съедини в хармония всичко там съществуващо.

Има и планети, където същности са се опитвали и се опитват подобен на земния растителен свят да създадат. И го създават. Там дървета, храсти и треви растат, но техните създания умират всеки път, когато пълното съзряване достигнат. Никоя вселенска същност не успява да разгадае тайната на възпроизводството. Те са като днешния човек. Човекът сам е създал хиляди изкуствени неща. Но всички негови творения самите себе си не могат да повторят. Те се чупят, гният, остаряват и искат грижи непрекъснати за себе си. Голяма част от хората са се превърнали в роби на собствените си творения. Само Божиите творения способни са самите себе си да възпроизвеждат, в хармония с цялото многообразие велико да живеят.

— Анастасия, а има ли планети във Вселената, където съществата както човека от техника разбират?

— Да, има, Владимире. Тази планета е шест пъти по-голяма от Земята. На нея живеят същества външно подобни на човека. И техниката им изкуствена по съвършенство е много по-напред от земната. Животът на планетата е създаден от вселенска същност, която счита себе си богоподобна и се стреми към превъзходство над Божествените твари.

— Кажи, а те ли са в „чиниите“, в космическите кораби, които долитат до Земята?

— Да. Те вече неведнъж са се опитвали да влязат в контакт с жителите на Земята. Но техните контакти за Земята са...

— Не, почакай. Ти можеш ли някога мен, или моето второ „аз“, да пренесеш за малко на онази планета?

— Да, мога.

— Пренеси ме тогава.

Анастасия ме помоли да легна на тревата и да се отпусна, да разтворя ръцете си встрани. Тя сложи дланта си върху моята и след известно време започнах да потъвам в нещо като сън. Казвам „нещо“,

защото това заспиване беше необичайно. Тялото ми отначало все повече се отпускате. Престанах да го усещам, но прекрасно виждах и чувах всичко, което ме обкръжаваше — и птиците, и шумоленето на листата. А после очите ми се затвориха и потънах в сън. Но и досега не съм в състояние да разбера, какво и как се случи с мен по-нататък. Ако предположим, че с помощта на Анастасия съм заспал и съм сънувал, то по пълнотата на усещанията и яснотата на осъзнаването на всичко видяно, не мога да сравня този сън с обичайния човешки сън.

ДРУГИТЕ СВЕТОВЕ

Аз видях друг свят, друга планета. Ясно и в детайли запомних всичко, което се случи на нея, и в същото време в съзнанието ми и до днес има усещане, че да се види такова нещо е невъзможно. Представете ли си, умът и съзнанието ми говорят, че такова нещо не е възможно да се види, а те — виденията и картините — до ден-днешен са в мене. И ето, опитвам се да ви ги опиша.

Стоях на почва, подобна на земната. Наоколо нямаше никаква растителност. Казвам — „стоях“, а може ли да се изразя така — трудно е да се каже. Нямах нито крака, нито ръце, нито тяло и в същото време ми се струваше, че усещам стъпалата си, а през каменистата неравна повърхност, подметките.

Наоколо, докъдето ми стигаше погледа, върху почвата се издигаха машини, подобни на метални яйца и квадратни кубове. Казвам „машини“, защото най-близката до мен леко бръмчеше. От всяка машина в почвата влизаха много и различни по дебелина маркучи. Някои от тях леко потрепваха, сякаш през тях преминаваше нещо изсмукано от почвата, а други бяха в спокойно състояние. Наоколо нямаше никакви живи същества. Изведнъж видях, че на едната странична плоскост на странния механизъм се разтвори като врата две крила и от тях бавно изплува някакъв диск, подобен на този, който мятат спортистите, но много по-голям. Диаметърът на диска беше приблизително около четиридесет и пет метра. Той увисна във въздуха и се завъртя, спусна се малко по-надолу и после излетя, като премина съвсем безшумно над мен. Другите механизми, които бяха по-далеч, правеха същото. Още няколко диска прелетяха един след друг над мен. И отново — пустота. Чуваше се само бръмченето и пукота на странните механизми. Околният пейзаж предизвикваше интерес, но повече плашеше със своята безжизненост.

Не се страхувай от нищо, Владимире, — чух изведнъж гласа на Анастасия и му се зарадвах.

— Къде си, Анастасия?

— До теб. Ние сме невидими, Владимире. Сега тук присъстват нашите чувства, усещания, разумът и всички невидими енергии. Присъстваме тук без материалните си тела. Никой не може нищо да ни направи. Можем да се страхуваме само от себе си, от последствията на собствените ни усещания.

— Какви могат да бъдат последствията?

— Психически. Все едно, че временно полудяваш.

— Да полудея?

— Да, само временно, случва се за месец-два виденията да безпокоят ума и съзнанието на човека. Но ти не се страхувай, не те застрашава нищо. Ще издържиш. И тук не се страхувай от нищо, повярвай ми и разбери, Владимире, ти си тук, но за тях теб те няма. Сега ние сме невидими и всепроникващи.

— Аз не се страхувам. По-добре ми кажи, Анастасия, какви са тези машини, които бръмчат наоколо? За какво са?

— Всяка от яйцевидните машини е завод. Именно те произвеждат летящите „чинии“, които толкова те интересуват.

— А кой обслужва, кой управлява тези заводи?

— Никой. Те от самото начало са програмирани за производството на определено изделие. По тръбите, които отиват в недрата, се всмуква определено количество от необходимите суровини. В малки камери става топенето, щамповането, монтажът и навън излиза напълно готово изделие.

Такъв завод е много по-рационален, от който и да е земен. Отпадъци от неговата работа почти няма. Не е необходимо да се занимаваш с транспортирането на суровините от далечни места. Не е необходимо да се пренасят отделните детайли за монтажа. Целият процес до получаването на готовия продукт се извършва на едно място.

— Потресаващо! Ех и ние да имаме такова нещо! А кой управлява новата летяща чиния? Видях, че всички те летят в една и съща посока.

— Никой не я управлява. Тя сама лети към мястото за складиране.

— Невероятно! Направо като живо същество.

— Точно в това няма нищо невероятно даже и за земните технологии. Нали и на Земята има безпилотни самолети и ракети.

— Но нали на Земята те все пак се управляват от хора.

— Отдавна на Земята има и такива ракети, които са програмирани предварително за определена цел. Достатъчно е да натиснеш копчето „пуск“, ракетата сама стартира и полита към определена цел.

— Може и да има. И всъщност какво ли се учудвам толкова.

— Ако се позамислиш, може и да не се учудваш много. Само че в сравнение със земните технологии тук има значителен прогрес. Тези заводи, Владимире, са многофункционални. Те могат да произвеждат много неща: като се почне от хранителни продукти и се стигне до мощни оръжия.

— А от какво правят хранителните продукти? Тук нищо не расте.

— В недрата има всичко. Машината избира и извлича по тръбите необходимите сокове, пресова ги в гранули. В тях се съдържат всички вещества, необходими за обезпечаване на живота на тялото.

— А самата тази дяволия с какво се храни, кой ѝ подава електроенергия? Не се виждат никакви проводници.

— Тя и енергията си произвежда сама, като използва всичко, което е наоколо.

— Я гледай ти колко е умна! По-умна от човека.

— Изобщо не е по-умна от човека. Та това е просто машина. Тя се подчинява на зададената ѝ програма и се препрограмира много лесно. Искаш ли да ти покажа как се прави това?

— Искам.

— Хайде да се преместим по-наблизо.

Ние застанахме на един метър от корпуса на огромния като девет етажно здание механизъм. Пращенето на машината се чуваше по-ясно. Множество гъвкави тръби като пипалца отиваха в недрата и шаваха. Повърхността на корпуса не беше съвсем гладка. Видях окръжност с диаметър приблизително един метър, гъсто покрита с малки проводници, като власинки. Те се движеха, всеки сам за себе си.

— Това е антена на сканиращото устройство. Тя улавя енергийните импулси на мозъка, които се използват за съставяне на програмата, способна да изпълни получената задача. Ако твоят мозък съумее да моделира някаква вещ, машината ще трябва да я произведе.

— Всякаква вещ ли?

— Всякаква, която би могъл да построиш с мислите си.

— Дори и всякакъв автомобил ли?

— Разбира се.

— И още сега ли мога да опитам?

— Да. Премести се по-близо до приемника и отначало мислено накарай антената да се насочи с всичките си власинки към теб. Щом това стане, започни да си представяш това, което желаш.

Аз стоях до власинките на антената и, изгаряйки от любопитство, мислено, както казваше Анастасия, пожелах всички власинки да ме слушат. И те първо се обърнаха към мен, после всичките трепвайки, насочиха крайчетата си към невидимата ми глава и замряха. Сега трябваше да си представя някаква вещ.

Не знам защо, но започнах да си представям „Жигули“, модел седем — автомобила, който имах в Новосибирск. Опитах се да си представя всичко в детайли: стъклата, капака, бронята, цвета и даже номера. Изобщо всичко дълго време си представях. Когато ми омръзна, се отдалечих назад. Грамадната машина забръмча по-силно от обичайното.

— Ще трябва да почакаме — обясни Анастасия. — Сега тя демонтира недовършеното изделие и съставя програма за изпълнение на твоя замисъл.

— Дълго ли ще чакаме?

— Мисля, че няма да чакаме дълго.

Ние се разходихме до другите машини. Когато разглеждах разноцветните камъни под краката си, гласът на Анастасия ми съобщи:

— Мисля, че изработването на помисленото от тебе е завършено. Хайде да видим, как тя се е справила със задачата.

Преместихме се до познатата машина и зачакахме. След известно време вратите ѝ се отвориха и по гладката стълба се спусна кола „Жигули“. Пред мене стоеше един урод. Първо, имаше само една врата — тази от страна на шофьора. Вместо задни седалки се мотаеха проводници и парчета гума. Аз обиколих или се преместих около изделието. То в никакъв случай не можеше да се нарече автомобил.

От дясната страна нямаше две колелета. Преден номер и капак също нямаше. Изглежда, че капакът не се отваряше — той беше едно цяло с каросерията. Изобщо уникалният завод не беше изработил автомобил, а някаква таратайка с неясно предназначение.

И аз казах:

— Ама че изделие произведе чуждопланетното предприятие. За такова нещо на Земята могат да уволнят всички конструктори и инженери.

В отговор се чу смехът на Анастасия, а после гласът ѝ каза:

— Разбира се, че могат да ги уволнят. Но в дадения случай, Владимире, ти си конструкторът и виждаш плода на своята конструкция.

— Аз исках нормален съвременен автомобил, а тя какво изплю.

— Не е достатъчно да искаш. Необходимо е всичко да си представиш в най-дребни детайли. Ти дори не си моделирал във въображението си вратите за пътниците, помислил си само за твоята врата. И колела ти си представил само от твоята страна. Домързяло те е да ги направиш от другата страна. Мисля, че не си помислил и за двигателя.

— Не съм.

— Значи в конструкцията няма и двигател. Защо се сърдиш тогава на изпълнителя, като си му дал незавършена програма?

Изведнъж почувствах и видях приближаващите се към нас три летателни апарата. „Трябва да изчезваме“, ми мина през ума, но гласът на Анастасия ме успокои:

— Те няма да ни забележат и няма да ни почувстват, Владимире. При тях е постъпила информация за авария в завода. Вероятно сега ще почнат да разследват. Можем спокойно да наблюдаваме живите обитатели на тази планета.

От трите малки летателни апарата излязоха пет извънземни... Те много приличаха на земни хора. Не само приличаха, а всичко беше както при хората. Бяха с добро телосложение. Никакво прегърбване, атлетичните им тела държаха гордо изправените им красиви глави. На главите им имаше коса, на лицето — вежди, а единият имаше прилежно подстригани мустаци. Бяха облечени в тънки, плътно прилепнали към тялото разноцветни комбинезони.

Извънземните се приближиха към автомобила, направен от завода, или по-точно към подобие то на земния автомобил. Стояха до него и мълчаха, гледаха без емоции. „Сигурно съобразяват“ — си помислих.

От групата се отдели най-младият русокос мъж и се приближи към вратата на автомобила. Опита се да я отвори. Вратата не

поддаваше. Вероятно бе заяла ключалката. Следващите му действия бяха съвсем земни и затова много ми харесаха. Русокосият удари с длан по вратата на мястото на ключалката, още веднъж дръпна по-силно дръжката и вратата се отвори. Той седна на шофьорската седалка, хвана волана и започна внимателно да разглежда приборите на панела.

„Юнак — си помислих си, — умник.“ И в потвърждение на своето заключение чух гласа на Анастасия:

— Това е много изявен учен според техните мерки, Владимире. При него мисълта работи много бързо и рационално в техническо направление. Освен това той изучава бита на няколко планети, включително и на Земята. Името му е подобно на земните — Аркаан се казва.

— А защо на лицето му няма учудване от това, че заводът им е произвел нещо, което не би следвало да направи?

— Чувства, емоции обитателите на тази планета почти нямат. Техният ум работи рационално и гладко, без да се подлага на емоционални изблици или отклонения от поставената цел.

Русокосият излезе от колата и издаде звуци, подобни на Морзовата азбука. От групата се отдели възрастен извънземен, застана до антената, до която по-рано бях застанал аз. После всички седнаха в летателните апарати и изчезнаха.

Заводът, който произведе колата по мой проект, отново забръмча. Неговите тръби — пипала излизаха от почвата и се насочваха към най-близкия подобен завод автомат, от който също се протягаха тръби — пипала. Когато всичките тръби се съединиха една след друга, Анастасия каза:

— Виждаш ли, те подадоха програма за самоунищожение. Всичките детайли на завода, който даде брак, ще бъдат претопени от другия завод и използвани в производството.

На мен ми стана малко мъчно за завода робот, с който създадохме несполучлив земен автомобил. Но нищо не можех да направя.

— Владимире, искаш ли да видиш бита на обитателите на тази планета?

— Да.

Ние се озовахме над град или над село на голямата планета. Докъдето стигаше погледът, селището се състоеше от множество цилиндрични съоръжения, подобни на съвременните небостъргачи. Те бяха разположени по множество окръжности. В центъра на всяка окръжност се намираше по-ниска конструкция, напояняща с нещо на земните дървета, дори и множеството им листа локатори бяха зелени. Анастасия потвърди, че тези изкуствени конструкции събират от недрата веществата, необходими за храненето на организма, които впоследствие се подават по тръбопроводи в жилището на всеки обитател на планетата. Разположените в центъра на окръжностите конструкции поддържат необходимата на планетата атмосфера.

Когато Анастасия предложи да посетим някое от жилищата, аз я попитах:

— А може ли да отидем в дома на русокосия извънземен, който седна в моята кола?

— Да — отвърна тя. — Той тъкмо сега ще се върне вкъщи.

Ние се озовахме почти на самия връх на единия от цилиндричните небостъргачи. В дома нямаше прозорци. Кръглите стени бяха оцветени на квадрати в меки тонове. В долната част на всеки квадрат имаше повдигаща се врата както в съвременните гаражи. От време на време от отворите в долната част на квадратите излизаше малък апарат, подобен на онези, които произвеждаше завода автомат, и летеше в своята посока. Излизаше, че във високия жилищен дом под всеки апартамент се намираше малък гараж за летателни апарати.

В сградата нямаше врати и асансьори. Всеки апартамент си имаше отделен вход направо от гаража. И както се изясни по-късно, с такъв апартамент разполагаше всеки жител на тази планета, достигнал определена възраст.

Самият апартамент отначало не ми хареса много. Когато след русокосия и ние се озовахме в дома му, отначало се учудих колко е беден и обикновен. Стаята, около тридесет квадратни метра, беше съвсем празна. Нещо повече, освен че в нея нямаше прозорци и преградни стени, не се намираха и най-необходимите мебели. На гладките стени в светли тонове нямаше нито един рафт или картина за украса.

— Да не би да е получил току-що апартамента си?

— Аркаан живее тук вече двадесет години. В апартамента му има всичко необходимо за отдих, развлечение и работа. То е монтирано в стените. Сега ще видиш сам.

Действително, щом русокосият извънземен се качи от гаража си, таванът и стените в стаята засветиха с мека светлина. Аркаан се обърна с лице към стената до входа, постави дланта си на повърхността ѝ и издаде звук. На стената се появи светец квадрат.

Анастасия коментираше всичко, което ставаше в апартамента:

— Сега компютърът идентифицира собственика на апартамента по линиите на ръката и специфичните нюанси в цвета на очите и формата им, сега го поздравява и съобщава времето на отсъствието му и необходимостта от проверка на физическото му състояние. Виждаш ли, Владимире, Аркаан сложи втората си ръка на пулта и дълбоко издиша, за да може компютърът да провери физическото му състояние. Проверката е завършена. На екрана се появи съобщение каква хранителна смес трябва да приеме Аркаан. И въпрос: С какво възнамеряваш да се занимаваш в близките три часа? Компютърът трябва да знае това, за да приготви съответната смес. Сега Аркаан поръчва смес, способна да активизира максимално неговата умствена дейността за близките три часа, след това смята да спи.

Компютърът не му препоръча да се занимава с активна умствена работа в продължение на три часа и му предложи да употреби състав, разчетен за активна работа в продължение на два часа и шестнадесет минути. Аркаан се съгласи с мнението на компютъра.

В стената се отвори малка ниша, от която Аркаан взе за дръжката някаква гъвкава тръба, изтегли края ѝ към устата си, пи или яде от него и отиде към противоположната стена. Нишата с тръбичката се затвори, екранът загасна, стената, до която току-що беше стоял извънземният, отново стана гладка и едноцветна.

„Брей, да му се не види — помислих си аз, — при такава техника отпада необходимостта от кухня с цялото ѝ оборудване: съдове, мебели, чистене. Че даже и необходимостта от жена, която умее да готви добре, също отпада. Не е необходимо да ходиш и до магазина. Наред с това компютърът ти проверява здравето и ти приготвя необходимата храна, дава ти всякакви препоръки. Интересно колко ли би струвал един такъв компютър, ако го изработят при нас на Земята?“

И веднага гласът на Анастасия съобщи:

— Що се отнася до разходите, по-евтино е да се оборудва всяко жилище с подобно устройство, отколкото да задръстваш кухнята с мебели и множество приспособления за приготвяне на храната. Те са много по-рационални във всичко от нас, земните жители. Но на Земята като цяло съществува много повече рационалност, отколкото при тях.

Аз не обърнах внимание на последната фраза на Анастасия. Заинтересувах ме следващите действия на Аркаан. Той продължаваше да командва чрез звуците и в стаята станаха следните събития.

От стената започна да се издува кресло. До креслото се отвори още една ниша, от която излезе масичка с някакъв полупрозрачен затворен съд, подобен на лабораторна колба. На противоположната стена на стаята засвети екран с диагонал около два и половина метра. На екрана седеше в кресло красива жена, облечена в комбинезон, прилепнал по тялото. Тя държеше в ръцете си съд, подобен на стоящия на масичката до Аркаан. Изображението на жената на екрана беше обемно, много по-добро, отколкото на нашите телевизори. Изглеждаше сякаш тя не е на екрана, а седи в стаята. Както обясни Анастасия, Аркаан и седящата срещу него жена, правели детето си:

— У обитателите на тази планета липсват достатъчно силни чувства и те не могат да встъпят в полова връзка както хората на Земята. Външно телата им не се различават от земните. Но отсъствието на чувства не им позволява да създават потомство по земния начин. В съдчета, които виждаш, се намират техни клетки и хормони. Мъжът и жената си представят какво биха искали да бъде тяхното бъдещо дете, неговата външност. Те мислено залагат в него информацията, която имат у себе си, обсъждат бъдещите му дейности. Този процес трае приблизително около три години според земното време. Щом сметнат, че процесът на формиране на детето е завършен, в специална лаборатория ще съединят съдържанието на двата съда, ще произведат детето и ще го отгледат в специално училище до навършване на пълнолетие. След това ще предоставят квартира на пълнолетния член на обществото и ще го включат в състава на някоя от работните групи.

Аркаан гледаше ту жената на екрана, ту стоящия пред него малък запечатан съд с течност. Внезапно вграденният в стената екран угасна, но извънземният, останал в креслото си, не откъсваше поглед от стоящото пред него съдче с частица от неговото бъдещо дете.

Противоположната стена замига с червени квадратчета. Извънземният се обърна настрани към стената, закри очите си с длани от мигащата светлина и склони още по-ниско главата си към своето съдче. От тавана вече тревожно замигаха нови квадратчета и триъгълничета от светлина.

— Даденото от компютъра време за бодърствуване вече изтече. Сега компютърът настойчиво напомня за необходимостта от сън — поясни Анастасия.

Но Аркаан наклони главата си още по-близо към своето съдче и притисна дланите на ръцете си към него.

Мигането на светлината, идващо от тавана и стената, се прекрати. Стаята започна да се пълни с някакъв газ, подобен на пара. Гласът на Анастасия прокоментира:

— Сега компютърът ще приспи Аркаан с газ за сън.

Главата на извънземния започна бавно да се накланя към масичката и скоро легна на нея, очите му се затвориха. Креслото започна да се изтегля напред, отдалечи се от стената и се превърна в легло. После креслото — легло се заклати от едната на другата страна и тялото, на вече спящия Аркаан падна в удобно ложе.

Аркаан спеше, като държеше в дланите си, притиснати към гърдите, своето малко съдче.

Още много неща могат да се разкажат за техническите новости в необикновения дом и на голямата планета като цяло. По думите на Анастасия за съобществото, живеещо на нея, не са опасни никакви набези отвън. Но не само това — с помощта на своите технически постижения те са способни да унищожат живота на всяка планета във Вселената. На всяка — освен на Земята.

— Защо? — я попитах. — Означава ли това, че нашите ракети, нашите оръжия са способни да отблъснат атаките им? — и получих следния отговор:

— Ракетите ни земни, Владимире, за тях не са опасни. Обществото на тази планета отдавна е изучило всичко, което е производно на взриворазширението. Известен им е и взривът на компресията.

— Какво означава взрив на компресията?

— Известно на Земята е, че две или повече вещества, съединени в мигновена реакция, разширявайки се, произвеждат взрив. Но има и

друга реакция при съприкосновението на две вещества. Газообразно вещество с обем от един кубически километър и повече дори в един миг може да се свие до грахово зърно и да се превърне в свръх твърд материал. Представи си снаряд или ракета, която е в такъв облак и се взривява, но едновременно на силата на взрива при разширението да противодейства друга сила, едновременно с това да стане и взривът на свиването, компресията. Тогава ти ще чуеш само едно пукване. Всичко в облака ще се превърне в камъче, което е с размер на грахово зърно. Земните ракети не са в състояние да преодолеят завесата от газообразни облаци.

В историята на Земята е имало две пришествия или нападения от тях. Сега се готви трето. Смятат, че настъпва отново най-благоприятният момент.

— Значи, ние не можем по никакъв начин да им се противопоставим, щом няма на Земята оръжия от техните по-силни.

— Човекът притежава оръжие и то се нарича „човешка мисъл“. И аз, дори сама, бих могла половината от тяхното оръжие например да превърна в прах и да го разпиля по Вселената. И ако се намерят и помощници, бихме могли заедно да ликвидираме всичките им оръжия. Но работата е там, че повечето хора и почти всички правителства на Земята ще възприемат нашествието като благодат.

— Как е възможно да се случи така, че нашествието и завладяването да се приемат за благо?

— Сега ще видиш. Ето, погледни центъра, който подготвя десант, за да покорят земните континенти.

ЦЕНТЪРЪТ ЗА ЗАВЛАДЯВАНЕТО

Разбира се, очаквах да видя междупланетна супер техника, способна да покори цялата планета. Но това, което се яви пред очите ми... Мисля, че нашите, американските и другите военни специалисти не предполагат с помощта на какво оръжие с лекота могат да бъдат покорени, уж защитените от тях, територии. Ето и вие, уважаеми читатели, се опитайте, преди да четете по-нататък, да си представите, как е оборудван чуждо планетния център по подготовка за завладяването на Земята. А после вижте как изглежда в действителност. Външно той е такъв:

Огромно квадратно помещение. На всяка от четирите страни в естествена големина се разполагат интериорите на нашите земни, родни парламенти. От едната страна са Държавната дума, кабинетът на нашия президент в Кремъл. На противоположната страна на залата са интериорите на американския парламент, кабинетът на президента в Белия дом. На другите две страни на залата са интериорите на държавните органи, както изглежда, на азиатските страни. На парламентарните кресла седяха нашите земни депутати, конгресмени и президенти. Отначало огледах нашите руски депутати. Те бяха точно копие на онези познати лица, които ми се е случвало да видя по телевизията. Само че седяха без да се движат, като мумии. Трудно може да се каже от какво бяха направени. Може да са били кукли, холограми или роботи, а може би нещо друго.

По средата на грамадната зала имаше подиум, на който седяха в кресла около петдесет извънземни. Те не бяха в своите всекидневни комбинезони, а в наши земни костюми и слушаха изказващия се пред тях. Вероятно той беше главен инструктор или някакъв друг началник.

Анастасия ми обясни, че наблюдавам една от десантните групи, която сега е в поредното си занятие по подготовка за взаимодействие със земните правителства. Те изучават най-разпространените земни езици и маниерите на поведение на хората в различни ситуации. Особено старателно се готвят за контакта си със земните правителства

и законодателни им органи, чрез които се надяват да повлияят на цялото население на Земята. Разговорната реч им се удава без особени усилия, но поради това, че при тях отсъстват някои чувства, способни да предизвикат външни емоции, за тях е много трудно да усвоят жестовите и мимиките на земните хора.

Освен това те никак не могат да разберат със своето рационално мислене логиката в системата за управление на земните държави. Въпреки че са привлечени най-добрите им умове и се използва най-съвършената техника на цивилизацията им, те така и не са успели да разгадаят например следната тайна: защо, въпреки наличната на Земята изчислителна техника и множеството специални научни учреждения на държавните законодателни органи не се предоставя информация за последствията от приеманите от тях решения. Те са убедени, че при наличие на определен аналитичен център, за който на Земята вече има всичко необходимо, може почти точно да се моделират обществените явления като резултат от цялата съвкупност от приемани решения. Но всеки член на земното правителство, всеки законодател е длъжен да действа самостоятелно при вземането на решения. Без да разполага с достатъчно информация, всеки член на правителството трябва да изпълнява функциите на мощен аналитичен център и при това да отчита последствията от поведението на своите колеги, врагове, приятели.

Освен това се смята за тайнствен и неразгадан за извънземните въпросът: защо земните хора не определят целта, която трябва да достигнат. Те се стремят към нещо, но към какво — това се държи в дълбока тайна. Изхождайки от днешните потребности на земните общества от хора, те са подготвили план за завладяване на земните континенти. Осъществяването на плана си те ще започнат с предложенията си към земните жители, направени чрез правителствата на различните страни. Техните предложения ще се приемат с радост.

Когато попитах Анастасия, защо е толкова сигурна в решенията на земните правителства, последва отговорът:

— Така е изчислил техният аналитичен център. Изводът на центъра е верен. Днешното ниво на съзнание на повечето земни хора е такова, че те ще оценят предложението от извънземните като проява на висша хуманност от страна на Космическия Разум.

— И що за предложения са това?

— Те са чудовищни, Владимире. Неприятно ми е да говоря за тях.

— Кажете поне за главните. Интересно е да се знае какви са тези чудовищни предложения, които с радост ще се приемат на Земята, на която и ти, и аз живеем.

— Извънземните планират отначало да направят малък десант, състоящ се от три летателни апарата, на територията на Русия. На обкръжилите ги военни ще съобщат за желанието си да се срещнат с правителствените кръгове за обсъждане на темата за сътрудничество. Те ще се представят на военните като пратеници на висшия Вселенски Разум и ще им демонстрират преимуществото на своята техника. След съвещанията във военните, научните и правителствените кръгове, приблизително след четиринадесет дни ще им бъде предложено да конкретизират предложенията си, но преди това да преминат на изследване с оглед на безопасността в общуването с тях.

Пришълците ще се съгласят и ще представят в писмен вид и на видеокасата своите предложения. Текстът ще бъде във вид много близък до съвременните официални документи и ще се характеризира с пределна простота.

Съдържанието на текста е приблизително такова:

„Ние, представителите на извънземната цивилизация, достигнала най-голямо техническо развитие в сравнение с другите разумни обитатели на Галактиката, смятаме хората от Земята за свои братя по разум.

Готови сме да споделим със земните общества своите знания в различни области на науката, социалното устройство на обществото, да предоставим технологиите си.

Ние молим да разгледате нашите предложения и да изберете най-приемливите от тях за усъвършенстване на живота на всеки човек от обществото.“

По-нататък се дават много конкретни предложения, същността на които се свежда до следното.

Пришълците предоставят своите технологии за осигуряване на всички жители на страната с хранителни смеси, бързо строителство на жилищни помещения за всеки човек, достигнал пълнолетие. Такива помещения, които ти вече вижда, но с по-малко функции. Те ще доставят в страната за пример своите мини заводи. Ще съвместят

заводите си със съществуващите земни, но след пет години всички земни технологии ще отпаднат. Ще ги заменят с технически порационалните. За всички желаещи ще се осигури работа. Но в допълнение към това абсолютно всеки жител на Земята трябва да даде необходимия минимум труд за обслужване на техниката.

Страната, сключила договор с пришълците, ще бъде защитена изцяло от военно нахлуване от страна на други държави. В обществото с ново социално устройство и технически обзаведен бит ще отсъства престъпността. В предоставеното ти жилище всичко ще реагира само на командите на твоя глас, с присъщия му тембър. Всеки ден преди употребата на храна домашният компютърът в твоя дом ще определя по очната ти ябълка състава на издишвания от теб въздух и други параметри на твоето физическо състояние и ще предписва съответния състав на хранителната смес.

Всеки компютър, вграден в индивидуалното жилище, ще бъде свързан с базовия. По този начин ще се фиксира местонахождението на всеки човек, неговото психическо и физическо състояние. Кое то и да е престъпление ще се разкрива с лекота с помощта на специална програма в основния компютър. Освен това ще отсъства социалната база, пораждаща престъпността.

В замяна на всичко това пришълците имат намерение да молят правителството да им се даде възможност да заселят представители на своята цивилизация в слабо населените региони — предимно в горите и право на замяна на индивидуалните градински парцели срещу построените от тях на високо техническо ниво жилища с пожизнено осигуряване на всички, които са готови да заменят своите поземлени участъци.

Правителствата се съгласяват, тъй като те ще смятат, че запазват пълната си власт. Редица духовни общества започват да проповядват, че пришълците са божии посланици, тъй като не отричат нито една от съществуващите на Земята религии. Религиозните лидери, които не вярват в тяхното божествено съвършенство, не са в състояние да им противостоят, тъй като мнозинството от населението на държавите, сключили договор, ги приема. Към сътрудничество с пришълците започват да се стремят и останалите страни. След девет години от момента на появяването им на континентите на Земята във всички страни започва стремително да се внедрява новият начин на живот, по

всички информационни канали се пропагандират все нови и нови постижения в техниката и социалната система. Мнозинството от населението прославя представителите на Космическия Разум като посъвършени братя по разум, като божества.

— И ненапразно ще ги прославят — казвам аз на Анастасия. — Няма нищо лошо в това, че на Земята няма да има войни и престъпления. И всеки ще има жилище, храна и работа.

— Владимире, нима не разбираш, че приемайки условията на извънземните, човечеството ще се откаже от своето нематериално, от Божественото „аз“. То само ще се убие. Ще останат само материалните тела.

И всеки човек, Владимире, все повече ще заприличва на биоробот. И всички земни деца ще се раждат биороботи.

— Но защо?

— Всички хора ще бъдат принудени да обслужват всекидневно онези механизми, които външно уж обслужват тях. И цялото човечество тогава ще попадне в капан, като замени своята свобода и свободата на своите деца за съвършенството на изкуствената техника. Интуитивно земните жители скоро ще усетят грешката си и ще започнат със самоубийство да приключват живота си.

— Странно. Какво би могло да им липсва?

— Свободата, творчеството и усещанията, които може да им представи само сътвореното с божествено творение.

— А ако парламентите, правителствата на различните страни не пожелаят да се съгласят с извънземните, какво ще стане тогава? Ще започнат ли те да унищожават човечеството?

— Тогава други пътища ще търсят умовете чуждоземни, за да закарат всички хора в капана. И няма смисъл човечеството да унищожават. Нали целта им е да разберат взаимовръзката на всичките земни творения и възпроизводството с каква сила се твори. Без човека нищо подобно не се извършва. Човекът е най-важното звено във веригата на хармонията на земното сътворение. Дори лъчите на слънцето са част от енергията и чувствата, възпроизведени от много хора. С днешното си съзнание хората на Земята не са опасни за пришълците. Дори и сега много от земните жители се стараят да им помагат.

— Как така? Кой сред нас са тези, които се стараят тъй за тях? Значи има и предатели сред хората? Нима работят те за тях?

— Работят. Но тези хора не са предатели. Неволно става тяхното посредничество, не е то злобно, нито преднамерено. Главната причина основно е в неверието в себе си и в съвършенството на Божиите творения.

— Каква е тук взаимовръзката?

— Проста е. Когато човек допусне мисълта, че той не е творение съвършено, когато изведнъж започне сам да си представя, че на другите планети живеят същества с по-силен разум, той сам с мисълта си ги подхранва. Човекът сам божествената своя сила принизява и сила дава на създанията небожествени. В едно комплекса от енергията, произвеждана от мислите и чувствата човешки, те дори са се научили да събират в комплекс единен и се гордеят с това. Погледни, ето пред група извънземни стои съд, в него свети течност, превръща се ту в газ, ту в твърдо тяло. По-силно от това оръжие, събрано в съдчето, те нямат. По-късно те ще разделят цялото му съдържание на малки части в плоски съдчета. Едната от стеничките ще бъде със специален отразител. Подобни устройства те ще окачат на гърдите си. Такива имат вече всички, които тук пред теб седят. Когато от това устройство лъча насочат към човека, у него се вселява страх и чувство за поклон и възхищение. Той може да парализира съзнанието, волята и тялото човешко. В този лъч мислите на много хора са заключени — мисли, че има някой по-силен от човека във Вселената. От човека — на Бога висшето творение! И тези мисли концентрирани срещу самите хора могат да се борят.

— Излиза, че ние силата сами им даваме, като ги превъзнасяме, от нас за по-умни.

— Да, така е. По-умни от нас, а значи по-умни и от Бога.

— Защо намесваш Бог?

— Ний всички сме Негови творения. Когато смятаме, че има в галактиките светове по-съвършени, така се подразбира, че ние сме самите по-несъвършени, несъвършени творения на Бога.

— Ама че работа! И много ли такава енергия има натрупана в извънземния свят?

— В съда, който пред теб стои, има достатъчно от нея, за да покори три четвърти от всички земни улове, да завладее чувствата

човешки. Те смятат, че това е достатъчно, че и отгоре. А после ще започне преклонението и от страна На цялата земна цивилизация. И ще се увеличи мощта им.

— Какво, нима не е възможно вече нищичко да се направи?

— Възможно е, ако се рискува неочаквано за тях. Пълният комплекс от човешки чувства, дори да е един, е винаги по-силен. Възможно е и мисълта човешка да се ускори до скорости изобщо непознати за онези, които не притежават чувства. И цялата енергия, събрана в съда, може да се неутрализира от енергията на друга мисъл, ако е по-ярка, по-уверена, по-съвършена.

— А ти, Анастасия, би ли могла да неутрализираш цялата енергия, която се съдържа в съда?

— Бих могла и да опитам, но трябва цялото си тяло тук да събера.

— Защо?

— Без тялото комплексът ми от чувства няма да е пълен. Човекът е по-силен с него от всички същности вселенски.

— Добре, тогава събери се цялата, за да разбиеш този съд.

— Сега ще се опитам нещо да направя, без да чупя съда.

И изведнъж пред себе си видях Анастасия в плът. На нея всичко беше както в гората — и блузката, че и полата. С босите си стъпала стоеше там на пода и тръгна без да бърза изведнъж към тези, които седяха пред съда със светещата течност. Те я видяха, но на лицата на безчувствените чужденци не се изобразиха никакви емоции. Седяха, без да мърдат само миг и след секунда се раздвижиха. Като че ли по нечия команда изведнъж те бързо всички станаха и всеки взе медальона си в ръце, имаха го на гърдите си. Тогава всички медальони пламнаха с лъчите си и се насочиха към вървяща към тях Анастасия.

Тя се спря, леко се олюля, направи малка крачка назад, отново спря, а после се усмихна, тупна с босия си крак и бавно, но уверено отново завървя напред.

Лъчите, идващи от медальоните на извънземните, ставаха все по-ярки, сливайки се в един върху Анастасия. Струваше ми се, че в един миг те могат да изпепелят изцяло дрехите ѝ. Но Анастасия продължаваше напред. И изведнъж тя протегна дланите си срещу лъчите. Отразилите се в тях лъчи, започнаха един след друг да гаснат, а след това изгаснаха и всичките.

Както и преди стояха извънземните, без да мърдат. Анастасия до съда се приближи, постави дланите си на стените му, поглади го с ръце и нещо му зашепна. И изведнъж течността в съда се разбушува, после светлината ѝ започна по мъничко да гасне и скоро стана слабо синкава на вид. Каквата е обикновената вода на Земята.

Анастасия се приближи към стоящата до стената, подобна на земен хладилник машина. Притисна дланта си до нея, прошепна ѝ нещо и от машината се посипаха в приповдигнатия край на блузката ѝ някакви квадратни цветни таблетки.

Тя се върна при онемелите извънземните и протегна дланта си с таблетките на крайния от тях. Извънземният помръдна, като че ли понечи да протегне ръката си, но веднага замря и настойчиво загледа към стоящия пред всички, вероятно техният ръководител. Анастасия постоя така с протегнатата ръка около половин минута. Приблизил се до ръководителя и му предложи таблетка. Той се поколеба, но след пауза взе таблетката и я сложи в устата си. Анастасия обиколи всички присъстващи и те спокойно взимаха от нея таблетките, дъвчеха ги или ги гълтаха. После тръгна към мен, но се спря на средата на пътя, обърна се към групата и им помахаша с ръка. Няколко от тях станаха от местата си и също ѝ помахаша в отговор. Когато се изравни с мене, Анастасия каза с уморен глас:

— Трябва да се връщаме. Те сега си взеха таблетките, които ускоряват мисълта. Нека се опитат да осмислят станалото.

И всичко свърши. Аз пак лежах на тревата в гората и сякаш се бях събудил след дълъг и дълбок сън. Като че ли беше изминало съвсем малко време, а тялото ми се струваше отпочинало като след здрав и дълбок сън. Но главата ми... Вътре като че ли всичко бушуваше. Сякаш мислите ми течеха едновременно в няколко посоки. Картините, видени на другата планета, останаха изцяло в мен. Какво ли беше — сън, а може би хипноза? Или пък всичко наведнъж — не беше ясно. В действителност да видя наяве планета друга, не Земята, за мене беше невъзможно да повярвам и аз попитах седящата до мен Анастасия:

— Какво беше това — сън или хипноза? Запомнил съм всичко и сега в главата ми е пълен хаос.

Тя в отговор ми каза:

— Владимире, сам прецени с каква сила бе пред теб видението от другата планета. Щом чувстваш, че въпросът те безпокои, тогава приеми, че само сън е било. Всичко това е без значение. Значението е в същността, в изводите и усещанията от видяното. Ти размисли над тях, а аз за малко ще се отделя.

— Да, ти върви, а аз ще поразмисля сам.

Когато останах сам, започнах да размислям върху видяното и, разбира се, реших, че съм видял някакъв сън под хипноза.

Но като направи няколко крачки, Анастасия изведнъж се обърна и пак дойде при мене, извади нещо от джобчето на блузката си и ми го протегна в разтворената си длан. Видях, там на дланта ѝ беше... — На дланта ѝ лежеше странна таблетка, каквато видях на другата планета.

— Вземи, Владимире, без страх можеш да я глътнеш. На онази планета, там, където бяхме ние, я правят от земни билки и треви. Тя ще ти помага за около петнадесет минути да ускориш мисълта си, за да успееш по-бързо да осмислиш всичко.

Аз взех малката таблетка от протегнатата ѝ ръка и щом Анастасия тръгна, я изядох.

ХОРА, ВЪРНЕТЕ СВОЯТА РОДИНА!

В самото начало диалогът с Анастасия за Родината не ми беше ясен. Дори и разсъжденията ѝ отначало ми се струваха ненормални. Но после... Аз и сега неволно си спомням за тях. Спомням си как на въпроса, какво трябва да се прави, за да няма нито междупланетни, нито земни войни при нас, да няма бандити, децата ни да бъдат здрави, да се раждат щастливи, тя отговори:

— На всички хора трябва да се даде съвет, Владимире: „Хора, върнете своята Родина.“

— „Върнете Родината си“ — може би сгреши, Анастасия, като каза така. Всички си имат Родина, но не всички живеят в нея. Не да си върнат Родината, а те да пристигнат в Родината си. Нали това искаше да кажеш?

— Владимире, не съм сбъркала. Родина нямат повечето хора, които сега живеят на планетата.

— Как така — нямат? Руснаците си имат Русия, англичаните — Англия. Нали все някъде са се родили, значи Родина ще се нарича тази страна, в която се е родил човекът.

— Ти смяташ, че Родината се измерва с границите, които някой е определил?

— Че с какво още? Така е прието. Всички държави си имат граници.

— Но ако нямаше граници, как, с какво би определил Родината си?

— С онова място, където съм се родил, град или село, а може би тогава цялата Земя за всички би била Родина.

— Земята би могла да бъде Родина за всекиго, който живее на нея, и всичко във Вселената би галило човека, но затова е необходимо да се съединят в единна точка всички планове на битието. Родина да се назове тази точка и да се сътвори на Любовта пространство в нея. Тогава всичко най-добро вселенско ще го докосва — пространството на твоята Родина. Чрез тази точка ти самият ще усещаш цялата

Вселена и ще владееш непреодолима сила. В световите други за това ще знаят. На теб ще ти служи всичко, както Бог — създателят ни, искал е това.

— Ти по-добре, Анастасия, говори по-просто, че нищичко аз не разбрах как тези планове на битието да се съединят, за точката, която Родина своя мога аз да нарека.

— Тогава разговорът ни с раждане трябва да започне.

— Нека да е от раждането. Но не говори просто ей така, а с днешното ни време свързвай всичко смислено. Например как виждаш, как си представяш създаването на семейството, раждането и възпитанието на децата в условията на сегашните ни дни. Как всичките деца щастливи да се раждат. Такава схема можеш ли да изградиш или да създадеш картина?

— Мога.

— Тогава говори. Но само моля те не за живота в гората и за неразбираемата наука на образността. Никой за нея и не знае, само ти...

Аз не успях да завърша фразата си. Като бурен поток в главата ми се понесоха сякаш не един, а множество въпроси. Ето най-важните: „Защо ми стана интересно да разбера какво ще каже отшелницата от тайгата за нашия живот? Откъде знае тя не само външните детайли на нашия живот, но и вътрешните преживявания на много хора? Какви са възможностите на тази неясна наука за образността?“ Не можех да седя. Станах и започнах да крача напред-назад. За да се поуспокоя и осъзная невероятното, за да я разбера, започнах сам да разсъждавам.

„Ето седи под кедъра спокойна млада жена. Без да бърза ту прокарва ръката си по тревата, ту внимателно гледа някаква буболечка, пълзяща по ръката ѝ, ту се замисля за дълго. Седи си в тайгата далеко от бурния живот на градовете и страните, от перипетиите всякакви, войните на цивилизованите светове. Какво от това, че знае в съвършенство тази наука за образността? Какво следва ако тя с нейна помощ може да влияе на хората? Да осъществява влияние върху обществото по-силно от правителствата, парламентите и многото духовни общности ли? Невероятно! Фантастично, но... Но има реални, конкретни факти, свидетелстващи за това. Невероятни факти! Но те съществуват в действителността“.

Тя ме научи в кратък срок да пиша книги. За това ѝ трябваха само три дни. Тя е тази, която ме засипва с несекващ поток от информация. Невероятно, но факт. Книгите и без реклама пресичат лесно границите на градове и държави. В тях е нейният образ. И неизвестно как, този образ влияе на хората и предизвиква творческите пориви в тях. Хиляди поетични строфи, стотици песни на бардовете са посветени на нейния образ. И тя знаеше прекрасно за това! Още в първата книга цитирах думите ѝ по този повод. Тогава все още нищо нямаше. Тогава думите ѝ ми се струваха бълнуване, фантастика. Но всичко стана точно така, както каза тя. И сега, когато пиша тези редове, станаха още невероятни събития.

През юли 1999 г. издателство „Проф-прес“ пуска от печат сборник от петстотин страници с писма и стихове на читателите. Сборникът излезе през месец юли, който се смята за „мъртъв сезон“. Но се случва невероятното: петнадесет хилядният тираж се изкупува за един месец.

Издават още петнадесет хиляди, но и те тутакси се разпродават. Това събитие не е така зрелищно в сравнение със сензациите, поднасяни от пресата, то изобщо излиза извън рамките на представите ни за сензация с изключителността на изводите си, произлизащи от нея. В тези изводи е трудно да повярваш. Трудно е да повярваш, че образът на Анастасия променя съзнанието на обществото.

Читателите изпитват потребност от действия. Хората в Русия и извън нейните предели самостоятелно организират читателски клубове и центрове, наричат ги с нейното име.

Новосибирският завод за медицински препарати произвежда кедровото масло, за което тя говореше. В малко селце в Новосибирска област местните жители възстановяват оборудването и се опитват да получат кедрово масло по нейната технология, помагат им от града.

Но тя точно за това говореше, че ще се възродят сибирските села, че децата ще започнат да се връщат при родителите си.

Тя пренасочва потока от поклонници от чуждите светини към родните. Само за последните две години повече от петдесет хиляди нейни читатели са посетили долмените в околността на Геленджик. Около забравените по-рано светини сега хората садят цветя и градини.

В различни градове се засаждат по нейния метод кедри и други растения.

С постановление на административния ръководител на Томска област е създадено предприятието „Сибирски диворасли“. От това предприятие са изпратени в Москва четири хиляди кедрови филизи.

За нея говорят учените. Нейният образ на жива самоосигуряваща се субстанция е този, който витае над Русия. Но само над Русия ли?

Жените в Казахстан събират пари за снимане на филм за Анастасия. Представяте ли си, казахските жени искат да има филм за сибирската отшелница!

Нейният образ повежда хората нанякъде. Накъде? С помощта на каква сила? Кой ѝ помага? Възможно е тя самата да владее някаква невероятна, неизвестна от по-рано сила. Но защо тя, както и преди остава на своята полянка и се занимава с някакви си буболечки?

Докато умниците разсъждават дали тя съществува, или не, тя просто действа. Проявлението на нейните действия може да се види, да се пипне, да се изпробва на вкус. Какво означава тази наука за образността?

Тези мисли тогава, в тайгата, малко ме плашеха. Искаше ми се по-бързо да ги опровергая или да се убедя в тях, но до мене беше само тя и можех да попитам само нея.

Сега ще я попитам. Тя не е способна да излъже... сега ще я попитам.

— Анастасия, кажи... кажи ми ти в съвършенство ли познаваш науката за образността? Владееш ли знанията на онези, древните жреци?

С вълнение чаках отговора ѝ, но без вълнение спокойният ѝ глас отвърна:

— Знам това, което прабаща ми на жреци древни е преподавал. И това, което жреците не са му позволявали да казва. И в допълнение сама съм се стремилa ново още да науча, да почувствам.

— Сега разбрах! Така и предполагах! Науката за образите ти от всички най-добре познаваш. И твойт образ е бил вече сътворен, когато ти пред хората застана. За много хора си богиня, добра горска фея и месия. Така пишат за тебе в писмата си читателите. Говореше ми, че горделивостта и егоизмът са грях голям, че искрено за всичко трябва да напиша. И аз като последният глупак недоразвит пред всичките застанах, а ти самата се възнесе над всички нас и знаеше преди това, че всичко тъй ще стане.

— Владимире, аз нищо не съм скривала от теб.

Анастасия стана от тревата, с отпуснати ръце застана срещу мен и гледайки ме в очите, продължи:

— Моят образ засега не е за всекиго ясен. Но онзи образ, другият, когато той пред хората застане, мой също ще остане. И моят образ подобен ще е на чистачка, която само паяжината от главното, най-важното премахва.

— Каква паяжина? Кажи по-ясно, Анастасия, какво желаеш още ти да сътвориш?

— Образа на Бога искам пред хората да съживя. Великата мечта на Бога за всекиго да стане разбираема. Стремленията Му всеки, който в Любов живее, да може да почувства. И още днес, в този живот щастлив може да бъде човекът. Тогава в Неговия Рай ще заживеят всичките деца на днешното ни поколение. Та аз не съм сама. Ти също не си сам. И Раят ще се появи като всеобщо сътворение.

— Постой, постой. Сега разбирам, — много учения пречупват твоите думи. Техните автори и последователи ще се нахвърлят не само върху теб, но и ще охулят мен. Защо са ми и тези проблеми? Няма да пиша всичко, което ще ми кажеш за Бога.

— Владимире, ти се изплаши само от предстоящата борба неизвестно с кого.

— Да, всичко ми е ясно. Ще се нахвърлят върху мен онези, които оглавяват религиозни общности и ще насъскват срещу мене последователи свои, фанатиците.

— Владимире, не се страхуваш ти от тях, а от самия себе си. Срамуваш се пред Бога да застанеш сам. Не вярваш в новия си начин на живот и смяташ, че не ще успееш да се промениш.

— Остави ме мен. Говоря ти за свещенослужителите. И без това много от тях реагират на твоите изказвания.

— И какво ти казват те?

— Различни неща говорят. Някои се изказват добре, други — обратното. Един православен свещеник от Украйна дойде при мене със своите енорияши, за да подкрепи твоите изказвания. Но той е селски свещеник.

— И какво от това, че свещеникът, който е дошъл при теб, е селски?

— Ами това, че има и други, по-високопоставени! На тях се подчиняват всички. Всичко от тях зависи.

— Но нали и те, високопоставените, някога също са служили в малки църкви.

— Това не е важно. Все едно, няма да пиша, докато някой от ръководството на сериозен храм... За какво ли ти говоря, нали ти самата можеш предварително всичко да предскажеш. Ето на, кажи ми кой ще се противопоставя и кой ще ти помага? И въобще дали ще се намери някой, поне един, който да започне да помага?

— Свещеник от какъв ранг ще може да те убеди по-смел да бъдеш Владимире?

— Не по-долу от настоятел или епископ. Можеш ли все пак да назовеш някого?

Тя се замисли само за миг, като че ли се вглеждаше във времето и едновременно в пространството. Тогава прозвуча невероятният ѝ отговор:

— Вече помогна римският папа Павел Йоан II, казвайки поновому думи за Бога — отговори Анастасия.

— Образите на Христос и Мохамед в пространството енергиите свои ще обединят, в едно ще се съединят с тях и други образи. Освен това ще се намери още и земен православен патриарх. Казаното от него през вековете, почитано ще бъде. Главно сред всичкото ще бъдат поривите вдъхновени на хора външно най-обикновени. За теб е важен земният им статут, но всъщност Истината на света е най-важната.

Замълча Анастасия, свеждайки очите си надолу. Сякаш внезапно нещо я обиди. Като че ли в гърлото я беше задушила буца, та тя преглътна и въздъхна. И тогаз добави:

— Прости ми, ако аз неразбираемо за твоята Душа говоря. Не става засега, но ще се постарая да бъда и по-ясна, и по-разбираема. Ти само разкажи на хората...

— За какво?

— За туй, което се стремят от тях да крият в продължение на хиляди години. За туй, че всеки може за миг един да влезе в първосъздадената Божия градина и заедно с Бога да създава съвместните, прекрасните творения.

Почувствах как расте вълнението в нея. И сам, не знам защо, се развълнувах и казах ѝ:

— Не се вълнувай, говори, Анастасия, може би все пак ще успея да разбера и тогава ще напиша.

А в това, което тя ми съобщи, пределна простота, конкретност имаше. И вече след това, като анализирах и си спомнях нейните слова, започнах да разбирам, че има смисъл някакъв, и то немалък: „Върнете, хора, своята Родина!“. А тогава, в гората, попитах пак Анастасия:

— Разбрах как всичкото ще става — щом ти с лекота такава за живот с хилядолетна давност можеш да разкажеш, това означава, че всичките трактати и учения, на хората ще можеш да разкриеш?

— Известни са ми всичките учения, които хората зовели са на поклонение.

— Всичките ли?

— Да, всичките.

— И водите ли можеш да преведеш изцяло?

— Мога, но защо да се губи време?

— Нима не искаш човечеството да узнае най-древните учения? Ти разкажи за тях, а аз ще ги опиша в книжките.

— И след това какво? Какъв ще бъде резултатът от това, какво ще стане с човечеството? Как смяташ?

— Как какво? Ще стане по-мъдро.

— Владимире, та точно в това е уловката на тъмните, че с множество учения стремят се да скрият те от човека главното. Поднасяйки в трактатите частица Истина на разума, те най-старателно отдалечават хората от главното.

— Защо тогава наричат мъдреци онези, които ни поднасят своите учения?

— Владимире, ако ми позволиш, ще ти разкажа притча. Хилядолетия назад в Тайните места шептейки, един на друг са я предавали тогавашните мъдреци. И много векове не я е чувал никой.

— Разкажи, щом смяташ, че притчата ще може нещичко да изясни.

ДВАМАТА БРАТЯ (ПРИТЧА)

Живеели съпрузи. В какви времена е било, това съвсем не е важно. Те дълго време нямали деца. В преклонна възраст раждала жената двамата си сина, близнаци двама, двама братя. А раждането било много тежко. Жената, родила двамата си сина и наскоро след това заминала в другия свят.

Бащата трябвало кърмачки да наема, стараел се той своите деца сам да отгледа. Успял до четиринадесетата година, но сам умрял, когато те били подкарали петнадесетата. Погребали децата своя татко и седнали в собата потънали в скръб двамата братя — близнаци. Появата им на света била с разлика от три минути и затова от двамата единият се смятал по-голям, а другия по-малък. След скръбното мълчание големият брат произнесъл:

— Умирайки баща ни своята мъка изрази, че на живота мъдростта с нас не е успял да сподели. Как ще живеем ние с тебе, братко мой, без мъдростта? Родът нещастен наш без мъдрост ще се продължава. Ще ни се надсмиват тези, които мъдрост са приели от своите бащи.

— Недей тъгува — казал младият на стария, — замислен често биваш ти, а може би пък времето така ще се разпореди, че в мислите си мъдрост ще познаеш. А аз ще правя всичко, което пожелаеш ти. И мога без да се замислям да живея, и пак приятно ще ми бъде. Радвай се на настъпващия ден и на залеза. Просто ще живея, ще се трудя в стопанството, а ти ще опознаваш мъдростта.

— Съгласен съм — отвърнал по-големият на малкия, — но не може мъдростта да опозная като си седя в дома. Тук я няма, тя тук от никого не е оставена и никой няма сам да ни я донесе. Но аз реших, нали съм по-големият, че сам съм длъжен за нас, за двама ни и за рода ни, през вековете що ще продължи, мъдростта цяла, която по света се пази, да открия. Да намеря и в дома ни да я донеса, на нас, на нашите потомци да я подаря. Ще взема всичко ценно, което имаме от нашите родители, света аз ще обиколя и на мъдреците мъдреци в различните

страни, науките им всички ще изуча, тогава в родния си дом ще се завърна.

— Ще бъде дълъг пътът ти, — съчувствайки тогава казал малкият му брат. — Ний кон си имаме, вземи го, каруцата и нея вземи. Натовари я с повече имущество, сложи храна, по-малко ще мизерстваш тъй по пътя. Аз вкъщи ще остана, да чакам тебе, мъдрия.

Задълго братята се разделили. Изминали години. От мъдрец към мъдрец, от храм в храм, ученията и на изток, и на запад, на север и на юг дълго братът опознавал. Великолепна памет имал той и остър ум, схващал бързо всичко и с лекота запомнял.

Около шестдесет години по-старият брат бродил по света, косата и брадата побелели. Умът му любознателен все странствал, изучавал мъдростта. Започнали да смятат за най-мъдър този странник побелял. И ученици следвали го на тълпи. На умове търсеци той проповядвал щедро мъдростта си. С възхищение го слушали и младите, и старите. Пред него славата вървяла, в селищата, по пътя му, за идването на великия мъдрец съобщавала.

На славата в ореола, с тълпа на ученици ревностни заобиколен, към селището, към дома, в който бил роден и откъдето като юноша петнадесетгодишен тръгнал и отсъствал години шестдесет, се приближавал старият мъдрец.

От селището тръгнали да го посрещнат всички хора и брат му като него побелял, ликувайки насреща му изтичал, глава склонил пред брата си мъдрец. В умиление той радостно прошепнал:

— Благослови ме, братко мой — мъдрец. Влез в наш'та къща, аз ще умия твоите нозе след пътя дълъг. В дома ни влез, мой братко мъдър, почини си.

С жест величествен мъдрецът заповядал на всичките си ученици да останат на хълма, на посрещачите там даровете да приемат, да водят мъдрите беседи. А той в дома си влязъл с малкия си брат. До масата в стаята просторна поседнал уморено побелелият величествен мъдрец. По-малкият му брат започнал с топлата вода краката му да мие и слушал думите на своя брат-мъдрец.

— Изпълних своя дълг. Учение познах на мъдреци велики и свое осъзнах. В дома ни ще се задържа за малко. Сега съдба ми е другите да уча. Но щом съм обещал да донеса вкъщи мъдростта, ще погостувам ден при тебе и обещаното аз ще изпълня — през това време най-мъдри

истини на тебе, братко, ще ти съобщя. И ето първата: всички хора трябва да живеят в градина най-прекрасна.

Изтривайки краката му с чистата, извезана красиво кърпа и шетайки наоколо, опитвал се по-малкият брат на по-големия да угоди и казвал:

— Опитай, пред теб на масата са плодовете от нашата градина, за теб събрал съм сам аз от най-добрите.

Прекрасни плодове разнообразни мъдрецът вкусвал в размисъл и продължавал:

— Необходимо е всеки човек на Земята сам да отгледа родово дърво. И след смъртта му дърво за потомците му в памет ще остане. То въздуха, потомците ще дишат, ще пречиства. А ние всички трябва въздух чист да дишаме.

Забързал се тогава малкият му брат, загрижено му казал:

— Прости ми, братко мъдър мой, че май забравих аз прозореца за тебе да отворя, та ти да дишаш въздух чист. — Той дръпнал малките перденца, прозореца отворил, продължил: — Подишай въздуха от двата кедъра. Аз ги посадах в годината, когато ти замина. Едната ямка за фиданката направих с моята лопатка, а втората — с твоята, с която през детството ни ти играеше.

Тогаз мъдрецът се загледал в дърветата замислено, а после проговорил:

— Велико чувство има — Любовта. Не всекиму е дадено живота си с Любов да изживее. Но има една велика мъдрост — към Любовта да се стреми е длъжен всеки ежедневно.

— О, колко мъдър си ти, братко мой по-старши! — възкликнал младият. — Велики мъдрости си опознал и аз пред тебе се обърквам и смущавам. Прости ми, дори с моята жена не съм те запознал — и той, обръщайки се към вратата, викнал: — Бабче, къде си ти, къщовнице моя?

— Да, тук съм, ето ме — показала се веселата бабичка, в чиния носейки все още парещата баничка. — Аз нещо с баничките се забавих.

Поставяйки на масата тогава баницата, веселата бабичка пред братята игриво смешен реверанс направила. Към брата, свой съпруг, се приближила и казала тогава шепнешком, но шепотът ѝ чул бил и от по-големия му брат:

— Мъжленце мое, извини ме, но ще си тръгна аз сега, ще трябва малко да полегна.

— Но как така, ти моето момиче, решила си да си почиваш изведнъж, та ние гост скъп тук си имаме, това е моят брат, а ти...

— Не аз, но нещо ми се вие свят и леко ми се гади.

— И от какво могло е такова нещо, грижовнице, с тебе да се случи?

— А може би виновният си ти, по всяка вероятност пак дете ще се роди — бабката през смях промълвила и избягала.

— Прости ми, братко — започнал да се извинява малкият смутено, — не знае тя на мъдростта цената, била е винаги такава веселячка и в старостта си пак такава си остана.

Мъдрецът все по-дълго в размисъл оставал. Но неговите мисли прекъснати били от шум на детски гласове. Чул ги мъдрецът и тогава казал:

— Към изучаване на мъдростта велика всеки сам е длъжен да се устреми. Децата си да възпитава, как щастливи те да бъдат и към всичко справедливи.

— Разкажи ми, братко мъдър, жадувам аз щастливи моите деца и внуци да направя. Ти виждаш, ето влязоха те, моите шумни внуци.

Две момченца на възраст не повече от шест и момиченце на около четири години стояли до вратата и спорели. Опитвайки се да ги усмири, по-малкият му брат побързал да им каже:

— По-бързичко ми казвайте какво е станало при вас, шумливи мои, и повече на нашата беседа не пречете.

— Ой — възкликнало по-малкото момче, — от един дядо двама дядовци са станали. А кой е нашият и кой не е, ний как да разберем?

— Та ето, нашето деденце седи, не е ли ясно?

И към по-младия от братята затичала се внучката, притиснала лицето към нозете му, подръпнала брадата му и зачуруликала:

— Деденце, деденце, при тебе бързах аз сама да ти покажа как вече се научих да танцувам, а братята ми за мен се залепиха. Единият с тебе иска да рисува, виждаш ли той тебешир, дъсчица е донесъл, а вторият носи свирка и дудук, той иска ти на тях да му посвириш. Деденце, деденце, но първа аз реших да дойда. На всички ти така кажи и ги отпрати.

— Не, аз първи тръгнах да рисувам. А после с мен реши да дойде брат ми, за да посвири тук със свирката си — обадил се тогава внукът с дъсчицата.

— Вие сте двама дядовци, вий отсъдете — чуруликала внучката, — кой от нас е тръгнал първи. Но така отсъдете, че аз да бъда първа, защото ще заплача иначе горчиво от обида.

С усмивка и тъга мъдрецът гледал внучетата. Той готвел отговора мъдър, напрягал бръчките на челото си, но нищичко не казвал.

Засуетил се малкият му брат, не дал възможност паузата да се удължи, взел от ръцете детски бързо свирката и, без да се замисля, казал:

— Предмет за спор изобщо няма. Танцувай, скокливке, красавице моя, а аз ще ти посвирия на дудук. Ще ми помогне, свирейки на свирката и милият ми малък музикант. А ти, художнико, ти рисувай това, което звуците на музика нарикуват, как балерината танцува нарикувай. Я бързичко да се захванем на работа сега.

По-младият брат подкарал на дудука мелодия прекрасна, весела, а внуците увлечени след него я повтаряли, изобразявайки любимите неща. И бъдещият музикант, известен със свирката си, се стараел да не изостава във великата мелодия. А като балерина малката подскачала и зачервена цялата тя с радост танца свой изобразявала.

Мълчал мъдрецът. Разбрал мъдрецът... Когато свършило веселието, станал:

— Ти помниш ли, мой братко малък, длетото старо на баща ни и чука. Дай ми ги, защото искам урока си най-важен на камък да изпиша. Сега аз ще си тръгна. Навярно няма да се върна. Недей ме спира и не ме очаквай.

Заминал братът по-голям.

С учениците си заедно мъдрецът побелял към камъка голям се приближил, пътека камъка заобикаляла. Пътеката, която странници зовяла заради мъдростта в краища далечни да заминат от дома.

Денят минавал и нощта настъпила, а побелелият мъдрец все чукал, с длетото надписа на камъка изписвал. Когато свършил обезсилен побелелият старик, на камъка прочели ученици му надпис:

„Какво търсиш, страннико? В себе си ти носиш всичко и ново не намиращ, а губиш го с всяка стъпка.“

Като разказа притчата, Анастасия замълча и ме загледа въпросително в очите. Най-вероятно мислеше, какво ли съм разбрал от притчата.

— Разбрах от притчата, Анастасия, че всички мъдрости, които казва по-големият брат, по-малкият е претворил в конкретния живот. Но едно не ми е ясно: кой е научил по-младия от братята на всички тези мъдрости?

— Никой. Всички мъдрости вселенски са заложили завинаги в човешката Душа в мига на сътворението ѝ. Само че мъдрувайки лукаво на себе си в угода, човешките души от главното отвеждат мъдреците.

— От главното? А то в какво се състои?

ДНЕС ВСЕКИ ВЕЧЕ МОЖЕ ДА ПОСТРОИ ДОМ

— А главното, Владимире, е в това, че всеки може да строи и днес дома си. Чрез себе си да чувства Бога и да живее в Рая. Един-единствен миг отделя хората от Рая, които днес живеят на Земята. У всеки, вътре в него, е осъзнатостта. Когато постулатите не пречат на съзнанието... тогава, Владимире, погледни...

Изведнъж Анастасия стана весела. Тя ме хвана за ръката и като ме дърпаше към брега на езерото, където земята беше гола, бързо ми говореше в движение:

— Сега. Сега ще разбереш ти всичко. И хората ще разберат, читателите мои, твои. Чрез себе си те същността ще определят и на Земята, и предназначението си ще осъзнаят. Сега, Владимире, ето сега, ние в мислите си ще строим дома! И ти, и аз, и всички те. И уверявам те, повярвай ми, на всеки мисълта ще се докосне до мисълта на Бога. Врата ще се отвори в Рая. Да вървим, да вървим по-бързо. Ще нарисувам с пръчка на брега... Ний заедно ще строим дом с онези, които в бъдещето до написаните редове от теб ще се докоснат. И в единство ще се слее мисълта човешка. Способността на Бога има я и в хората — в реалност мислите да претворяват. И не един дом само ще има на Земята. В онези домове ще може всеки всичко сам да осъзнае. Сам всеки ще успее да дочувства и да разбере стремежите на таз Божествена мечта. Ний ще строим дома! И те, и аз, и ти!

— Анастасия, спри. Проекти има най-различни на такива домове, в каквито хората съвременни живеят. Какъв ще бъде смисълът — проект пореден да предлагаш?

— Владимире, не ме слушай просто ей така. Почувствай всичко, което аз ще нарисувам и мислено проекта дорисувай сам, и нека всеки с мен да го рисува. О, Боже! Хора, моля ви, поне опитайте!

Анастасия сякаш затрептя в радостно вълнение. Зовеше хората и в мен започна да расте все по-голям интерес към нейния проект. Отначало ми се струваше, че той е прост, но едновременно с това

възникваше усещането, че отшелницата Анастасия пред всички ще разкрие някаква необичайна тайна. А цялата тайна беше в тази простота необичайна, а ако караме подред, звучеше всичко ето как:

Анастасия продължаваше:

— Ти първо избири от всичките места възможни и благоприятни на Земята своето — това, което ти харесва. Мястото, където би живял. Мястото, където би желал и твоите деца живота си да изживеят. И на правнуците си да оставиш спомен хубав. И климатът на мястото избрано за теб би следвало да бъде най-благоприятен. Там ти вземи за себе си един хектар земя за векове.

— Но днес земя току-тъй, по собствено желание, не може никой да си вземе. Земята се продава само там, където искат да ти я продават.

— Да, за съжаление всичко така и става. Обширна е Родината, но няма даже и един хектар земя за тебе, където ти за своите деца, за своите потомци би могъл да създадеш райско кътче. И все пак време е дошло да се започне. От всички съществуващи закони възползвай се от най-благоприятния.

— Всички закони, разбира се, аз не познавам, но съм сигурен в това, че няма такъв, който позволява всекому да се даде количество земя за векове. На фермерите дават под аренда и много хектари земя, но с ограничение за ползване до деветдесет и девет години.

— Какво пък, като начало може да се вземе и за по-малък срок, но бързо трябва да се създаде закон, така че всеки да получи своята Родина, своята земя. Разцветът на държавата зависи от това. И ако няма такъв сериозен закон, тогава ще трябва той да се създава.

— Лесно е да се говори, трудно е да се направи. Законите се пишат в Държавната Дума. Тя трябва в Конституцията някаква поправка да направи или нов текст, глава да се внесе. А в Думата все спорят партиите помежду си, не могат никак да решат въпроса за земята.

— Щом няма партия с необходимата ни сила, която със закон да може да установи за всекиго Родина, тогава тя ще трябва да се създаде.

— А кой ще я създаде?

— Който за дома сътворен ще прочете и ще осъзнае, какво за всеки днес Родина означава и за бъдещето на Земята цяла.

— Хайде, стига сме говорили за партиите. Ти по-добре за своя дом необичаен разкажи. На мен ми стана интересно какво ли ново в

планирането можеш да внесеш. Нека си представим, че вече има някой хектар земя. Не райски кът, а някакъв обрасъл с буренак, по-добър едва ли биха дали. И така, стои тоз някой на своето парче земя, а по-нататък?

— Владимире, помисли сам и помечтай, когато на земята си застанеш, какви ще бъдат твоите действия?

ОГРАДАТА

— Отначало... Ами, разбира се, отначало трябва всичко да се огради. Иначе, когато започнеш да караш материали за къщата, могат и да ги отмъкнат. А когато посееш, могат реколтата да изкрадат. Или си против оградата?

— Не, не съм. Даже животните маркират територия си. Но от какво ще построиш оградата си?

— Как от какво? От дъски. Не, чакай. От дъски ще излезе много скъпо. Като начало трябва да се забият стълбове, да се бетонират и да се огради парцелът с бодлива тел. А след това все пак с дъски, за да не се вижда какво става вътре.

— И колко години ще издържи дъсчената ограда без ремонт?

— Ако е добър дървеният материал и ако се боядиса или безироса и се импрегнират частите, които са в земята, ако се намажат със смола, ще изкара пет години без ремонт, може би и повече.

— А после?

— После трябва да се ремонтира, да се боядиса пак оградата, за да не гние.

— Значи постоянно ще да се занимаваш с оградата. И на децата или внуците ще причиниш още грижи. Не е ли по-добре така да се устрои всичко, че децата ти да нямат грижи, погледа им да не дразнят гниеци постройки? Хайде да помислим как да се направи по-здрава и дълготрайна ограда, за да те споменават с добра дума твоите потомци.

— Разбира се, може и по-дълготрайна. Кой не би искал такова! Например стълбовете да се направят тухлени и фундаментът също, а между стълбовете да се сложат лети чугунени решетки, те не ръждясват. Такава ограда може да издържи и сто години. Но такова строителство е по силите само на много богати хора. Представи си хектар — това са четиристотин метра обиколка. Такава ограда ще струва няколкостотин хиляди рубли, може и до милион да стигне. Затова пък ще издържи сто-двеста години, че и повече. Може дори да

се направи с някакви фамилни монограми. Потомците ще гледат и ще помнят праядотото, а наоколо всички ще им завиждат.

— Завистта не е добро чувство. То вреди.

— Е, тук нищо не може да се направи. Казвам ти, малко хора могат да оградят хектар с хубава ограда.

— Значи, трябва да се измисли друга ограда.

— Каква друга? Ти самата можеш ли нещо да предложиш?

— Не е ли по-добре, Владимире, вместо множество стълбове, които ще гният, да се посадят дървета?

— Дървета ли? И какво, после към тях да се приковат...

— Защо да се коват? Огледай се наоколо, множество дървета растат в гората и разстоянието между стволовете им е около метър и половина — два едно от друго.

— Да, вярно, растат... Но между тях има пространство. Няма да стане ограда.

— Но може помежду им да се засадят непроходими храсти. Погледни внимателно и си представи каква прекрасна ограда може да стане. При всекиго ще бъде по-различна и погледът ще се любува. Така през идващите векове потомците ще помнят твореца на прекрасната ограда и време за ремонт не ще им трябва, и оградата ще носи полза. Тя ще има функцията не само на ограда. При някого ще бъде от брезички, растящи в редичка. При друг от дъбове ще бъде. А някой, в порив творчески, цветна като в приказка оградата си ще направи.

— Как цветна?

— Ще засади дървета разноцветни: брезички, клен и дъб, и кедър. Офика ще вплете с гроздове червени, а между тях ще посади калина. Ще предостави място и на люляка, на песекинята. Да се обмисли всичко може предварително. Необходимо е да понаблюдава всеки кое расте високо, през пролетта как разцъфтява, как ухае, какви пернати към себе си привлича. Оградата ти пееща ще бъде, благоуханна, и погледът ти никога не ще се изморява, щом всеки ден се сменят полутоновете на картината. Ту с пролетния цвят ще разцъфти, ту в есента ще пламенее.

— Ех, Анастасия, ти си като поетеса. Обикновената ограда в какво превърна! Знаеш ли, много ми хареса такъв обрат. Как може да не са се сетили по-рано хората? Нито да я боядисваш трябва, нито да я ремонтираш. А когато порасне голяма, може да се използва за дърва. И

после да се засадят в замяна нови дървеса, да се променя картината — все едно, че рисуваш. Само че такава ограда трябва дълго време да се засажда. Ако дърветата са през два метра, ще трябва двеста ямки за фиданките. Отделно да се посадят и храсти между тях. А ти, разбира се, ще кажеш, че техника не трябва тук да се използва.

— Напротив, Владимире, не си струва тя да се отхвърля при такъв проект. И всичко, което на тъмни сили е било проява, би следвало към светлите да се обърне. За да се въплъти замисленият наш проект по-бързо в живота, възможно е с плуг по периметъра бразда да се прокара и в нея да се засадят фиданките. И наведнъж да се засадят фиданките, всички семена на храстите, които между дърветата си искал да поставиш. А след това с плуга до браздата близичко да минеш и да заринеш, както трябва, със земя. Преди почвата да е утъпкана, да се поправят, да се изравнят фиданките.

— Чудесно! Така за два-три дни и сам човек ще може цялата ограда да издигне.

— Да.

— Жалко е само, че докато израсте такава ограда, не може да послужи за преграда на крадците. А да се чака докато израсне, ще мине много време. Кедърът, дъбът, те бавничко растат.

— Но бързо пък растат брезата, трепетликата, а между тях и храсталакът. Пък ако много бързаш, двуметрови можеш да засадиш направо. Когато вече израсте брезата, можеш да я отрежеш, да я използваш в домакинството, израсналите дъб и кедър ще заменят отрязаните.

— Добре, с живата ограда може и да се справя. Тя много ми хареса. Сега кажи как виждаш конструкцията на дома в имота?

— Може би първо да направим план на парцела, Владимире?

— Какво имаш предвид, лехи за краставиците, доматите и картофите? Но обикновено с това се занимават жените, а мъжете строят къщите. И аз си мисля, че ще трябва от един път да се строи голяма къща, шикозна вила в европейски стил, за да си спомнят за нас с добра дума внуците, потомците. И друга къща за прислугата, по-малка. Нали парцелът е голям, ще има доста работа.

— Владимире, ако всичко се направи правилно още в началото, прислуга не ще ти е необходима. И всичко обкръжаващо с велико удоволствие, с Любов ще служи на теб, на твоите деца и внуци.

— При никого такова нещо не се получава. Даже и при твоите любими градинари. Те обикновено имат петстотин до шестстотин квадратни метра и работят през всичките почивни дни от сутринта до вечерта. А тук е цял хектар. За него всяка година тор ще трябва да се кара не по-малко от десет камиона. Навред ще трябва торът да се разпръсне и после да се прекопае цялата земя. В противен случай всичко лошо ще расте. И още други подобрители ще трябва там да се добавят, продават ги в специални магазини в чували. Ако не се тори, почвата ще стане неплодородна. И агрономите, които се занимават с науката за земята, го знаят, и градинарите от своя опит също са се убедили в това. Надявам се, че си съгласна, че земята трябва да се натори.

— Разбира се, земята трябва да се наторява, но с това не трябва да се затрудняваш ти. Бог предварително така всичко е замислил, че без еднообразни физически усилия за теб земята ти да бъде пак, и наторена, и в идеален вид, когато ти на нея пожелаеш да живееш. Необходимо ти е само до мисълта Му ти да се докоснеш. В цялост Божията система да почувстваш, а не единствено ума си да напругаш.

— Но защо сега не се тори никъде и нищо на Земята по системата на Бога?

— Владимире, сега ти се намираш в тайгата. Погледни наоколо колко са високи дърветата и мощни стволите им. Между дърветата растат треви и храсти. Малина има, френско грозде... та толкова голямо множество от всичко расте в тайгата и то е за човека. А никой през изминалите хиляди години нито веднъж не е торил земята, но тя си остава плодородна. Как мислиш от кого и как е наторена?

— От кого?... Не знам от кого и как. Но фактът приведи ти действително сериозен. Да, поразително е някак всичко, което с човека става. Кажи защо в тайгата не са нужни торовете разни?

— В тайгата системата и мисълта на Бога не са нарушени до такава степен, както е в местата, където живее днес човекът. В тайгата листата падат от дърветата и клонки малки сам ветрецът сваля. И се тори земята от клонките, от червейчетата и от листата. Растящата трева на почвата съставя регулира. А храстите помагат на земята излишъка от киселинност и алкалност да се отстранява. Листенцето, което пада от дървото, нито един от торовете, що познаваш ти, не може да го замени. Нали то, листото, в себе си енергиите от Космоса ги

носи; звездите е видяло, Слънцето, Луната. Не просто е видяло, но взаимодействало е с тях. И хиляди години да изминат, земята в тайгата ще бъде плодородна винаги.

— Но на мястото, където къщата ще се строи, тайга ти виждаш ли?

— Тогава я планирай. Сам от дървета разни ти гора си засади.

— Анастасия, ти по-добре ми разкажи как да направя аз така, че почвата на нашата земя да бъде натворена винаги от само себе си. Това е голяма работа, защото и много друга там ни предстои. Лехите да се насадят, с вредителите да се борим...

— Разбира се, може да се разкаже в детайли и подробности, но по-добре е, ако всеки призове Душата си, мечтата и своята мисъл към строителство. Интуитивно всеки може да усети какво ще бъде най-добро за него, какво ще носи радост на децата му и внуците. Планирането не може да бъде еднакво. То индивидуално е като картина на велик творец. При всекиго е лично негова.

— Но примерно поне ти разкажи. Изобщо как да бъде.

— Добре, гледай, ще почертая малко тук. Но първо разбери най-важното — от Бога всичко е създадено за благо на човека. Ти си човек и можеш всичко, що те обкръжава, сам да управляваш. Ти си човек! Опитай се да разбереш и да почувстваш с Душата си в какво се крие истинският земен рай...

— Добре, но по-конкретно и без философстване. Кажи къде какво да се седи, къде евентуално нещо да се изкопае. Какви култури е изгодно да се посадят, за да се продадат по-скъпо после?

— Владимире, ти знаеш ли защо в днешно време за фермерите, селяните няма щастие?

— Е, защо?

— Мнозина се стремят повече реколта да получат и после повече да продадат... И мислят най-вече за парите, отколкото за своите земи. Самите те не вярват, че могат в своето родово гнездо щастливо да живеят, а смятат, че в градовете всички са щастливи. Повярвай, Владимире, всичко, което в Душата се твори, във външното то непременно ще се отрази. Разбира се, и външната конкретност също е необходима. Дай заедно да си представим като пример планирането на участъка. Аз само ще започна, а ти ще ми помагаш.

— Добре, ще ти помогна. Ти почни.

— Участъкът ни е на пусто място. Заобиколен е вече от живата ограда. Още три четвърти или половината да засадим с гора, да посадим най-разни дървеса. По края на гората, граничеща с останалата част, да посадим жив плет от храсти. Такива, че през тях животните да не минават, да не тъпчат посеите в градината. В гората да направим от фиданки живи, засадени близичко една до друга, навес, където после ще живеят, козичка или две. Пак от фиданки да направим и укритието за кокошки носачки. В градината ще изкопаем малко езерце с размери около сто квадрата. Между горските дървета ще засадим храсти на малина, касис, а по края — горски ягоди. А после, щом дърветата пораснат малко, ще сложим два-три броя празни кошери за работливите пчели сред клоните в гората. Беседка от дървета ще поставим, където ще общуваш с приятели и с децата, скривайки се от големите горещини. И жива лятна спалня ще измайсторим и работилница за творчество; и спалня за децата, и за гости място.

— Това — да! То не гора, а сякаш цял дворец ще стане.

— Само че дворецът ще е жив, растящ навеки. Така го е измислил нашият Творец. А пък човекът трябва само на всичко да даде задача според вкуса си, своя замисъл и мисълта си.

— Защо Творецът още отначало не е направил всичкото веднага? В гората всичко как да е расте.

— Гората е за теб, твореца, като книга. Ти по-внимателно се вгледай, написано е всичко в нея от Отеца. Ето погледни, три дървета растат на половин метър едно от друго. Ти си свободен да ги посадиш, както пожелаеш — в редица или да съставиш пък конфигурации от цялото им множество. Между дърветата ти храстите сложи, но помисли как би могъл да ги използваш, за да усладиш живота си. Ето, има дървета, които не позволяват на храстите и на тревите помежду им да растат. И може би е редно това да отчетеш за бъдещия си жив дом. Необходимо е за всичко програма да заложиш и да я направиш според своя вкус. За да се грижиш нежно и да радва теб и твоите деца, наоколо е всичко — да се грижи и да те храни.

— Но за да се изхраним, ще трябва и зеленчукова градина да направим. А с градината човек май здравата ще се поизпоти.

— Повярвай, Владимире, и градината така ще можеш да направиш, че грижите по нея хич да не те затрудняват. И тук пак само трябва да понаблюдаваш. Между тревите, както всичко си расте в

гората, ще могат да растат и зеленчуците — домати прекрасни, краставиците. А вкусът им ще бъде много по-приятен и ще ти носят по-голяма полза, ако наоколо земята не е гола.

— А плевелите? Вредителите, бръмбарите няма ли да ги унищожат?

— В природата не съществува нищо безполезно и плевели ненужни няма. Няма и бръмбари, вредящи на човека.

— Как да няма? А скакалците или колорадският бръмбар например, той гадината, картофите изяжда по полето?

— Да, изяжда ги. Но с това показва на хората, че с невежеството си те нарушават самостоятелността на земята, противоречат на замислите Божии. Как може ежегодно на едно и също място да се оре упорито, да се терзае земята? Все едно да се безпокои незаздравяла рана и да се изисква от раните ѝ благодат да израства. Участъкът, който с теб рисуваме, няма да докоснат колорадски бръмбари и скакалци. Когато в хармония велика всичкото расте, тогава хармонични са и плодовете, които се дават на растящото.

— Но ако в края на краищата всичко се получи така, че на това парче земя, от теб сега измислено, не трябва никой да се бори с различните вредители, не е необходимо и трева дори да се плев и всичко ще расте от само себе си, какво остава на човека сам да прави?

— В Рая да живее. Както е поискал Бог. И онзи, който може Рай такъв да построи, с мисълта Божествена ще влезе в допир и ново сътворение съвместно с Него ще произведе.

— Какво ново?

— Ще дойде неговият ред, когато предшестващото бъде сътворено. Сега да си представим това кое тогава не доправихме.

ДОМЪТ

— Още трябва да се построи и здрава, доброкачествена къща, за да могат в нея да живеят децата и внуците ми без проблеми. Тухлена двуетажна къща с тоалет, с вана и вода, която се подгръзва. Вече е възможно това да се направи във всяка частна къща. Бях на една изложба и видях — разработени са множество приспособления различни, за удобства в частните къщи. Или ти пак ще кажеш, че не трябва да се използват технократски дяволии.

— Напротив, нужно е. Ако можеш, всичко трябва да заставиш да послужи на доброто. Освен това е нужен плавен преход в навиците. Но на твоите внуци няма да им трябва къщата от тебе построена. Когато порастат ще разберат. На тях ще е необходима друга къща. Затова не си струва толкова усилия да влагаш и да строиш голяма, прекалено здрава къща.

— Анастасия, пак си подготвила някаква уловка. Отхвърляш всичко, предлагано от мен, дори и къщата. Аз пък смятам, че домът безспорно би следвало да бъде качествен. Казваше, че заедно ще нарисуваме проекта, а все се противиш, каквото и да кажа.

— Разбира се, че заедно. Владимире, аз не отхвърлям твоите предложения, а само изказвам своите съображения. Всеки ще може да избере това, което е близко до неговия вкус и нрав.

— Да беше казала веднага повече за своите съображения. Едва ли някой би могъл да разбере, защо не трябва къща на внуците си да оставя.

— Любовта към теб и вечната ти памет в друг дом ще се съхранява. Когато внуците пораснат, те задължително ще разберат кой материал, от всичките измислени тук на Земята, за тях ще бъде по-приятен, по-здрав, по-полезен. Сега ти нямаш този материал. А внуците ще построят друг дом от дървесата, които още дядо им е посадил и техните баща и майка са обичали. Такава къща ще лекува и ще ги пази от нечиста сила, със светлината ще ги вдъхновява. Великата енергия на Любовта ще живее в тази къща.

— Да... Интересно... Къща от материал, направен от дърветата, които са отгледали дедите, майката, бащата. А защо тя ще предпазва живеещите в нея? Някаква мистика има в това.

— Защо наричаш мистика светлата енергия на Любовта, Владимире?

— Ами защото не всичко ми е ясно. Аз разсъждавам по проектите на къщата и на имота, а ти започна изведнъж да ми говориш за Любов.

— Защо пък изведнъж? Поначало е необходимо всичко да се сътвори с Любов.

— Какво и оградата ли? И фиданките ли горски също трябва да се посадят с Любов?

— Разбира се. Великата енергия на Любовта и всичките планети във Вселената ще ти помогнат да живееш в пълнота, както е присъщо на сина на Бога.

— Е, пак започна съвсем неясно да говориш, Анастасия — от къщата и от градината отиде при Бога. А каква може да бъде връзката тук?

— Прости за неяснотата на мойто обяснение, Владимире. Позволи, ще се опитам по малко по-различен начин да говоря за значимостта на нашия проект.

— Опитай. Само че се получава той не наш, а твой.

— Всеобщ е той и много от човешките души го усещат интуитивно. Но догмите на днешните ни дни и шумът от пътя технократски не позволяват на човека да го конкретизира и осмисли, а много от науките пък се стремят все по-далеч от щастието хората да отведат.

— Ето, затуй се опитай да изложиш всичко по-конкретно.

— Да, ще се опитам. Как искам аз по-разбираема за хората да бъда! О, логико на Божиите стремежи, ти ми помогни по-ясни словосъчетания да построя!

ЕНЕРГИЯТА НА ЛЮБОВТА

— Тя, великата енергия на Любовта, изпратена от Бога на децата негови, веднъж при всекиго отива. И неведнъж се случва тя да се стреми със себе си човека да огрее, завинаги при него да остане. Но повечето хора не дават на великата енергия Божествена възможност с тях тя да остане.

Представи си как тя и той веднъж се срещат в прекрасното сияние на Любовта. Стремят се завинаги живота си да съединят в едно. И смятат, че съюзът им по-здрав ще бъде, ако е заверен на книга и с ритуал, изпълнен пред свидетели мнозина. Напразно. Изминали са само дни и ги напуска великата енергия на Любовта. Почти при всички тъй се случва.

— Да, права си, Анастасия. Развеждат се премного хора. Около седемдесет процента. А тези, които не го правят, живеят като котка с куче или един към друг са равнодушни. Известно е на всички, но никому не става ясно, защо се случва толкоз често. Ти казваш, че ги напуска енергията на Любовта, но защо? Като че ли тя дразни всички или играе своя някаква игра.

— Не дразни никого и не играе Любовта. Стреми се вечно да живее с всеки, но сам избира начина си на живот човекът — и този начин на живот на Любовта енергията толкоз плаши. Любовта не може на разрушението да дарява вдъхновение. Плодът на Любовта не бива в мъки да живее, когато той и тя започнат да строят живота си съвместно — щом да се заселят в малко жилище стремят се, подобно на каменен безжизнен склеп; щом всеки има своя работа и интереси, свое обкръжение; щом те за бъдещето не обмислят своите общи действия и няма ги съвместните стремежи; щом в разтуха плътска само се увеличат техните тела, за да дадат детето свое после за терзания и мъки в света, където трудно се намира дори и чистата вода и толкоз болести, войни, бандити има. Поради това си отива енергията на Любовта.

— А в случай, че той и тя си имат достатъчно пари? Или родителите подарят на младоженците не някакво си малко жилище, а

шест стайно със съвременна архитектура, на входа с охрана, и хубава кола, а в банката по сметката на младоженците са вложени достатъчно пари, дали тогава на Любовта енергията би се съгласила да живее там? Ще могат ли да преживеят тя и той в Любов до старостта?

— До старост те в страх ще трябва да живеят без Любов и свобода. Да наблюдават как наоколо всичко гние, остарява.

— Тогава ми кажи какво ѝ трябва на придирчивата Любов?

— Нито своенравна е, нито придирчива Любовта — към сътворението Божествено стреми се тя. Тя завинаги ще сгрее този, който да сътвори с нея пространство на Любов ще може.

— В проекта, онзи, който ти рисуваш, дали го има някъде пространство на Любов?

— Да.

— Къде е то?

— Във всичко. Отначало то ще се роди за двамата, а после и за техните деца. А при децата им ще има връзка с Вселената, чрез третото коляно породена.

Представи си, Владимире, в Любов започват той и тя проекта да осъществяват, който с теб рисуваме. Садят дървета родоци, треви, цялата градина. Радват се, когато техните творения през пролетта цъфтят. С тях, в сърцата им, наоколо завинаги ще заживее Любовта. И всеки другият ще вижда в пролетното цвете, спомняйки си как дървото цъфнало те засадили. И на малината вкуса чрез себе си ще им напомня Любовта. С Любов един към друг той и тя са се докосвали към клончето малиново през есента.

В градина сенчеста плодове прекрасни зреят. А заедно градината засели той и тя. Садиха те градината на Любовта.

Тя се смеела звънливо, когато той облян в пот копаел ямката, а тя с ръката си от челото му капчиците пот изтривала и устните горещи негови целувала.

В живота често тъй се случва, че само единият обича. Другият или пък другата позволява само половинката наоколо да се намира. Щом те започнат заедно градинката да обработват, на Любовта енергията се разделя и вече няма да напусне двамата! Нали ще съответства начинът им на живот на този, при който те самите могат да живеят в Любов и в продължение да предадат пространството на

Любовта на своите деца. И по образ и подобие да възпитат своите деца съвместно с Бог.

— Анастасия, за възпитанието на децата подробно разкажи. За това читатели мнозина питат. Своя система ако нямаш, поне кажи от съществуващите най-добра коя е.

ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

— Единна система за възпитанието на децата не може да се създаде за всички, Владимире, най-малкото защото всеки сам трябва да си отговори на въпроса, какъв човек стреми се да възпита в своето дете.

— Е, как какъв? Разбира се, човек щастлив и умен.

— Щом е така, самият той би следвало такъв да стане първо. И ако сам не е успял щастлив да бъде, тогава трябва да се знае какво му е попречило.

Много ми се иска да говоря за щастливите деца. Тяхното възпитание, Владимире, означава да възпитаваш себе си самия. Проектът, който заедно рисуваме, ще ни помогне за това. Известно е на тебе и на всички как се раждат днешните деца. От хората не се дооценява това, което раждането им предшества. На много от децата не се дават изцяло плановете на битието, които са присъщи само на човека. По този начин несъмнено се раждат хора осакатени.

— Сакати хора? Имаш предвид без ръка или без крак, или болни от полиомиелит?

— Роденият човек може да не е сакат на вид. Тялото му външно и нормално може да изглежда. Но човекът има свое второ „аз“, комплексът от енергии във всеки трябва да е пълен. Умът и чувствата, и мисълта, и много друго. Но повече от половината деца, дори и по съвременните занижени параметри на вашата медицина се смятат за непълноценни в днешно време. Ако пожелаеш да се убедиш в това, просто провери колко са на брой сегашните училища за малките дебели. Медицината ви е признала, че са те такива, но техните способности се сравняват само с онези, които се приемат за относително нормални. Но ако можеха да видят лекарите, какъв би могъл да бъде умът им и всички вътрешни комплекси на човешките енергии в идеален вид, тогава единици сред всичките родени на Земята би следвало да смятат за нормални.

— Защо се раждат, както казваш, децата не много пълноценни?

— Светът на технократите се мъчи да попречи да се слоят трите главни точки на родените в едно — да се разкъсат нишките с Божествения разум. И късат тези нишки, преди да се роди детето. И човекът митарства по света, търси тази връзка, но не я намира.

— Какви са тези главни точки? Какви нишки с разума? Пак нищо не разбирам.

— Владимире, човекът се формира в по-голямата си част преди появата му в материалния ни свят. И цялото му възпитание с всичко, сътворено в Космоса, би следвало да влиза в допир. И онова, що Бог е ползвал, когато е създавал своите творения прекрасни, и Неговият син не бива да го пренебрегва. Три главни точки, трите първи плана на битието родителите трябва да предоставят на детето.

Ето точка първа за раждането на човека, нейното име е родителска мисъл. И в Библията се говори за това, и в Корана: „В началото бе словото“, но може и по-точно да се каже: „В началото бе мисълта.“ Нека си спомни този, който днес нарича себе си родител, кога и как детето свое е замислял? Какво му е предричал? И що за свят създал е за своето творение?

— Смятам, Анастасия, че повечето почти не се замислят, докато жената не забременее. Просто така заедно си живеят. Случва се и да се женят, когато приятелката забременее. Защото не е ясно дали изобщо може да забременее. И да се мисли предварително просто няма смисъл, докато е неясно ще имали въобще дете.

— Да, за съжаление така се получава. В плътски удоволствия заченати са повечето хора. Но човекът, образ и подобие на Бога, не трябва на света да се явява като следствие на плътско удоволствие.

Представи си друга ситуация. Той и тя с Любов един към друг и с мисли за бъдещото свое сътворение прекрасно изграждат къщата си жива. И си представят тяхното дете, син или дъщеря, как щастливо ще живее в онова прекрасно място. Как чедото им първи звук ще чуе — звукът на майчиния дъх и песента на птиците, творенията Божии. А после заедно ще си представят как порасналото им дете след труден път ще иска да си отпочине, в градината на своите родители ще дойде и там под сянката на кедъра ще си поседне. Под сянката на туй дърво, що от родителска ръка е посадено на родната земя, с Любов към него и с мислите за него. Засаждането на дървото на рода от бъдещите му родители първата точка ще определи, която ще призове планетите на

помощ за бъдещото сътворение. Тя е нужна! Тя е важна! И повече от всички е присъща Богу. Тя се явява като потвърждение, че ще твориш нещо подобно Нему! На Него, на Великия Творец! И ще се радва Той на осъзнатостта на Своя син и Своята дъщеря. „На всичко е начало мисълта.“ Повярвай, моля те, Владимире. Потоците на всичките космически енергии ще бъдат в тази точка, където мисълта на двама влюбени в единно ще се слее, където двама мислят за прекрасно сътворение.

Точка втора, а по-вярно, човешки план още един ще се роди, нова звезда ще грейне в небето, когато в Любов и мисли за творението тъй прекрасно ще се слоят две тела в едно на мястото, където дом строиш ти, жив и райски, за бъдещото си дете.

А после бъдещата майка трябва да живее девет месеца на това място. И най-добре тези месеци да бъдат през буйния цъфтеж на пролетта, в нежното благоухание на лятото, в плодовете, багрите на есента. Там, където нищо не я отвлича от радостта, от приятните усещания, където звуците единствено на Божиите творения жената обкръжават, в която прекрасно сътворение живее вече — живее и усеща цялата Вселена. Звездите бъдещата майка трябва също да поглежда. И всичките планети и звезди на своето дете прекрасно мислено да подарява — майката това да прави може с лекота; на нея всичко е по силите. И всичко мисълта на майката без закъснение ще следва. А Космосът ще бъде верният слуга на малкото прекрасно сътворение на Любовта на двамата.

И трета точка. Новият план на това място трябва да се появи. Там, където е заченато детето, там трябва и да се роди. И задължително бащата трябва също да присъства. Тогава и над тримата венец ще възкачи великият, любящ нас всички ни, Отец.

— Ех, това е чудесно! Не знам защо, Анастасия, дори дъхът ми спираше от твоите думи. И знаеш ли, аз си представих мястото, за което ми говориш. Да, така си го представих, че ми се прииска самият аз да се родя поновому в това местенце. Ех, да можех ей сега да си отдъхна в градината прекрасна, която моите баща и майка са сажали. Да можех да поседна под дървото сенчесто, което преди раждането ми за мен е посадено — където съм заченат и където аз съм се родил; където майка ми из тази градина с мисълта за мен се е разхождала, който още в този свят не съм се бил явил.

— Такова място с радост най-голяма тебе би посрещнало, Владимире. Ако болна е плътта ти, то би те излекувало, ако е болна твоята Душа, и нея то ще излекува. Ще те нахрани, теб уморения ще напои. Би те обгърнала в спокоен сън, би те разбудила радостна зора. Но както е при повечето хора, живеещи днес на Земята, такова място ти си нямаш. Не съществува твоята Родина, където всички планове на битието се събират в едно.

— Защо при нас се получава всичко толкова несвързано, разбъркано? Защо деца полудебилни продължават майките да раждат? Кой е взел от мене мястото? Кой го е отнел от другите?

— Владимире, ти ще можеш да си отговориш сам, кой такова място за Полина, дъщеря ти, не е създал.

— Какво? Нима намекваш, че аз съм си виновен за това... За това, че няма го и дъщеря ми?

А КОЙ Е ВИНОВЕН?

— Но аз не знаех, че всичко би могло да се направи така чудесно. Ех, жалко, че животът не може да се върне назад и да се поправи всичко.

— Защо да се връща? Животът продължава и всекиму е дадено прекрасен образ на живота да създава всеки миг.

— Разбира се, животът продължава, но каква е ползата от старците например. Сега те чакат децата им да им помагат, а децата без работа седят вкъщи. Освен това, как могат да се възпитават децата сега, когато те вече са пораснали?

— Възможно е и на пораснали деца да се даде Божественото възпитание.

— Но как?

— Знаеш ли, добре би било възрастните хора да се извинят на своите деца. И да се извинят най-искрено, че свят без беди не са могли да предоставят на своите деца, за въздуха, тъй е замърсен, за непрозрачната вода.

И нека с ръцете вече остарели дом истински и жив да почнат да градят за своите пораснали дечица. И дните на живота на старците тогава ще се удължат, дори ако само в тях се зароди подобна мисъл. Когато се докоснат до Родината със своите ръце, повярвай, Владимире, и децата им при нея ще се върнат. Дори да не успеят старците дома да построят докрай, ще могат техните деца в Родината своя да ги погребат и с това ще им помогнат те отново да се преродят.

— Да се погребат в Родината ли? И за Родина смяташ онзи парцел родова земя? Какво излиза, че трябва не на гробището, а на имота им поземлен своите родители да погребем, така ли? И там ли трябва паметниците да им поставим?

— Разбира се, че там. В горичката, която те са засадили със собствените си ръце. На тях не са им нужни паметници ръкотворни. Там всичко обкръжаващо ще служи като паметник за тях. И всеки ден за тях ще ти напомня не с тъга, а с радост всичко обкръжаващо.

Безсмъртен твойт род ще стане. Нали добрите спомени връщат отново душите на Земята.

— Я почакай! А гробищата? Те изобщо ли не са ни нужни?

— Владимире, та гробищата днес приличат на места отходни, където се изхвърля всичко, което е ненужно. Дори във времена не толкова далечни телата на умрелите погребвали в гробниците на рода, в храмове и в параклиси. И само заблудените, безродните били извозвани извън пределите на селищата. От времена далечни е останал единствено този ритуал изопачен — да правят помен за умрелите след три дни, после девет, четиридесет, половин година, година, а после... После само на ритуала се отдава дан. И тъй постепенно се предава на забравя умрялата Душа от тези, които днес живеят. И живите нерядко се забравят, когато своите родители децата изоставят, от тях в далечни краищата забягват. И при това вината не е в децата. Те бягат, интуитивно усещайки лъжата на родителите и безнадеждността за своите стремежи. От безизходицата бягат и сами в същия капан попадат.

Така е подредено всичко във Вселената, че в материално тяло първи се прераждат онези души, които от добрите спомени се викат от Земята. Не ритуалът, а искрените чувства. Те ще се появят тогава в живеещите на Земята, когато с начина си на живот починалият за себе си приятен спомен ще остави; когато спомените за него не са ритуални, а действени и материални.

Сред множеството други човешки и вселенски планове, на битието човешкият материален план не по-малко значение има и отношението ни към него би следвало да бъде внимателно, грижливо.

И от телата на родителите, погребани в горичката, от техните ръце садена, цветя, тревички ще израснат, храсти и дървета. Ти ще ги гледаш и ще им се наслаждаваш. С късчето Родина, от родителска ръка отгледано, ще се съприкосновяваш всеки ден и ще общуваш подсъзнателно с тях и те с тебе ще общуват. Нали за ангели-хранители си чувал?

— Да.

— Онези ангели-хранители, далечните и по-близките родители, ще се стараят да те пазят. След три поколения душите им отново на Земята ще се преродят. Но и когато те не са в земната материя, енергиите на душите им са твоите ангели-пазители и всеки миг охрана

са ти те. И на имота на рода ти, на твоята земя, с агресия не ще успее никой да пристъпи. Енергията на страха във всекиго я има. Тя в агресора ще се събуди и много болести ще се родят в него, вследствие на стреса. И те впоследствие ще го унищожат.

— В последствие, а дотогава той може да извърши много пакости.

— Кой ще поиска да напада, Владимире, ако Знае, че неизбежно ще е наказанието?

— А ако не знае?

— Сега това интуитивно знае всеки.

— Добре, нека допуснем, че ти си права за агресорите, а с приятелите как да бъде? Например искам да покана своите приятели. Ще дойдат те, а изведнъж наоколо ще почне всичко да ги плаши.

— На твоите приятели, чиито помисли са чисти, всичко обкръжаващо ще се зарадва, както и самият ти. И тук за пример кученцето може да послужи. Когато при хазяина пристига гост, приятел, не ще го пипне верният ти страж. Но щом агресорът напада, тогава песът верен е готов в смъртоносен бой да влезе с него.

— И на земята — твоята Родина — целебна ще е всяка мъничка тревичка за теб и за твоите приятели. А полъхът на вятъра целебния прашец за вас ще носи от цветята, храстите, дърветата. И на предците твои ще бъде с теб енергията. И в предусещане на сътворение планетите ще чакат твоите разпореждания.

И взорът на твоята любима през вековете ще се отразява на всяко цветенце прекрасно в листенцата. През хилядолетията нежно с теб ще си говорят твоите деца, възпитани от тебе. И ти ще се въплъщаваш в нови поколения. Със себе си сам ти ще разговаряш, сам себе си ще възпитаваш. И ще създаваш с Родителя си нови сътворения. В твоята Родина, в твоето пространство на Любов, енергия Божествена ще заживее — Любовта!

Когато в тайгата Анастасия говореше за имота на рода, от интонацията на гласа ѝ, от нейната увлеченост ми секваше дъхът. А после, след като заминах и написах тези редове, аз честичко си мислех: „Действително ли е чак толкова важно всеки да го има? И как наричат я това късче своя Родина? Действително ли е възможно с последния си дъх родителят да възпитава детето си пораснало? Наистина ли е възможно с помощта на имота на рода да говориш с родителите си и

Техните енергии да пазят теб, духа и тялото ти?“ И така се случи, че животът сам случайно всичките съмнения разпръсна. Случи се така...

СТАРЕЦЪТ КРАЙ ДОЛМЕНА

Когато преди три години пристигнах в северен Кавказ, аз пишех първите глави за долмените, към които сега се е устремил непрекъснат поток от хора. Но тогава рядко се случваше някой да се отбие, да погледне тези древни съоръжения на нашите предци.

Често ходех сам при долмена, разположен в пределите на земята на фермера Бамбаков в селцето Пшада в Геленджикския район. Той винаги се появяваше някак неочаквано, облечен с риза в кръпки и с бурканче мед от неговия Пчелин.

Старецът беше висок, суховат и много подвижен. Беше получил земята наскоро, в началото на перестройката, и създаваше впечатление, че бърза много, за да подреди всичко в нея. Беше издигнал малка къща, навес за кошерите, стопански постройки от различни отпадъчни материали. Беше започнал да засажда градина, да копае малък вир, смятайки, че там ще избие изворна вода, но се натъкнал на скали.

Старецът Бамбаков се отнасяше много грижливо към долмена. Премиташе около него, ограждаше го с камъчета от полето и говореше: „Тези камъни са донесени от ръцете на хората. Виждаш, че те не приличат на тези от околността. Хората са направили от тях могила и са изградили долмена на нея.“

Стопанството на стареца се намираше встрани от селото и пътя. Той работеше в него най-често сам и аз си мислех: „Дали разбира, колко са безсмислени усилията му? Няма да може да изправи на крака сам стопанството си, да обработи земята, да построи нормална съвременна къща. Но дори да стане чудо и той да смогне да облагороди територията наоколо, да уреди стопанството, едва ли ще успее да му се порадва. Децата на всички се стремят към градовете. Ето и синът на стареца се е заселил с жена си в Москва, станал е чиновник.

Нима старецът не разбира, че усилията му са безсмислени? Не са нужни на никого, дори на децата му. С какво сърце ще си тръгне, знаейки, че стопанството ще се занемари; знаейки, че всичко ще

буренияса, че пчелите му ще се изроят? И долменът, който стои толкова неудобно посред полето му, отново ще се затрупа с боклуци. По-добре да беше си почивал на стари години, а той от сутрин до вечер все копае, все подрежда нещо като курдисан.“

Веднъж отидох при долмена вече по тъмно. Пътекката, водеща до него, беше осветена от луната. Наоколо тишина, само вятърът шумеше в листата. На няколко крачки от дърветата, растящи край долмена, аз се спрях.

На камъка, до портала на долмена, седеше старецът. Познах го веднага по кльощавата му фигура. Обикновено подвижен и весел, сега той седеше, без да мърда и ми се стори, че плаче. После стана, поразтъпка се с бързата си походка напред-назад покрай портата на долмена, рязко се спря, обърнат с лице към него, и утвърдително махна с ръка. Разбрах — старецът Бамбаков общуваше с долмена, разговаряше с него.

Обърнах се, и като се стараех да стъпвам по-леко, тръгнах към селото. По пътя си мислех: „С какво ли може да помогне долменът, колкото силен и мъдър да е бил неговият дух, на един човек, който вече доизживява своето време? С какво? Нима само с едното общуване? Мъдрост! Мъдростта е необходима през младостта. А през старостта накъде с нея? Кому е необходима? Кой ще слуша мъдрите речи, ако децата са през девет земи в десета.“

При поредното си пристигане в Геленджик след година и половина аз отново се запътих към долмена, който беше в стопанството на стареца Бамбаков. Вече знаех Станислав Бамбаков е починал. Беше ми малко тъжно, че вече няма да видя този весел, целеустремен човек. Няма да опитам вече меда от неговия пчелин. А особено не исках да видя отново боклук край долмена и занемаряване наоколо. Но...

Пътекката, която водеше от шосето към стопанството, беше чиста и изметена. Преди завоя на пътеката към долмена, сред дърветата, бяха наредени масички с пейки около тях. Имаше и красива беседка. Покрай пътеката, оформена грижливо с белосани камъчета, зеленееха фиданки на кипариси. Прозорците на къщичката и лампата на близкия стълб светеха.

Синът! Синът на стареца Бамбаков, Сергей Станиславович Бамбаков, беше напуснал Москва, своята длъжност и се бе заселил с

жена си и със сина си в стопанството на бащата.

Седяхме със Сергей на масата под дърветата...

— Баща ми позвъни в Москва, помоли ме да дойда. Аз дойдох, огледах и преместих семейството си — разказваше Сергей. — Заедно с баща ми работех тук. Да работиш с него беше радост. А когато почина, не можех вече да изоставя това място.

— Не съжаляваш ли, че остави столицата?

— Не, не съжалявам и жена ми не съжалява. Всеки ден благодаря на баща си. Тук ни стана много по-комфортно.

— Удобства в къщата направихте ли, вода прекарахте ли?

— Удобства има, ето татко направи и тоалетна пред къщата. Но аз имам предвид друг комфорт. Сякаш вътре в мене нещо стана по-комфортно и запълнено.

— А как е работата?

— Работа колкото искаш. Градината трябва да се засади, с пчелина трябва да се оправям. Още не знам докрай как да общувам с пчелите. Жалко, че не усвоих знанията от баща си. Все повече хора идват при долмена, всеки ден посрещаме автобуси. Жената ми помага с удоволствие. Баща ми ме помоли да посрещам хората и аз ги посрещам. Ето, уредих и спирка, искам и вода да докарам. Но много ни притискат с данъците. Засега не ни стигат средствата. Добре, че поне, по малко ни помага ръководителят на администрацията.

Разказах на Сергей това, което Анастасия ми говореше за поземлените имоти, за спомена за родителите, а той ми отговори:

— Знаеш ли, тя е права! Сто процента е права. Баща ми умря, а аз всеки ден сякаш си говоря с него, понякога дори споря. И ми става все по-близък, като че ли не е умрял.

— Как така? Как можеш да разговаряш с него? Като контактърите ли, глас ли чуваш?

— А не, всичко е просто. Виждаш ли ямата? Той търсел вода, но стигнал до скалния пласт. Аз исках да запълня дупката, а на нейно място да поставя масичка с още няколко пейчици. Мислех си на ум: „Защо не си преценил, тате, ето, че сега трябва да се занимавам с излишна работа, а имам толкова много други неща да върша.“ Като заваляха дъждовете, от склона на хълма потече вода и запълни ямата. Водата не изчезна, задържа се в дупката няколко месеца. Образува се малко езерце. И аз си помислих: „Юнак си, тате, свърши добра работа

твоята яма.“ И много други неща, които е замислил, аз се опитвам сега да ги осмисля.

— Все пак, Сергей, той как успя да те откъсне от Москва, с какви думи?

— Ами като че ли говореше за всичко. Обикновени думи. Само помня как от неговите думи се появиха някакви нови чувства, желания — и ето аз съм тук. Благодаря ти, тате.

Какви думи е научил старият Бамбаков, общувайки с долмена? Каква мъдрост е познал, че е успял да върне своя син? Да го върне завинаги! Жалко, че са погребали Бамбаков на гробището, а не на неговата земя, както казваше Анастасия. Завиждах на Сергей с благородна завист: баща му беше намерил или създал за него късчето Родина. Ще имам ли и аз някога Родина? Хубаво е на полянката на Анастасия. Хубаво е при Бамбаков. Хубаво би било всички да имат късче своя Родина!

УЧИЛИЩЕ ИЛИ УРОК НА БОГОВЕТЕ

След последното посещение при долмена на земята на Бамбаков и разговора с неговия син все по-ярко започнах да си спомням разговора с Анастасия за Родината, за нейния проект за поземления имот. В паметта ми изплуваха начертаните с пръчка от Анастасия отделни части на прекрасни селища на бъдещето. Тя се опитваше да разказва всичко с такова увлечение и с необикновена интонация в гласа, че ми се струваше, че чувам как листата шепнат в градините, покрили някогашната пустош, как ромоли водата чиста в ручейчетата, а сред тях виждах как живеят щастливи и красиви мъж и жена. И детски смях, и песните при заник-слънце. Но от цялата необичайност възникваха и множество въпроси:

— Защо чертаеш така, Анастасия, сякаш участъците не се допират един до друг?

— Така трябва, за да има в това прекрасно селище пътеки, проходи и пътища. От всичките страни между всички участъци трябва да има не по-малко от три метра разстояние.

— А училище ще има ли в селището?

— Разбира се, ти погледни, ето го училището — в центъра на всичките квадратчета.

— Интересно е да се види какви ще бъдат учителите в новото училище, занятията как ще се провеждат. Навярно както в училището на Щетинин, което аз видях. Сега там ходят много хора. На всички се харесва горското училище в Текоса. Много хора искат да създадат такова по своите места.

— Училището на Щетинин е прекрасно, то е стъпало към училището, в което ще се учат децата в новите селища. А випускниците на Щетинин ще помагат те да се строят и ще преподават в тях. Но главното не е само в образованите и мъдри педагози. Родителите в новите училища ще обучават своите деца, но и от тях те самите ще се учат.

— Но как всички родители ще могат да бъдат учители? Нима всички родители ще имат висше образование, че и то специално? Кой ще обяснява на децата в училището различните предмети, математиката и литературата, физиката, химията?

— Разбира се, образованието няма да бъде еднакво при всички. Но нали не трябва изучаването на различните предмети и науки да се превръща в самоцел. Най-важното е да разберат и да научат как да бъдат щастливи, а това могат да им го покажат единствено родителите с примера си.

Изобщо не е задължително родителите да водят своите уроци според традиционното разбиране. Те например могат да участват в съвместна дискусия или да проследят колективно изпит.

— Изпит ли? Кого могат родителите да изпитват?

— Могат да изпитват своите деца и децата да изпитват своите родители.

— Родителите на изпит при своите деца в училището ли? Ама това е някак смешно. Тогава всичките деца отличници ще бъдат. Кой родител би поставил двойка на своето дете? Разбира се, шестица всеки на своя син или на своята дъщеря ще постави.

— Владимире, не бързай с изводите. Сред занятията, на днешните подобни, ще има и други, най-важните уроци на новото училище.

— Други ли? Какви?

И изведнъж ми хрумна нещо. Щом Анастасия с лекота показва картини отпреди хиляди години, не е важно как го прави — дали с помощта на своя лъч, хипноза или още нещо друго — но се получава, значи... Значи, тя може да покаже и близкото бъдеще. И аз попитах:

— Анастасия, можеш ли да ми покажеш поне едно занятие в бъдещото училище, в новите селища? Можеш ли да покажеш нетрадиционен урок?

— Мога.

— Тогава покажи. Искам да сравня това, което видях при Щетинин. И с уроците, когато аз учех в училище.

— А няма ли да питаш и да се страхуваш от силата, с която картините на бъдещето ще творят?

— Все едно ми е как ще го направиш. Много ми е интересно да го видя.

— Тогава лягай на тревата, отпусни се и заспи.

Анастасия тихичко постави своята длан на моята и...

Видях, сякаш някъде отгоре, сред многото участъци един — той се отличаваеше от всички други по вътрешното си планиране. На него имаше няколко големи дървени постройки, съединени помежду си с пътеки, оградени отстрани с различни лехи от цветя. До комплекса от постройки имаше природен амфитеатър: малък хълм, по склона, на който в полукръг се спускаха от горе на долу редове от пейки. На тях седяха около триста човека на различна възраст. Сред тях имаше възрастни с вече посивели коси и съвсем млади хора.

Изглежда, бяха насядали семейно, тъй като бяха се смесили възрастни мъже, жени и деца на различна възраст. Разговаряха помежду си възбудено. Сякаш предстоеше да видят нещо необикновено, концерт на супер звезда или реч на президента.

Пред аудиторията на дървения подиум — сцена имаше две масички, два стола и зад тях голяма дъска. До площадката група деца, около петнайсетина, на възраст от пет до дванадесет години, оживено спореха за нещо.

— Сега ще започне нещо като симпозиум по астрономия — чух гласа на Анастасия.

— А децата защо са тук? Нямало ли е на кого да ги оставят родителите им? — попитах Анастасия.

— Едно от групата спореци деца сега ще изнесе основния доклад. Те избират кой да бъде. Виждаш ли, има двама претенденти: момчето на девет години и момичето на осем? Сега децата гласуват. С мнозинство избраха момчето.

Момченцето с делова, уверена походка се приближи до масичката; извади от картонена папка някакви листове с чертежи и рисунки и започна да ги подрежда. Всички деца — някои сериозно, други подскачайки, отидоха при своите родители, седящи по пейките. Червенокосото, цялото в лунички момиченце — претендентката за изказване — премина с гордо вдигната главица покрай масичката. В ръцете си държеше по-дебела и по-голяма папка, отколкото тази на момчето. Вероятно в нея също имаше някакви рисунки и чертежи.

Момченцето до масичката се опита да каже нещо на минаващото край него момиченце, но малката не се спря, оправя рижата си плитка и мина покрай него, извърнала демонстративно глава настрана.

Известно време момчето гледаше смутено след отдалечаващото се гордо червенокосо момиче. След това отново започна съсредоточено да пренарежда своите листове.

— Кой е успял да преподаде на децата така астрономия, че да могат да изнасят доклад пред възрастните? — попитах аз Анастасия.

А тя ми отговори:

— Никой не им е преподавал. Било им е предложено сами да поразмислят как е устроено всичко, да се подготвят и да представят своите умозакljučения. Те са се готвили повече от две седмици и сега е настъпил отговорният момент. На техните умозакljučения може да опонира, който поиска, те ще отстояват мнението си.

— Излиза, че е игра?

— Можеш да прецениш ставащото и като игра. Само че тя е много сериозна. Сега у всеки присъстващ ще бъде включена и ускорена мисъл, свързана с планетарното устройство, а може би присъстващите ще започнат да мислят и за нещо по-голямо. Нали децата са мислили две седмици. Мислили са, а мисълта им не е била ограничена от нищо. Над тях не тегнат никакви догми, никакви версии за планетарното устройство. Още не е ясно какво те ще представят.

— Искаш да кажеш, какво ще изфантазират със своя детски ум?

— Искам да кажа, че своя версия ще представят. Нали и възрастните нямат аксиома за планетарното устройство. Целта на този симпозиум не е да се изработят никакви канони, а да се ускори мисълта, която впоследствие ще определи Истината или ще се доближи до нея.

Към втората масичка се приближи млад човек и обяви началото на доклада. Момчето започна да говори.

То говори около двадесет и пет — тридесет минути. Неговата реч, както ми се стори, беше изцяло детска фантазия — фантазия, необоснована от никакви научни теории или даже елементарни знания от курса по астрономия на средното училище. Момчето каза приблизително следното:

— Ако погледнем небето вечер, там светят много звезди. Звездите биват различни. Съвсем малки и по-големи. А съвсем малките звезди могат също да бъдат големи. Само че ние отначало мислим, че те са малки. А те са много големи. Защото, когато самолетът лети високо, той е малък, а когато на земята се доближим до

него, той се оказва голям и в него могат да се поберат много хора. И на всяка звезда могат да се съберат много хора. Само че сега на звездите няма хора. А те светят вечер. И големите светят, и малките. Те блещукат, за да ги гледаме и да мислим за тях. Звездите искат да направим и при тях всичко така добре, както е на Земята. Те малко завиждат на Земята — много искат при тях също да растат такива ягоди и дървета както при нас, рекичката да е същата и рибките. Звездите ни чакат и всяка се старае да свети, за да ѝ обърнем внимание. Но ние още не можем да полетим към тях, защото имаме много работа вкъщи. Но когато оправим всичко у дома и навсякъде по цялата Земя стане хубаво, ние ще полетим към звездите. Само че няма да полетим със самолет или ракета. Защото със самолет трябва да се лети много дълго време с ракета също е дълго и скучно. И освен това в самолета и в ракетата няма да могат да се съберат всички. Много и различен товар също не може да се събере. И дърветата няма да се съберат, и рекичката. Когато успеем да направим всичко на Земята да бъде хубаво, ние ще полетим към първата звезда с цялата Земя. И още нещо, някои звезди сами ще поискат да долетят до Земята и да се притиснат към нея. Те вече са изпращали свои парченца и парченцата са се притискали към Земята. Хората отначало мислели, че това са комети, но това са парченца от звезди, които много искат да се притиснат силно към красивата Земя. Тях са ги изпратили звездите, които ни чакат. Ние можем да стигнем до далечната звезда с цялата Земя и, който поиска, ще остане на звездата, за да стане и там красиво като на Земята.

Момчето вдигаше своите листове, показваше ги на слушателите. На листовите имаше рисунки на звездното небе, траектории на придвижването на Земята към звездите. На последната рисунка имаше две звезди, целите в цъфтящи градини, и отдалечаващата се от тях в междугалактическия си полет Земя.

Когато момчето спря да говори и да показва рисунките си, водещият съобщи, че желаещите могат да се изкажат в качеството си на опоненти или да представят съображенията си във връзка с чутото. Но никой не бързаше да се изказва. Всички мълчаха и, както ми се струваше, неизвестно защо се вълнуваха.

— Защо се вълнуват? — попитах Анастасия. — Какво, да не би никой от възрастните да не знае астрономията?

— Вълнуват се, защото трябва да се говори аргументирано и разбрано. Та тук присъстват техните деца. Ако изказването е неясно или неприемливо за детската Душа, ще възникне недоверие към изказващия се или нещо още по-лошо — неприязън. Възрастните държат на отношението към тях самите, вълнуват се и не искат да рискуват. Страхуват се да не изглеждат нелицеприятни пред събралите се и най-вече пред своите деца.

Главите на много от присъстващите започнаха да се обръщат в посока на седналия в средата на залата възрастен посивял господин. Той прегръщаше за раменете малкото червенокосо момиченце — онова, което беше един от претендентите за доклада. До него седеше млада и много красива жена. Анастасия прокоментира:

— Сега много от хората гледат мъжа с посивялата коса в центъра на залата. Той е професор в университета, учен. Вече е пенсионер. Отначало личният му живот не вървеше, нямаше деца. Преди десет години той си взе един парцел, започна да го обработва. Едно младо девойче го обикна и им се роди това червенокосо момиченце. Младата жена до него е неговата съпруга и майка на дъщеря му. Бившият професор много обича своето позакъсняло дете. И червенокосото момиченце, неговата дъщеря, се отнася към него с много Любов и уважение. Мнозина от присъстващите смятат, че професорът трябва да се изкаже пръв.

Но побеляващият професор се бавеше с изказването си. Виждаше се как той от вълнение премята в ръцете си някакво списание. Накрая професорът се изправи и започна да говори. Той каза нещо за строежа на Вселената, за кометите, за масата на Земята и в края на изказването си обобщи:

— Разбира се, планетата Земя се движи в пространството и се върти. Но тя е свързана неразделно със Слънчевата система и не може самостоятелно, без своята Слънчева система, да се придвижва към отдалечените галактики. Слънцето дава живот на всичко живо на Земята. Отдалечаването от него ще повлече след себе си значително застудяване на Земята и като следствие ще доведе планетата до умъртвяването ѝ. Всички ние можем да наблюдаваме какво става дори и при относително малко отдалечаване от Слънцето — настъпва зимата...

Професорът изведнъж замълча. Малкият докладчик ту преглеждаше объркано своите рисунки, ту гледаше въпросително своите връстници от групата, с която бе готвил своето изказване. По всичко изглеждаше, че аргументът със зимата и застудяването тежеше доста и беше ясен за всички. Този аргумент разруши красивата детска мечта за съвместния полет. И изведнъж в настъпилата тишина, продължаваща вече половин минута, отново прозвуча гласът на побеляващия професор:

— Зимата... Животът винаги замира, ако на Земята не достига слънчева енергия. Винаги! Не са необходими никакви теоретични изследвания, за да се види това... да се убедим... Но е възможно и на Земята да има същата енергия каквато е на Слънцето. Само че все още да не се е проявила. И никой да не я е открил все още. Възможно е вие някога да я откриете... Възможно е Земята да може да бъде самоосигуряваща се. Тази енергия все ще се прояви в нещо... На Земята ще се прояви енергията на Слънцето и тя като слънчевата енергия ще разтваря венчелистчетата на цветята.

И тогава ще може да се пътешества със Земята по галактиките... Да, тогава...

Професорът се обърка и замълча. В залата се дочу ропот на недоволство. И се започна...

Възрастните ставаха от своите места и се изказваха, опровергавайки професора в частта за възможността да се живее без Слънцето. Говореха нещо за фотосинтезата, която става в растенията, за температурата на околната среда, за траекториите на движението на планетите, от които нито една планета не може да се отдели. А професорът седеше, отпускаяки все по-ниско посивяващата си глава. Неговата червенокоса дъщеричка обръщаше главичката си в посока на всеки изказващ се, понякога ставаше. Струваше ми се, че иска със себе си да защити баща си от опонентите.

Възрастна жена, приличаща на учителка, започна да говори за това, че не е добре да бъдеш снизходителен, да се подмазваш на децата заради отношението им към самия себе си.

— Всяка лъжа след време ще излезе наяве и как ще изглеждаме всички тогава? Това не е просто лъжа, това е малодушие — каза жената.

Червенокосото момиченце се вкопчи в пеша на баща си, започна да го дърпа и едва сдържайки плача си говореше с пресекващ глас:

— Ти, татенце, излъга за енергията... Ти затова ли излъга, татенце, защото ние сме деца? Лелята каза, че си малодушен. Малодушен — това лошо ли е?

В залата под откритото небе настъпи тишина. Професорът вдигна глава, погледна дъщеря си в очите, сложи ръка на рамото ѝ и каза тихо:

— Аз повярвах, дъщеричке, в това, което казах.

Червенокосото момиченце отначало замря. После бързо се покачи на пейката и с високото си детско гласче извика към залата:

— Моят баща не е малодушен. Баща ми е повярвал! Повярвал е!

Момиченцето обгърна с поглед притихналата зала. Никой не гледаше към тях. Тя се обърна към майка си. Но младата жена, обърнала се настрана и навела глава, ту откопчаваше, ту закопчаваше копчето на ръкава на блузата си. Момиченцето отново обгърна с поглед мълчаливата зала и се обърна към баща си. Професорът все така безпомощно гледаше своята малка дъщеричка. В абсолютната тишина, но вече тихо и нежно прозвуча гласът на червенокосото момиченце:

— Хората не ти вярват, татенце. Те не ти вярват, защото още не се е появила на Земята енергията, която може като слънчицето да разтваря венчелистчетата на цветенцата. А когато се появи, всички хора ще ти повярват. Ще повярват после, когато се появи. После...

И изведнъж червенокосата дъщеря на стария професор оправи с бързо движение кичур от коса си, скочи на пътеката между седалките и се затича. Дотича до края на залата под открито небе и се втурна към една от близките къщи, влезе вътре и след няколко секунди се появи отново на вратата. В ръцете си държеше саксия с някакво растение. Момиченцето затича с него към празната масичка на докладчика. Постави на нея саксията с растението и детският глас, силен и уверен, зазвуча над главите на присъстващите:

— Ето едно цвете. Неговите венчелистчета са затворени. Всичките са се затворили, защото няма слънце. Но те сега ще се разтворят, защото на Земята има енергия... аз ще... Аз ще се превърна в енергия, разтваряща листенцата на цветенцето.

Червенокосото момиченце стисна пръстите си в юмручета и започна да гледа цветето. Гледаше без да мига.

Седящите по местата си хора не говореха. Всички гледаха момиченцето и саксията с растението на масичката пред нея.

Професорът стана бавно от мястото си и отиде при дъщеря си. Приблужи се до нея, хвана я за раменете, опитвайки се да я отведе. Но червенокосото момиченце размърда раменцата си и прошепна:

— Ти по-добре ми помогни, тате.

Професорът вероятно съвсем се обърка и остана до дъщеря си. Поставил ръце на детските рамене, той също започна да гледа цветето.

С цветето не ставаше нищо. На мене ми беше някак жал и за червенокосото момиченце, и за побеляващия професор. Що ли му трябваше да се напъхва между шамарите със своите изказвания за вярата си в неоткритата енергия!

Изведнъж от първите редове стана момченцето, което прочете доклада си. То се обърна наполовина към седящата мълчаливо зала, подсмръкна и тръгна към масичката. Сериозно и уверено се приближи към нея и застана до момиченцето.

То насочи своя съсредоточен поглед върху растението в глинената саксия, но с растението, както и преди, разбира се, не ставаше нищо.

И тогава видях! Видях как от залата започнаха да стават от местата си деца на различна възраст. Те пристъпваха един след друг към масичката, заставаха един до друг и внимателно гледаха цветето. Последното момиченце, на около шест години, мъкнеше, обхванало с двете си ръчички, съвсем малкото си братче. То с мъка се промъкна напред, с нечия помощ постави братчето си на стола отпред. Малчуганът поогледа стоящите наоколо, обърна се към цветето и започна да духа срещу него.

И изведнъж листенцата на едното от цветчетата на растението започнаха бавно да се разтварят. Съвсем бавно, но притихналите в залата хора го забелязаха. И някои от тях започнаха мълчаливо да стават от местата си. А на масичката започна да разтваря венчелистчето си второ цветче, едновременно с него трето, четвърто...

— И-и-и-и... — завика възторжено с детски глас възрастната жена, приличаща на учителка, и започна да ръкопляска. Залата се разтърси от аплодисменти. Към професора, който се беше отдалечил и

разтриваше слепоочието си, тичаше от залата младата красива жена, неговата съпруга. Както беше се затичала, подскочи и се хвърли на врата му, започна да го целува по бузите, по устните...

Червенокосото момиченце направи крачка към своите целуващи се родители, но я задържа момченцето лектор. Тя издърпа ръката си, но като направи няколко крачки се обърна, приближи се плътно до него и започна да закопчава разкопчалото се копченце на ризата му. Закопча го, усмихна се и, обръщайки се бързо, затича към своите прегръщащи се родители.

От залата към масичката се приближаваха все повече хора — някои вземаха децата си на ръце, други стискаха ръката на малкия докладчик. Той си Стоеше така, протегнал едната си ръка за ръкостискане, а с дланта на другата притискаше току-що закопчаното от червенокосото момиченце копченце.

Изведнъж някой засвири на акордеон някаква смесица между руски и цигански танц. И на сцената потропа с крак по пода старец, към него пълничка жена пристъпваше като лебед. А двама млади затанцуваха лудешки с приклякване. И цветенцето с разтворените венчелистчета гледаше юначния и завладяващ, буен руски танц.

Картината на необикновеното училище изчезна рязко, сякаш изгасна екран. Аз седях на тревата. Наоколо отново беше растителността на тайгата и до мен.

— Анастасия. А в мене вътре някакво вълнение бушуваше и чувах аз смеха на хората щастливи, и звуците на музиката весела на танца, и с всичко това не ми се разделяше.

Когато постепенно затихна в мен звучащото, аз казах на Анастасия:

— Това, което ми показва сега, изобщо не прилича на никакъв учебен час. Това е някакво събрание на семейства, живеещи в съседство. И нямаше нито един учител, всичко ставаше от само себе си.

— Там имаше учител, Владимире, и то най-мъдрият. И ничие внимание той не отвличаше със себе си.

— А защо присъстваха родителите? От техните емоции се получиха онези притеснения.

— Емоциите, чувствата, те многократно ускоряват мисълта. В това училище подобни уроци се провеждат всяка седмица. Учителите

и родителите са единни в стремежите си и децата се смятат равни с тях.

— Все едно, някак си е необичайно участието на родителите в обучението на децата. Нали родителите не са се учили за учители.

— Печално е това, Владимире, че за хората съвсем привично и общоприето стана децата си на други да предават да ги възпитават. И на кого — не е важно. Предават те децата си, незнаейки дори частично какъв е мирогледът, който там ще им внушават, каква съдба ще им подготви нечие учение. Предавайки деца си в неизвестността, самите се лишават от своите деца. И затова забравят своите майки онез деца, чиито майки ги предават някому за обучение.

* * *

Дойде време да се връщам. Получената информация така ме препълваше целия, че вече не забелязвах и не възприемах обкръжаващото ме наоколо. С Анастасия се сбогувах някак си набързо. Казах ѝ:

— Не ме изпращай. Като вървя сам, никой няма да ми пречи да мисля.

— Да, нека никой да не ти пречи да мислиш — отговори тя. — Когато стигнеш до реката, там ще бъде дядо. Той ще ти помогне, ще те откара до пристанището с лодката.

Вървях сам през тайгата към реката и си мислех за всичко, което видях и чух. Един въпрос стоеше пред мен най-настойчиво: Как се е случило така с нас? Имам предвид с мнозинството от хората. Като че ли всеки има Родина, а малко собствено късче от нея никой няма. И даже няма и закон в страната, гарантиращ на човека, на семейството му възможността да има като собственост пожизнено, макар и един хектар земя.

Сменят се партии, правителства, блага различни обещава, но въпроса за всекиго да има едно късче земя — Родина — заобикалят отдалеко. Защо? А голямата Родина се състои от мънички парчета. Родни, родови малки местенца — с градини и къщи в тях. Ако никой няма такова нещо, тогава от какво се състои Родината? Трябва да се издаде такъв закон, с който да се гарантира правото на всеки да има

късче от Родината — за всяко семейство, което поиска да го има. Такъв закон могат да приемат депутатите, а депутатите ги избираме всички ние. Значи трябва да избираме онези, които са съгласни да се приеме такъв закон. Закон. А как да се формулира той? Как? Може би така:

„Държавата се задължава да дава на всяка семейна двойка по нейна молба един хектар земя за пожизнено ползване с право на предаване по наследство. Произведената в стопанството на рода селскостопанска продукция никога няма да се облага с каквито и да е данъци. Земите на рода не подлежат на продажба.“ Така като че ли звучи нормално. А ако някой вземе земя, а нищо не прави на нея? Значи в закона трябва да се допълни следното:

„Ако в течение на три години земята не се обработва, държавата може да я иземе. Е, ако човекът иска да живее и работи в града, а на имота си да ходи като на вила? Нека и така да бъде. Но жените все пак ще отидат да раждат в родовото имение. Тези, които не ще пожелаят да отидат, децата им по-късно няма да им простят. А кой ще има грижата законът да премине през всичките инстанции? Някоя партия ли? Коя? Трябва да се организира такава партия. А кой ще се занимава с организирането ѝ? Къде да се намерят такива политици?“

Трябва да се търсят. По-бързо да се търсят! Иначе ще си умреш, а в Родината си няма да попаднеш ни веднъж. И внуците ти няма да те помнят. Кога ще стане така, че да се появи такава възможност?... Когато ще може да се каже: „Здравей, Родино моя!“

* * *

Дядото на Анастасия седеше на едно дърво до брега. Редом леко се полюшваше на вълните вързаната към брега малка дървена лодка. Да стигнеш на весла до близкото пристанище на другия бряг на реката няколко километра надолу по течението не е сложно. А как се гребе обратно срещу течението? — помислих си аз, поздравявайки стареца и го попитах за това.

— Ще стигна бавничко — отговори дядото. Обикновено весел, този път той беше, както ми се стори, сериозен и не много разговорлив.

Седнах на дървото до него и казах:

— Не мога да разбера по какъв начин Анастасия държи в себе си толкова много информация? За миналото помни и всичко, което става сега в нашия живот, знае. А живее в тайгата, радва се на цветенцата, на слънчицето и на зверчетата. Сякаш за нищо не мисли.

— А какво толкова има да се мисли? — отговори дядото. — Тя чувства информацията. Когато ѝ е необходима, взема толкова, колкото поиска. Отговорите на всички въпроси са в пространството, край нас. Трябва само да умееш да ги приемаш и да ги озвучаваш.

— Как така?

— Как... Как... Ето вървиш по улицата на добре познато градче, мислиш си за твоите работи, а към тебе неочаквано се приближава минувач и те пита как може да стигне донякъде. Ще можеш ли да му отговориш?

— Ще мога.

— Ето виждаш ли, всичко е просто. Ти си мислиш за своето. Изниква въпрос, който изобщо не е свързан с това, за което си мислиш, но ти ще отговориш на човека. Отговорът се съхранява в тебе.

— Но това е молба да се обясни как да стигне донякъде. Ако минувачът запита какво е имало в града, където ние с него се срещаме, да кажем хиляда години преди нашата среща, никой няма да може да му отговори.

— Няма да може, ако го домързи. Всичко се пази във всеки човек и около него от мига на сътворението. По-добре сядай в лодката, време е да отплаваме.

Старецът седна при веслата. Когато се отдалечихме около километър от брега, дядото, мълчалив до този момент, заговори:

— Опитай се да не затънеш в тази информация и в размислите, Владимире. Определяй действителността чрез себе си. Усещай равномерно чрез себе си материята и това, което не се вижда.

— Не разбирам, за какво ми казвате това.

За това, че ти започна да се ровиш в информацията, да я определяш с ума си. Няма да стане с ума. Умът няма да вмести в себе си това, което моята внучка знае. И ще престанеш творещото около себе си да забелязваш.

— Ама аз забелязвам всичко. Ето, реката, лодката...

— Да де, защо ти, всичко забелязващият, не успя да се сбогуваш нормално с внучката ми и със сина си?

— Е, може би не успях, защото мислех за по-глобалните неща.

Аз действително тръгнах почти без да се сбогувам с Анастасия и през целия път толкова усилено мислех, че не забелязах кога съм стигнал до реката. И добавих:

— Анастасия също си мечтае за друго, за глобалното и не са й нужни разни сантименталности.

— Анастасия чувства чрез себе си всички планове на битието. И всекиго усеща без ущърб за другия.

— Е и какво?

— Извади бинокъла от чантата си, погледни към дървото на брега, където беше лодката ни.

Погледнах към дървото през бинокъла. На брега до ствола му стоеше Анастасия, държейки На ръце сина ни. На свитата ѝ ръка висеше вързопче. Стоеше със сина ни и махаше с ръка след лодката, отдалечаваща се по течението на реката. И аз помахих на Анастасия с ръка.

— Изглежда, внучката е вървяла със сина си след тебе. Чакала е да свършиш със своите размисли и да си спомниш за сина си, и за нея да помислиш. Дори и вързопче е приготвила за тебе. Но информацията, получена от нея, за теб по-важна се оказа. Духовното и материалното, всичко трябва да се усеща равномерно. Тогава в живота си стабилно ще стоиш, на двата крака. Когато едното преобладава над другото, все едно, че си куц — говореше без злоба старецът и умело работеше с веслата.

На него ли, или пък на себе си се опитах тогава да отговоря:

— Сега за мен е най-важно да разбера... Самият аз да разбера! Кой сме ние? Къде сме ние?

АНОМАЛИИТЕ В ГЕЛЕНДЖИК

Уважаеми читатели, всичко написано от мен в книгите, съм го чул от Анастасия, видял съм го и съм го преживял. Всички събития са реални събития от моя живот. Когато ги описвах, особено в първите книги, цитирах адреси и фамилии на хора, за което впоследствие трябваше да съжалявам. Любопитните започнаха все по-често да безпокоят тези хора.

Съществен проблем станаха и всевъзможните слухове, събития и явления, които се свързват с мене и с Анастасия. Своеобразните тълкувания на тези събития, а следователно и своеобразните изводи ме безпокоят. Не мога да се съглася с някои от тях. Например аз съм против поклонението на долмените. Смятам, че с долмените може и трябва да се общува с уважение, но не да им се покланяме.

Сред читателите на книгите за Анастасия има хора с различни вероизповедания, духовни общности, с различна степен на образование. Смятам, че към всяко обяснение на събитията трябва да се отнасяме с внимание. Всеки има право на собствено мнение, но тогава нека да уточнява: „Това е мое мнение, мои предположения.“ И, разбира се, не бива да се мистифицира всичко — нито мен, нито Анастасия. В противен случай Анастасия може да се превърне от човек, макар и не съвсем обикновен, в някакво особено същество. А може би всъщност тя е обикновеният човек, а точно ние с вас сме необичайните? Ето, и аз самият се обърках. Това е, защото ме безпокоят ето какви обстоятелства.

Сега с мълниеносна скорост се разпространява слухът за огненото кълбо, с което общува Анастасия. Помните ли, уважаеми читатели, че описвах в предишните книги как това кълбо се появява до Анастасия в екстремни ситуации? Как то се появило за първи път, когато малката Анастасия плачела на гроба на родителите си, а после я учело как да прави първите си стъпки по земята, как я защищавало по време на покушението над нея. Когато дядо ѝ я попитал: „Какво е това?“, Анастасия отговорила: „То е добро.“

Да, тя общува с него, но не знае докрай какво представлява това природно явление. Защо започнах изведнъж да си спомням за огненото кълбо, появяващо се неизвестно откъде? Защото именно това кълбо, както потвърждават маса свидетели, се е появило над Геленджик и е предизвикало известна паника. Сега недоброжелателите пускат слухове, че Анастасия може с помощта на кълбото едва ли не да бомбардира тези, които не са й удобни, че общува не само със светлите, но и с тъмните сили. А като допълнение и самите читатели наливат масло в огъня. В Туапсе вече ме помолиха да насоча това кълбо към администрацията в Сочи, за да започнат и те да проумяват нещата както в Геленджик.

Уважаеми читатели, сега ще се опитам да ви разкажа какво стана в действителност в Геленджик и ви призовавам да се отнесете към това спокойно и разсъдливо.

Местното обществено обединение в Геленджик се готвеше за провеждането на читателската конференция по книгите. Взаимоотношенията на ръководството на обединението с администрацията на града бяха, меко казано, обтегнати. На всичкото отгоре и аз във втората книга бях дал не особено ласкав отзив за старото ръководство на града. На този фон... и това ли трябваше да се случи.

Във втората половина на деня на 17 септември 1999 г., в навечерието на читателската конференция по книгите за Анастасия, в града се вдигнал вятър и се разразила буря. На малкия площад пред зданието на администрацията на града изведнъж се появило огнено кълбо. По-нататъшните му действия, както говорят много хора, приличали на действията на кълбото на Анастасия.

Огненото кълбо, появило се над Геленджик, подминало гръмоотводите на зданията около площада, докоснало се до растящото посред площада дърво. След това от него се отделили няколко помалки кълба или лъчи. Едно от тях влетяло в кабинета на ръководителя на администрацията на града, полетяло малко из кабинета пред очите на всички присъстващи и излетяло навън.

Второто влязло през прозореца на заместник-началник на администрацията Галина Николаевна, за известно време повисяло във въздуха, след това се насочило към прозореца, начертало на стъклото неизтриваем и до ден-дневен странен знак и отлетяло.

По-нататък мълвата твърди, че администрацията на Геленджик станала свята и просветлена. Смятат, че именно след случая с огненото кълбо администрацията е решила да приеме мерки за подобряване на приема на пристигащите в града читатели, да облагороди пространството около долмените в околностите на града, да провежда ежегодни фестивали на духовната авторска песен и още много други неща, които по-рано не е искала да прави.

Слухът за случилото се тръгнал с твърдението, че в Геленджик е пребивавало огненото кълбо на Анастасия.

Опитах се да изкажа версията за кълбовидна мълния, а сходството в поведението му с това на описаното в книгата — като случайно съвпадение. Администрацията на града все пак е била принудена да вземе някакво решение. Но не би. Веднага почнаха да ми доказват: „Случайности няма. Освен това тук случайността не е една, а е цяла поредица.“ И твърдяха: „Когато случайностите се наслагват последователно в такава верига, това се нарича закономерност.“

Разбира се, може да се каже, че случайностите са се наредили във верига. Как кълбото е подминало гръмоотводите засега не е ясно. Защо се е докоснало до голямото дърво на площада, припламнало, гръмнало над него, но не го унищожило, а полетяло към прозорците на администрацията? Защо е полетяло именно към тези кабинети, в които са се намирали хората, способни да решат въпросите, свързани с пристигането на читателите в града? Защо администрацията веднага след посещението на огненото кълбо е решила положително маса въпроси? Защо след появяването на това кълбо лично председателят на законодателното събрание дойде да поздрави конференцията? И така нататък.

Мълвата почна да твърди, че шефът на администрацията на град Геленджик и целият административен апарат така са се променили, че сега Геленджик ще процъфти и ще стане, както казваше Анастасия — „по-богат от Йерусалим и Рим“. Други казват, че кълбото е изплашило всички.

Когато пристигнах в Геленджик, се срещнах с ръководителя на администрацията на града и неговия заместник. Видях и пипнах знака, начертан на стъклото от огненото кълбо. Усетих необичайната миризма на тамян и сяр, но не усетих никакъв страх. Точно обратното, например Галина Николаевна — заместник на ръководител

на администрацията, даже беше станала по-весела отпреди. Тя също ми разказа как е станало всичко и попита: „Как смятате вие, дали това беше някакъв знак?“

В общи линии обстоятелствата така се подредиха, че версията за обикновената кълбовидна мълния не се възприе. А мен започнаха да ме обвиняват в опростяване на ситуацията.

Не крия, че аз действително се опитвах да омаловажа случая и не само тази ситуация. Защо ли? Защото разполагам с информация как някои лидери на духовни общности плашат хората с необикновените способности на Анастасия. Те твърдят, че тези нейни способности не са от Бога и че Анастасия не е човек. Пишат статии за това в своите духовни издания. Представям си как ще се раздуват слухове за случая с появяването на кълбото в Геленджик.

Нямам намерение да опровергавам или да доказвам връзката на огненото кълбо с Анастасия. Това вече е безсмислено. В този случай всеки ще си остане на своето мнение. Аз искам да се опитам заедно с вас, уважаеми читатели, поне да поразсъждаваме проява на какви сили може да е огненото кълбо, посетило Геленджик.

В Библията се казва: „По плодовете им ще ги познаете.“ Какви са плодовете? Първо, огненото кълбо не е нанесло никакви повреди на зданието на администрацията. Даже не е избило стъклото, на което е начертало знака си. Запазилата се в кабинета миризма не прави неприятно впечатление. Галина Николаевна, стопанката на кабинета, говори с мене в присъствието на четири човека и никой не усещаше уплаха у нея. Кълбото е гръмнало над дървото, което расте наред площада, имало е ярко избухване. Казват, че изглеждало сякаш дървото е пламнало. Но сега то си расте напълно здраво. Администрацията е издала постановление за подобряване на културата на обслужване на пристигащите в града читатели. Приела е решение за въвеждане на ред при организирането на екскурзии до долмените, за които говори Анастасия. Аз не виждам никакви отрицателни последствия. Следователно плодовете са добри.

Анастасия казва, че огненото кълбо действа самостоятелно. Не може да му заповядваш, може само да го помолиш.

В книгите си се опитвам, доколкото мога, да описвам точно ситуацията, които съм видял със собствените си очи, които съм почувствал сам и чул със собствените си уши. Всеки може да

представи каквато и да е собствена версия за случая с огненото кълбо в Геленджик. Но не ми се иска някой да използва този случай за сплашване на хората.

Освен това, ако се продължи по този път, могат да бъдат мистифицирани дори и най-обикновени случаи. Сега започват да говорят, че огненото кълбо ми е помогнало да се изкажа на конференцията в Геленджик. Това не е така. Аз нямам никакво отношение към него. За тези слухове внесе своята лепта и пресата.

Уважаваният „Огоньок“ напечата огромна статия, авторът на която казва: „... със страната се провежда широкомащабен експеримент...“ и за мен пише: „... той говори в продължение на осем часа, по-рано не съм виждал такива оратори“. А друг вестник добавя: „... при това той беше свеж като краставичка“. Всички тези изказвания са, меко казано, неточни и преувеличени.

Първо, на конференцията аз се изказвах не осем, а шест часа. Два часа са прибавили от моето изказване на втория ден.

Що се отнася до помощта, действително имаше такава, но без всякаква мистика.

В навечерието на конференцията в Геленджик пристигна Анастасия. В нощта преди конференцията тя каза, че трябва да се наспя много добре. Предложи ми да изпия някаква настойка, донесена от тайгата, и аз се съгласих, защото действително в последно време дълго не заспивах през нощта. После, когато легнах, тя седна до мене и взе ръката ми, както неведнъж беше правила в тайгата (описал съм го в главата „Докосване до рая“). И аз заспах така, сякаш отлетях нанякъде. Когато тя го правеше в тайгата, в мен винаги настъпваше някакво спокойствие.

Събудих се сутринта. Навън — прекрасно време, самочувствието ми — отлично, настроението ми — радостно.

За закуска Анастасия ми предложи кедрово мляко. Каза, че е по-добре да не ям месо, тъй като за усвояването му се изразходва много енергия. А след кедровото мляко аз наистина нямах желание да ям месо. След като пия от него, нищо друго не ми се яде.

Когато се изказвах пред пристигналите на конференцията хора, Анастасия не беше до мен. Тя поседя известно време тихичко в залата сред слушателите, а после замина нанякъде.

Едва след появата на публикациите и слуховете, мистифициращи моето изказване на конференцията, аз самият си помислих, че Анастасия вероятно ми е помагала по някакъв начин и тогава ѝ казах:

— Ти, Анастасия, като че ли съвсем забрави, че трябваше да изглеждам изморен поне в края на изказването си. Защо създаваш у хората чувството за някаква мистика?

Тя се засмя и отговори:

— Каква мистика може да има в това, когато добре отпочинал човек, в добро настроение разговаря с приятели? А това, че си говорил продължително, се дължи на обърканата ти мисъл. Ти се опитваше да обхванеш наведнъж няколко теми. Можеше да формулираш по-кратки и ясни фрази. Но ти не можеше да направиш това и по друга причина — обувките ти бяха малко тесни, стискаха ти краката, а от това кръвта в жилите ти циркулираше трудно.

Виждате ли всъщност колко е просто всичко? Няма никаква мистика в моите изказвания.

* * *

Уважаеми читатели! От вас пристигат все повече писма с въпроса, защо нито аз, нито фонд „Анастасия“ отговаряме на критичните статии за книгите ми в пресата, на оскърбленията, на обвиненията срещу мен и срещу всички читатели в сектантство. Уважаеми читатели, жал ми е за времето. И какъв е смисълът да се отговаря на онези, които целенасочено провокират скандал? През ноември един журналист (фамилията му е Би... Името му няма да назова, за да не се въвличам в историята) се изхитри да напечата в пет издания един и същи материал под различни заглавия. Изменил заглавията и се подписал с различни фамилии. Фразите в текста разместил, мен, разбира се, ме ругае, разсъждава за морала, етиката, меркантилността. Но с него по-късно ще се оправят самите редактори. Знам колко не им харесва такова нещо. В кръга на журналистите то не се смята за етично. Та нали всеки му е платил хонорар като за оригинал. За какво да споря с него? Може човекът да няма какво да яде. Що се отнася до мръсотията и лъжата, която той бълва, мисля, че

те няма да се прилепят към Анастасия и всичко ще си остане за негова сметка.

Сега темата за Анастасия стана популярна и сигурно не едно издание ще се опита за нейна сметка да увеличи тиража си. Вие, уважаеми читатели, сте вече повече от един милион. Представете си, че аз започна полемика с някое петдесет хилядно издание, печатащо пасквили^[9]. Вие естествено ще поискате да ги прочетете и така рязко ще покачите тиража му. Не трябва да се спори с тях. Вие по-добре си знаете дали сте сектанти, или не. Ако някое издание оскърбява, най-добрият отговор ще бъде вашият отказ от абонамент за него.

Що се отнася до мен, аз мога да общувам с вас само чрез книгите си. Затова тук ще се постарая да отговоря на ред въпроси.

Първо, сега не се занимавам с никакъв бизнес — само пиша. Не принадлежа към никаква духовна общност. Опитвам се сам да се ориентирам кое какво е в нашия живот. Но сигурно критиките, лъжливите измислици по мой адрес и по адрес на Анастасия ще стават все повече. Вероятно Анастасия прегражда пътя на много хора и явления в нашия живот.

Те сами ще излязат на светло. Дори и сега е ясно, че сибирячката Анастасия представлява заплаха както за някои духовни общности, така и наведнъж за няколко промишлено-финансови империи у нас и в чужбина.

Именно те старателно натискат педала в пресата по въпроса: „Съществува или не съществува“, „Кой е Мегре“ и сами отговарят: „Не съществува“, „Мегре е меркантилен предприемач“. В действителност те по-добре от другите знаят за съществуването на Анастасия.

На тях им е необходимо да отклонят хората от самата същност на информацията. На всяка цена да изключат източника на информация, да се опитат да го подчинят на себе си и, ако това не стане, да го унищожат.

Изглежда, те по-добре и по-бързо от нас са оценили информацията, излизаща от нея. Те се подиграват на тези, които задават въпроса за нейното съществуване. Преценете сами. Може ли някой, слушайки информацията по радиото, да се съмнява в съществуването на предавателната станция? А докато някой с умен вид зацикля над въпроса „съществува или не съществува“, в Иркутска, Томска и Новосибирска област интензивно се изкупуват и изнасят

кедрови орехи. Изкупуват се за валута. По съобщения от Новосибирск и Томск с това се занимавали представители от Китай. Реколтата на кедровите орехи през 1999 година беше добра. Но Новосибирският завод за медицински препарати не увеличава производството на кедрово масло. Няма суровина. Не стигат орехите — орехите, от които на Запад правят скъпи лекарства, криейки старателно кой е главният компонент в тях.

Помните ли, уважаеми читатели, че още в първата книга писах за това, че кедровите орехи се изнасят? И когато се опитах да направя справки за кедровото масло, получих предупреждение от Полша „да не засягам този въпрос“. През тази година те пак успяха да заграбят своето. Ще видим как ще бъде през идващата година. В следващата книга ще разкажа каква изненада е подготвила Анастасия.

Аз съм предприемач. Искях да допиша обещаните книги и да се заема с бизнеса си. Намеренията си не съм крил от никого, сам написах за тях още във втората книга. Но сега намеренията ми се промениха. В бизнеса със западните тарикати ще се съревновават сибирските предприемачи.

Намеренията ми се промениха, защото организаторите на критичните публикации продължават да обиждат и сплашват читателите, като ги наричат сектанти, които, както те смятат, четат моите глупави и без художествена стойност книги. Разбира се, аз нямам нито висше образование, нито опит в литературното творчество и тези, които имат всичко това, се дразнят от популярността на книгите, написани от мене. Особено много се дразнят, че при моето образование аз продължавам да се отказвам от услугите на редакторите. И вече просто изпаднах в ярост от факта, че издадох сборник от петстотин страници — „В лъча на Анастасия звучи Душата на Русия“. И писмата, и стихотворенията на читателите, от които се състои сборникът, също не дадох да се редактират. Освен това сам написах и предисловието, като казах, че сборникът е историческа книга. Аз и сега смятам, че е такава. А как би могло да бъде иначе, след като в сборника са включени писма с разсъждения за живота, за предназначението на човека, за днешните надежди и очаквания на хората. Писмата и стихотворенията са искрени, написани са от хора на различна възраст, с различно социално положение и вероизповедание. И този сборник се ползва с голяма популярност. Той разпръсна мита за

това, че на съвременния човек му трябват само детективски романи и книжки за секс. Хората са готови да четат стихове, дори и да не са професионални, но затова пък са искрени.

Неведнъж са ми заявявали: „Ти хвърляш предизвикателство към цялото пишещо братство и нашето образование. Ще те стрият на прах. Никой и никога няма да те признае.“

Но аз даже не съм се канил да предизвиквам някого като писател. Не съм, но сега, когато те даже в печата пишат, обяснявайки популярността на книгите с това, че „... Русия е глупава страна“ и всички мои читатели са сектанти и глупаци, аз ще им отговоря. Аз ще стана писател! Още малко ще потренирам, ще уча, ще помоля Анастасия да ми помогне и ще стана писател. Ще напиша нови и ще преиздам вече издадените книги в най-добрите издателства в света. Ще направя книгите за Анастасия, за хората на днешна Русия най-добрите книги на нашето хилядолетие. По този начин ще отговоря и на сегашните, и на бъдещите критикари, а засега ще им кажа така:

„Господа критикари, сбогом! Заминавам с Анастасия (нека и да е малко наивна, но е красива, добра и искрена); ние отиваме в нашето ново хилядолетие с повече от милион читатели, в чиито сърца живее прекрасен и вдъхновяващ образ. А какво има във вашите сърца, господа критикари? Пфу... не припълзявайте в нашето ново хилядолетие. Вървете вие... ами в своето. В нашето и да се вмъкнете пълзешком, все едно ще се задушите в него от собствената си злоба и завист. В нашето хилядолетие ще започне красивото сътворение и въздухът ще бъде чист, водата жива, благоухаещи градините ще бъдат. И аз ще продължавам да издавам нови сборници със стихотворения и писма на читателите. Ще нарека серията «Народна книга». Вие пишете, че «стихотворенията са ужасни», а аз казвам — те са прекрасни.

Ще издавам и аудиокасети с песните на бардовете за Душата, за Русия, за Анастасия. Вие казвате, че всеки може да дрънка на китара. А аз казвам, че те пеят с Душата си. И ще добавя думите на Анастасия: «В НИТО една галактика такава струна няма, способна звук по-добър да издаде от звуците в песента на човешката Душа.»“

Уважаеми читатели, поздравявам всички вас с началото на новото, нашето хилядолетие! С началото на прекрасното ви сътворение на Земята!

„Кои сме ние?“ — така искам да нарека следващата си книга.

С уважение към вас, уважаеми читатели!

Владимир Мегре

---

[9] Пасквил — малка публицистична творба, в която се злепоставя или клевети известно лице или група хора. — Бел. devira [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.